

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-28

Косів

«Лисаний Камінь»

2023

ВВК 84. 4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 28 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2023. – 330 с. 6 кол.**

«Джерельні дзвони-28» — літературно-музичний альманах, в якому подано поезії, новели, пісні творчих людей Прикарпаття та митців української діаспори з Англії, Іспанії, Італії, Польщі і Чехії. Книжка видається за кошти авторів з 2001 року включно і розрахована на широке коло читачів.

ВВК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2023
© Видавництво "Писаний Камінь", 2023

ПЕРЕДМОВА

2023 рік... Рік віри і надії на Перемогу України у війні, яку цинічно і безцеремонно розпочала росія проти нашої держави.

Минув надзвичайно складний 2022 рік героїчної боротьби українського народу за незалежність і свободу не тільки рідної землі, але і всієї Європи. Рік незламності і протистояння добра і зла, любові і ненависті, світла і пільми... Рік єднання і всебічної допомоги та підтримки нашим славним ЗСУ. А також рік неймовірного геноциду українського народу, жорстокості, грабунків, гвалтування... Неможливо все перелічити, що принесли на нашу квітучу землю московські окупанти...

Трагедією мирної України стало 24 лютого 2022 року, коли на її територію розпочалось повномасштабне військове вторгнення російського агресора. Вторгнення на наші терени, розпочате ще 1939 року, продовжилось у 2014 році, а сьогодні і далі триває за наказом президента росії путіна.

Як і в минулі часи боротьби, ворог вдається до найжорстокіших методів нищення української нації: від новонароджених дітей до сивочолих мирних громадян. Нищить житлові будинки, інфраструктуру міст, лікарні, школи, музеї, театри... Погрожує хімічною, біологічною і атомною зброєю...

Мета агресора — стерти з лиця землі Україну, українську націю, мову, культуру, проявивши найганебніші і нечувані методи геноциду, щоби повністю знищити

наш волелюбний народ і найунікальнішу в світі культуру. Адже наша культура — це наша могутня зброя, а наші пісні, книжки, картини, фільми — наші боєприпаси. Це те, заради чого Україна бореться, чим воює на культурному фронті. Українські книжки, пісні, фільми влучають просто в серце і показують правду про історію України, сьогодення та надії на майбутнє.

До воїнів культурного фронту проти окупантів та його «руського міра» належать і автори альманаху «Джерельні дзвони». Своім палким словом вони показують, хто є хто у складний час для рідної Батьківщини, які цінності і пріоритети є головними у житті.

Війна, як ніколи, об'єднала український народ в один залізний кулак проти російських загарбників. Як ніколи, люди зрозуміли, як вони люблять Україну, рідну землю, і, головне, рідну українську мову, яка тепер лунає по всьому світу.

Сьогодні вся надія на 2023 рік, який повинен стати роком Перемоги України над ненависним окупантом. Кожен приближає цей довгожданий день, як може і уміє... «Джерельні дзвони» є невід'ємною частиною культурного фронту незалежної, незламної, мирної України. 28-й випуск альманаху — це черговий потужний удар проти ворогів рідної української мови. Тримаймося, друзі, Перемога буде за нами!

Головний редактор альманаху
«Джерельні дзвони»
Марія БОЄЧКО

ЛЕСЮК МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Народився 25.02.1940 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, заслужений працівник освіти України.

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНСЬКУ МОВУ ТРИВАЄ...

Ми чули не раз від путіна та його ідеологів, що вони намірені йти в Україну рятувати своїх російськомовних одновірців. То вони захопили Крим, потім захопили частину Донбасу, але апетити розгорілися і путін вирішив відновити колишню радянську імперію. І рік тому вчинили віроломний напад на Україну, сподіваючись, що російськомовне населення Харкова, Сум, Чернігова, Херсона, Одеси, Дніпра, Запоріжжя тощо зустрине їх із радістю і квітами. Можливо, й було чимало таких, що готові були йти обійматися з «асвабадітелями», але всеукраїнський патріотичний дух, загальний настрій, всеукраїнське піднесення, рішучість боротися з ворогом заставили багатьох із них прикинутися, затаїтися, чекати, чим ця агресія закінчиться. Немає сумніву, що саме ця російськомовна братія таки спричинилася до агресії росії. На щастя, виявилось, що більшість російськомовного населення все-таки є проукраїнською і не захотіла терпіти агресора. Це був шок для путіністів, це була для них прикра несподіванка. Отож

вони й почали мстити, не зважаючи при цьому й на тих, хто справді чекав приходу рашистів.

Ми знаємо, що на території нашої області, на території інших областей Західної України тепер проживають сотні тисяч переселенців, які тікали від агресора. Але мене дивує, що багато з цих внутрішньо переміщених осіб ходять вулицями Івано-Франківська та інших міст, містечок і сіл Галичини й досі розмовляють мовою ворога. Уявімо собі, що під час Другої світової війни хтось би ходив і розмовляв ще на вільній від німців території німецькою мовою... Думаю, що ці люди просто не розуміють, що підігрують агресорові. Особливо дивує і тривожить те, що молоді мами говорять зі своїми дітьми російською. Мама не думає, що дитині треба буде йти до школи, української школи, тож готуй дитину, вчи її української мови, бо російських шкіл тут уже ніколи не буде! Я особисто, коли чую російську мову, думаю собі, чи це, часом, не якийсь російський диверсант. Треба, щоб офіційна влада роз'яснювала цим російськомовним громадянам, що небажано використовувати мову ворога, що треба поступово, хто не може відразу, переходити на спілкування українською мовою. Заборонили ж російську попсу, уже тепер на радіо, телебаченні не передають російських пісень, то так само треба відвикати й від російської мови.

Нещодавно я побачив на дверях одного кабінету таку кольорову вивіску: «Шановні переселенці! Тут Україна! І ми розмовляємо виключно українською! Не знаєте – вчіть!!! Бо для нас є різниця!». Хай би таких вивісок було побільше, хай би це було на великих і широких банерах у містах і селах, хай би читали і думали. До речі, тепер уже

в офіційній сфері заборонено вживати російську мову, пам'ятаємо, що недавно навіть оштрафували мера міста Харкова Терехова, що порушив мовний закон, то чому радіостанції FM дозволяють собі й далі «вещать» російською? Скільки тисяч українців загинуло за рік війни, скільки міст і містечок рашисти зрівняли з землею, а до деякого й далі не доходить, що він використовує мову заклятого ворога. Російськомовна Україна необхідна ворогові, бо те, що в Україні частина людей розмовляє російською мовою, росія намагається використати як доказ, що ми з росіянами – «один народ», а українська держава, мовляв, штучна.

Ми знаємо, що московська імперія завжди крала і привласнювала собі чужу історію, культуру. Цивілізований світ знає, що ще Київська Русь тисячу років тому своєю культурою, своїми вишуканими храмами та іншими архітектурними шедеврами гриміла на всю Європу, коли московської держави ще й у проєкті не було. Так, це київські князі, розширюючи свої володіння, заснували і москву, і деякі інші міста нинішньої московії. І якщо серед московитського населення десь були русичі, то це були одиниці. Основне ж населення – це тубільні племена (мордва, меря та ін.). Так що ми нічого спільного з ними не маємо. Якщо в них були якісь досягнення в певній галузі (в науці, культурі тощо), то це переважно за рахунок талановитих українців, яких підкупом, шантажем, силою завозили в росію і заставляли працювати на неї. Вони крали, гарбали в Україні все, що могли, навіть назву Русь, навіть її літературну, офіційну (староцерковнослов'янську) мову привласнили і досі її використовують, називаючи «великім і

могутім язиком».

Як відомо, путін висунув теорію, що Україна – це штучне утворення, що вона виникла в радянські часи. Безграмотні, затуркані московити вірять у всякі такі бздури. Але кожний, хто має бодай початкову освіту, може прочитати, коли була заснована Київська Русь, а коли утворилося московське царство.

Київська Русь користувалася своєю народною руською (українською) мовою з давніх-давен, лише в офіційній сфері використовувала церковнослов'янську, яку потім собі привласнила москва. І наша мова – це найважливіша зброя в боротьбі зі споконвічним ворогом. Відомо, що мова – це найперша ознака національної приналежності, за мовою ідентифікують людину. Якби наша нація була єдиномовною, тобто українськомовною, тоді ніхто б не посмів сказати, що ми «єдиний народ». Звичайно, варвари ведуть себе по-варварськи, їх цікавлять нові території, тому вони могли б напасти на будь-яку країну, щоб розширити свої володіння, але в цьому випадку вони завдяки наявності великої кількості російськомовних громадян сподівалися на легку здобич. І слава Богові, що це їм не вдалося, що народ наш згуртувався і дає гідну відсіч агресорові. Путін хотів денацифікувати українців, а вийшло навпаки – він їх згуртував, нагадав їм, хто вони і чий батьків діти. Про роль мови може свідчити епізод (з інтернету), розповідь одного чоловіка. Розповідає він, що з багатьма іншими людьми сидів кілька діб у підвалі будинку, ховаючись від обстрілів та бомбувань. І тут почули голос: «Тут є хтось живий? Якщо є, то виходьте». Люди зраділи і почали виходити. Але, каже чоловік, тільки тому, що почули

українську мову, бо якби були почули російську, то ніхто б не вийшов, щоб не потрапити в лапи рашистів і не бути розстріляними. Отже, мова має значення!

Тому більшість свідомих російськомовних людей в Україні все-таки переходить на українську мову, і значною мірою – це заслуга путіна. Бо якби не війна, то східна частина України так би й залишилася російськомовною. Тепер люди зрозуміли, хто їх позбавив домівок, хто вбиває їхніх дітей, хто ґвалтує українських жінок і дівчат. І якщо це не можна сказати про всіх, то з часом відсоток тих, хто переходить на спілкування українською мовою, буде зростати. Думаю, що ця тенденція буде міцною і стабільною.

Треба, щоб громадськість, влада робили все, щоб хоч бодай у час війни утвердити українську мову. Тепер є добра нагода. Російська мова – це мова ворога, і цим усе сказано! На жаль, і тепер є ще чимало мудрагелів, які твердять, що мовне питання «не на часі». Якраз «на часі», це питання було «на часі» уже триста п'ятдесят років тому, коли почалася масова московізація України, це питання ще й як було на часі на початку нашої незалежності, але проросійськи налаштовані політики, журналісти весь час твердять, що питання про мову «не на часі». Утвердження української мови не означає, що хтось російськомовних українських солдатів заставлятиме в окопах переходити на українську мову. Хай собі говорять, хто як може і хоче (бажано тільки, щоб не матюкалися!). Мова йде про загал, про державні, офіційні установи, про офіційну сферу. Дехто вважає що питання про мову і Україні підігрує путіна. Але він хіба не знищує російськомовних?

Я завжди повторював, що питання мови залежить від

державної верхівки. Заговорив Президент Зеленський українською – заговорили всі чиновники. А якби ще Президент сказав привселюдно, що треба бодай менше використовувати російську мову в Україні, а з часом зовсім про неї забути, то справа утвердження української мови пішла б набагато швидше. Питання мови ніколи не ставили прості люди, його розворушує, я вже повторююся, проросійська «інтелігенція» – політики, політологи, журналісти, чиновники, яким ліньки сісти і вивчити мову країни, у якій вони живуть.

Отже, війна повинна прискорити, посприяти швидшому утвердженню нашої мови в Україні. Правда, після війни ще треба буде переглянути і перезатвердити закон про українську мову. У ньому має бути записано, що єдиною мовою в усіх сферах народного життя в Україні є українська мова. Національні меншини можуть вивчати свої мови у суботніх та недільних школах за кошти цих меншин. Держава має витратити кошти тільки на вивчення, поширення й утвердження української мови. Пора вже мати свій національний гонір і відповідати адекватно: відкрили українську школу десь у росії, відкриваємо російську в Україні. Відкривають там дві – можна тоді й тут дві. Але знаю, що там ніколи не відкриють українську школу, тому й тут треба забути і про школи, і про все інше російське.

Залишається тільки побажати, щоб якнайшвидше Україна здобула перемогу у цій клятій війні, щоб не гинули наші воїни на фронті, а після війни Україна стане зовсім інакшою, вона стане насправді українською!

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18.05.1977 року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. Працює в ВПУ-14. Студентка Коломийського навчально-наукового інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника (філологія). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №28).

* * *

Це мій світ, це моя країна,
Подарована Богом земля!
Де квітує рясно калина,
І колосяться житом поля.
Де плечима прославлені гори
Підпирають небесну блакить.
Це мій світ, це мої простори,
І за них мені дуже болить.
За зруйновані мирні оселі,
За скалічені душі й тіла,
За ті очі дітей, невеселі —
Їх дитинство забрала війна.
Наче й була весна, квітувала,
Брунькувалась надія щодня.

І мільйонам в душі не змовкало —
Це мій світ, це моя земля!

* * *

Не плач, матусю, годі — я живий,
Ти знаєш, що герої не вмирають!
А лише світ безмежно дорогий
На втомлених плечах своїх тримають.
Поглянь на небо, світло струменить,
Впусти його в свої жалі холодні.
Так легко — рана зовсім не болить...
Змирися вже, такі шляхи Господні.
Не треба сліз, тут спокій...я в раю.
Сюди снаряди вже не долітають.
Я своє тіло втратив у бою,
Але ти знай — ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

* * *

Розбита, понівечена...жива.
Пекучим болем рани багряніють.
У молитви складаються слова,
І коси передчасно вже сивіють.
Нескорена, незламна — вільний дух
Неопалимі крила розправляє.
І, — Слава Україні! — гордо вслух,
— Героям Слава! — на весь світ лунає.
Стражденна, рідна, ти ще зацвітеш,
У тобі міць гартована віками.
Та ще не раз гірку сльозу змахнеш
За доньками своїми і синами.

* * *

Живімо сьогодні, бо завтра — хтозна...
Смакуймо розмірено кожну хвилину.
Хай випита буде вся чаша сповна —
На денці залишиться сонця краплина.
За пазуху спогадів сиплеться час,
Латає загублених днів силуети.
Якби ж то сховати його про запас,
Та нам не під силу міняти сюжети.
Очиститься небо, розвіються сни,
Відроджений спокій протягне долоні.
Не треба чекати нагоди, весни, —
А всупереч всьому живімо сьогодні!

* * *

Бачити світло там, де його нема,
Бачити сонце навіть в похмуру днину.
Вірити, що не назавжди зима,
Й світ цей любити, та не наполовину.
Пилом припали стоси прожитих літ.
Десь в павутинні спогадів думка б'ється —
Що було зроблено, все залишає слід,
І на поверхні часу тихцем застається.
Все, що під силу — хтось того дуже где.
Лагідним словом світло подарувати.
Всупереч всьому сонце таки зійде
Й радісним дотиком буде серця обіймати.

* * *

Любіть себе, любіть своє життя
За всі привітні ранки ясночолі,
За трепетно-шалені відчуття
І за ромашку, зірвану у полі.
Любіть сльозу, що проситься на мить,
Щоденну втому і безсонні ночі.
Сьогодні так, сьогодні ще болить,
А завтра день все виправить охоче.
Любіть свій шлях — то ж вам по ньому йти,
Збирати плоди радості і суму,
Щось загубити, а щось віднайти,
Слова ховати за легку задуму.
Любіть свій вік і зморшки поміж брів,
Помітне сяйво срібла у волоссі,
Любіть того, хто серцем обіігрів,
І не шкодуйте, що не все вдалося.
В душі хай квітне спокій та тепло,
Надія ні на мить не похитнеться.
Любіть життя! І щоб там не було —
Воно завжди взаємністю всміхнеться.

* * *

Перони, вокзали, загублені долі,
Квитки, пасажери і рупор, як грім.
Кому куди треба — життя мимоволі
Вирує щоденно у хаосі тім.
Гаряче еспресо ще й руки зігріє,
Хтось когось чекає, а хтось уже ні.
Порожнім пероном блукає надія,

Комусь не потрібно вже більше її.
Світанок тікає в бурштинове небо,
І наче по-іншому сходять думки.
Не варто назад повертатись, не треба.
В минуле давно вже не дійсні квитки.

* * *

Налий мені ще трохи теплих слів,
А то вже зовсім вистудилось лате.
Надворі осінь — так, як ти хотів,
І день наполовину вже відтятий.
Брунатна тиша холодом дзвенить,
Зіщулену бентегу обіймає.
В чеканні наче затерпає мить,
І лише згодом трохи відпускає.
Мовчання сіє попелом нудьги,
Холодним лате губи обпікаю.
З полегкістю вертаюсь в ті світи,
Де ти мене, де я тебе...не знаю...

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Філолог, учитель. Автор кількох поетичних і прозових книжок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №28).

* * *

А ти таки візьми, кохана,
і ніжну сукню одягни,
яку тобі купив недавно,
в якій жіночна досить ти.
Нехай твоє шовкове тіло
воно обляже, білизну
не одягай, одінься сміло
по голім тілі, щоб твою
побачив пристрасну фігуру,
прекрасні груди, бедра, бо
тебе жіночної бракує,
без смутку, болю, перепон...
Хоча б на мить, щоб притулити
тебе до себе, і в танку
щоб ми могли насолодитись
тією миттю, щоб твою
почав я шию цілувати,
повільно і аж до грудей,
не прагнув плаття твоє зняти,

нехай саме воно впаде
із твоїх пліч, із твого тіла,
і те примножене тепло,
яке до цього майоріло –
хай буде справжнім, а не сном.

Нехай із серця щем отрутний
умить навіки утече!
Ти одягни, кохана, сукню,
давай забудемо про все...

23.02.2022.

ТРИВОЖНА ТИША

Ця тривожна тиша... Ці короткі сни...
Ніч оця незвична теплої весни...
Ще в садку не чути співу солов'я,
у гнізді лелеки також ще нема...
Ніч покрила землю, завтра новий день,
хтось його зустрине, якщо доживе.
Зараз кожен мрії втратив вже свої,
молиться, щоб ранок в мирі він зустрів.
Хтось в цю мить окопі, але він не спить,
бо над ним ракета вже страшна летить.
Ну а хтось в підвалі спить собі чи ні,
але не радіє, мабуть, цій весні.
Злий сигнал ТРИВОГИ! Страшно на душі!
Все в цю мить лишаєш, все вже залишив,
і сім'ю рятуєш, обстріли і страх...
Сльози застигають знову на очах...

Плакати немає більше уже сил,
все автоматично робиш уже ти:
взуття, одяг, шапка, біг швидкий, підвал,
а якщо немає – то хоча б стіна,
але безвіконна, але без дверей,
віриш, що ракета тебе омине...
Віриш, хоч немає вірити вже сил,
віриш, та морально ти уже слабкий...
Та коли ТРИВОЗІ кажуть вже ВІДБІЙ –
хоч на мить радієш, але вже не свій...
Ти вже відвикаєш вірити в добро,
і не заспокоїть тебе вже ніхто...
Страх скував свідомість, різні вже думки,
думаєш, за що це все ти заслужив?!..
Як же хочеш миру, волі та... Весни!..
Та тривожні ночі... Та які там сни?..

19.3.2022

5-та РІЧНИЦЯ

І ось, кохана, в нас п'ять років, як ми сім'я,
як ми вже пара...
Це не багато, та й не мало.
Важливо щоби пісня грала
така, як була в мить, коли ми обоє Богу обіцяли
кохати вірно, усім серцем, які б часи нам не настали.
Та все ж п'ять років було важко обом
у парі проживати,
синочка нашого ростити, його недугу лікувати...

Шукати звідусіль можливість синочку
дати світло, щастя,
щоб не зневірився він в собі,
не дати відчаю прокрастись.
Ми досі ще за цих п'ять років
медовий не зустріли місяць,
не мандрували, не вдалося в готелі
день якийсь зустріти
під звуки хвиль старого моря,
чи свіжий запах відчувати
усього того, що у собі давно приховують Карпати!..
Та все ж я сміло заявляю,
що ми п'ять років все ж прожили!
Що увесь час ми поряд були,
що за кордоном ні хвилини
не пропадав я, прикривавшись,
що це щось дасть, що так "нам" треба,
ми всі п'ять років були разом,
наш звіт відправлений до неба.
Ми не відмовились від сина,
коли у нас ніхто не вірив,
бо він – благословення Бога, і хоч у прикрій безнадії
ми дуже часто прокидались, та засинали обіймавши
такого ніжного синочка,
маленьке наше спільне щастя.
Від тебе справді я не маю "скелетів в шафі"
чи секретів,
які би ти усе ж не знала. Як би не соромно,
та все ж ти
усе про мене добре знаєш: мої страхи, думки і дії,

бо все ж ми разом! Нас єднає кохання, вірність,
син і... мрії!

В нас мрій ще досі цілий список,
ми їх не мали час здійснити:
то вірус став нам на заваді,
тепер прийшли воєнні миті...

Та що би там усе ж не було – ми клятву Богові давали,
і тільки Бог, як час настане,
розірве нам життєві плани.

Ми не святкуємо річницю,
без страв і випивки наш вечір,
води немає, світло зникло, та ми зібрались біля печі,
при свічці граємось з синочком,
йому тривожність заховали,
о як же нам, моя кохана, для щастя справді
треба мало...

Ти вибач за мої образи, за всі ті часом хибні дії,
що лихословлю я словами, що у депресію повірив.
Мене і досі із роботи ти щиро й радо зустрічаєш,
за це тебе, моя кохана, ще більше серцем я кохаю.
Ми все пройдемо тільки разом!

В нас досі місяця єдина:
ростити наш промінчик щастя,
такого мудрого в нас сина!

Ми усе зможемо, кохана, усе нам в силі пережити,
хай Господь шлюб благословляє нам кожні
і надалі миті!

30.11.2022.

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

(№23 - №28).

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — філологія. Завідувачка відділом інформаційних технологій та роботи з молоддю в Краєзнавчій бібліотеці Коломиї. Авторка кількох поетичних збірок. Активна учасниця різних літературних конкурсів та програм. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року

Я — УКРАЇНА

Я жива! Моя нескореність, сила, непоборність у крові кожного із вас! Червона калина – мій символ незламності, який віки схиляли до своїх ворожих ніг, але вона відроджувалася й далі квітнула, давала плоди. Її із землі піднімали мої діти задля своїх дітей, славлення краси, життя сильнодухих, здобутої волі. І тоді я усміхалася. Нині історія мого життя знову стала трагічною, та пісня про калину, яку хочуть назавжди вирвати з корінням, лунає на весь світ. Вона яскравим полум'ям любові горить у серцях українців.

Скільки раз я відчула біль у своїх грудях від куль із міномет. Скільки раз мене уражали снаряди градів й ураганів. Скільки раз крилаті ракети з гучним свистом вціляли мені у плечі. Скільки раз мене ранили у Ірпінь, Гостомель, Бучу, Херсон, Миколаїв. Скільки раз я перебувала під завалами. Скільки раз мене хоронили в безіменних могилах. Скільки раз руйнували мої музеї, театри, школи, бібліотеки. Скільки раз я тремтіла, плакала, терпіла, голодувала, мерзла і втрачала свідомість... Скільки раз, скільки раз...

Я витру сльози матерям, сину і дочки яких уже не з нами. Вони – мій щит, мої захисники. Боролись доостанку, були такими сильними й відважними, що змогли втримати мене в своїх руках. Не покинули своєї землі, не побоялися втратити власне життя – побоялися стати невільникми, зрадниками, антиморалами.

Я постаю перед усіма саме такою, якою належить бути Україні! Я — вінок із польових квітів, який вражає своїми пахощами до незбагненності земної краси! Я – вишиванка, що кожен вишитий майстрами хрестик – то моя сила, від злого оберіг! Я – поділ, який торкається українського ґрунту, де є любов, добро, молитва – Господня ласка й опіка Ангелів! Я – нація! Я – мова! Я – культура! Я – єдність! Я – Перемога!

КНЯЗЬ КАРПАТСЬКИХ ГІР

Пам'яті поета Тараса Мельничука

Як серцю прикро, про це вчують гори, відгукнуться смереки, приймуть у свої обійми, приголублять і зігріють душу. Природа розуміла його, як ніхто із людей не розумів. То заводив дружбу із місяцем, то провадив розмову із зорями, то блукав між квітами й травами, збираючи з них краплі роси, то бавив сонце, що на царину до нього виходило. Він одягав ту земну красу у слово, мрією її обрамлював, і своїми чистими помислами зачаровував гірські краєвиди. Він дивився на них з великою любов'ю, натхненно і незрадливо, а ліси у відповідь гоїдали його на своїх плечах і ділилися своєю силою, бажанням жити.

Одягав свій «при вихід» костюм, сірий штрамацький плащ, капелюх (що так йому личив) й прямував світ за очі, ішов кудись, аби вдома не сидіти. Адже його кликала воля. Тільки небо бачило Тарасові очі, в яких виднілася правда і бунтарська вдача. Через що посадили: й били, мордували, знущалися. А все лиш тому, що був чесним і відкритим до людей, любив свою Україну і не приховував того за солодкими, аж надто липкими словами, як те робили інші віршосклади. Там, за ґратами, задихався від ностальгії, у листах додому вітався зі своїми Карпатами, бо важко було на самоті з чужиною. Коли вертався на батьківщину, в рідні Уторопи (тоді була весна), заводив розмову з квітами. Пізніше хтось із

Тарасових однодумців, піднімаючись на гору, скаже про шафран: «Бриндушка – бринить душа». І його душа бриніла, струни ще вигравали мелодію щастя, хоч і були натягнуті пережитими болем й гіркотою. Радянська ж система була до таких людей безжальною.

Тарас линув додому лелекою з забутих далеких країв, але ніс на крилах надію, віру у краще. Тримався до останніх сил, не переставав любити, творити. Тільки до природи ішов на сповідь, листком подорожника прикладав ту природу до своєї зраненої душі, загоював тюремні рани, що пекли і мучили тяжкими спогадами.

А потім знову прийшла весна, тільки принесла з собою холод й зимову хуртовину. Тарасові ця весна не подарувала тепла, і він знав про це. Знав і часто повторював: «Березень – це той місяць, що забере мене». Так і сталося. Зупинилося серце – зупинилася думка. Зупинився погляд, який так часто звертався до неба, ніби відкрито спілкуючись зі Всевишнім. Аж сонце сховало своє проміння, з туги замовкли гори і сумно переглядались смереки. Осиротіла росинка, князем якої себе називав.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в с-т. Отинії Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вихователька ДНЗ «Веселка». Учасниця альманаху «ДД» від 2010 року (№10 - №28).

ПРОСТО СПРОБУЙ

Коли молитва смолоскипом
У тОбі спОкій запалить, —
Не обморозить душу схлипом
Вже невідомість ні на мить.
Тривога розсіюється тумани,
Відкривють мрії небокрай...
Веління часу зцілить рани, —
Ти ж поки поле засівай.
Добром, Надією і Миром
Сій через межі навпростець.
Та бійся стати слабшому кумиром,
А будь йому попутній, мандрівець...
Є правда в цих словах, я знаю,
Для багатьох — не новизна...
Ти істину в бутті шукаєш?
З молитвою — це шанс! Хтозна?!

26.01.2023.

ХАМЕЛЕОН

А в кожному з нас "живе" хамелеон:
У когось білий, чорний,
А чи пурпуровий,
А хтось "годує" цілий легіон,
Щоб бути до всіх змін "напоготові".
Як треба — бути білим і пухнастим,
Або ж у сяйві барв патріотизму —
Вживаються на диво кольори контрасні
Так натурально і без фанатизму!
Але сумління в кольорах не тямить:
Йому важливо просто бути чистим.
Збирайте в серці тільки світлу гаму —
Хай гріє душу сяйвом променистим!

22.01.2023.

АНТОЛОГІЯ БОЛЮ

Біль вдарив душу німотою
Жорстоко, ницо, без жалю,
А жах бездушною ордою
Повз в кожную кліточку малу.
Впивавсь несамовитий відчай
Гірко-терпким напоєм сліз,
Лиш клекіт в грудях тупо свідчив
Життя непереконливий девіз.

03.01.2023.

ПРИЗАБУТИЙ ПРИСМАК...

П'ятниця. Провулком після праці Павло П'ятниченко плентався поволі попри плетений парканець пані Петрунелі. Прим'яті пуп'янки пишних повновидних піонів похнюплено провисали перламутровими пелюстками поміж покручених прутиків. Приємно потягуючи п'янке повітря, прислухався Павло, поволі поступаючи по перерослих подорожниках.

Повернувши праворуч, помітив притулені постаї. Привітався, приховуючи посмішку. Пригадуючи полум'яні парубочі походеньки, Павло порівнявся, присів поряд пошарпаної повітки, — полагодити пора пам'ятку — понівечену погодою прибудову.

— Пізно. Потім прийду.

Примусив підвестися, побрів потемки, погойдуючись, повз плетені парканці примхливої панни Петрунелі, пригадуючи призабутий присмак потаємного пристрасного поцілунку...

08.02.2023.

ДИВО БОЖЕ

Веселка у Святвечір —
Сталось Диво Боже
Напередодні Водохреща
Посеред зими.
Небесна звістка нам,
ТакЕ ЯвлЕння гоже:

В Опіці — України доньки і сини.
Ще за старих часів
Веселка понад Краєм,
Як Заповіт Всевишнього цвіла, —
Молімося усі, щоб Україна Раєм
В Христовім Воскресінні ожилА.
Молитва й віра сили перемножать,
Ми й Світла Воїнство — на Правди стороні!
В ту мить, як Україна переможе,
Веселка з'явиться над нами угорі!

23.01.2023.

ЗАГУБЛЕНА

Себе я загубила десь в саду,
Чи в горах, чи між хмарами високо,
Кричу — не чую, шукаю — не знайду,
Дивлюся — і не бачить зряче око...
Втомили балаган і метушня...
Жадана — тиша і гучне мовчання,
Не ранив винахідлива брехня,
Зламався ключик вічного кохання...
Я загубилась — не спішусь знайтись,
Ще поблукаю в лабіринтах потаємних..
Як випадково стрінусь, посміхнись,
Можливо, ми знайшлись взаємно...

21.01.2023.

23-й

Сидиш Ти на пеньку сухім
Десь в Україні у старому лісі,
Здригаєш плечі в жупані бруднім,
Тремтять на капелюсі рванім криси...
Вже кілька днів, як ти лише прибув,
Заледве, що "Прийдешнім" звать, почав звикатись,
Маланку галасливу мало не заткнув,..
А де вже, щоб на добре і щасливе засівати...
Гай, гай... Поплентався за небокрай Старий,
Тобі полАтаний лантух залИшив,
— Пробач, — зітхнув, — ти впорайся, Малий,
Здолай все зло, зроби цей світ добрішим.

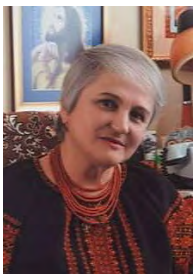
20.01.2023.

* * *

Від осені до літа в круговерті днів
Вже стерлись грані почуттів до крові,
А розум суті осягнути так і не зумів —
Й кому потрібна нагоди твоєї сповідь?!
Твої рамена — для твого ж хреста,
Твої долоні — лиш твоїм мозОлям,
На все про все — одне в тобі життя
Вже склало пазли в лабіринтах долі.

19.02.2023.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області. З 1975 року проживає в сусідньому селі Ковалівка, де 40 років присвятила навчанню і вихованню дітей дошкільного та молодшого шкільного віку, а в 2001 році створила літературно-музичний альманах «Джерельні дзвони». Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Володарка титулу «Українська Мадонна» (2007). Учасниця всіх випусків альманаху «ДД» (№1 - №28).

МОЛИТВА

Отче Небесний, Матінко Божа,
Рідну Вітчизну нам збережіть...
Ваша Любов милосердна допоможе...
Всіх оборонців в боях захистить.
Бо Україна — земля найрідніша,
Дарована Богом нам на віки...
Кожному серцю вона наймиліша,
Кращої в світі нам не знайти!
Щиро благаємо, Господи Боже,
Всіх ворогів прожени з України,
Хай Твоє Світло і мир переможе,

Все нам прости для добра Батьківщини.
Щастя дай дітям, батькам і народу,
Досить знущання, смертей і страждань...
Хай ця молитва до Божого Дому
З кожного серця летить без вагань...

15.02.2023.

ДОРОГА ДО НЕБА

Нелегка дорога до Неба
Багато у ній поворотів...
То дуже вузьенька, де треба...
То надто гладенька й широка...
Ідемо стежками крутими,
Тілесні одержуєм рани...
Але у житті головними
Є наші думки й наші плани...
Що людям бажаєм робити
І що для них робим щодня...
У вірі та в чесності жити,
Бо кожний з нас — Боже дитя.
Бог з нами дорогу долає:
Вузьеньку оту — не широкоу,
І кожний завжди відчуває
Всевишнього ласку й турботу...
Але й на широкій дорозі
Він прагне направити всіх,
Хто праведно жити не в змозі
Без гріхопадіння і втіх...

Дорога до Неба відкрита
Для кожного з нас на землі,
Лиш треба її зрозуміти
І спершу відкрити в душі.

18.02.2023.

ВІЮТЬ ВІТРИ...

ВІЮТЬ нестримні вітри
В будь-яку пору й годину...
Часто жбурляють вони
Нас по життю без упину...
Теплі бувають й холодні,
Лагідні, ніжні...й колючі...
Літні, весняні, зимові...
Часто, мов рани, болючі...
Долю руйнує комусь
Вітер життєвий, нежданий...
Рве, наче листя, чомусь
Наше життя, невблаганний...
Мужньо усе переносим,
Наче весна, оживаєм...
Богу подяку приносим,
Він нам завжди помагає...
Силу дає виживати
В бурях життя, вітровіях...
Твердо у смерчах стояти...
Скільки би смерч той не віяв!

15.02.2023.

* * *

Коли ми постаріємо з Тобою,
Щасливою безмежно буду я!
Подякую Всевишньому я Богу
За півстоліття нашого життя...
Я лагідно погладжу Твої руки
І ніжно-ніжно гляну в Твої очі...
Благатиму любові, не розлуки,
На всі майбутні дні і милі ночі...
Нехай не молоді ми вже і сиві,
Та молода завжди у нас душа...
Лише удвох з Тобою ми щасливі
На многії і благії літа...
Коли ми постаріємо з Тобою,
Любов у нас міцнішою ще стане...
Мене пригорнеш ніжною рукою...
Кохання наше в серці не зів'яне...

12.02.2023.

ІСТИНА ЖИТТЯ

На чужому горі щастя не збудуєш,
На брехні й обмані світ не обійдеш
Тільки у любові, вірі та надії
Злагоду і спокій у душі знайдеш...
Рани всі душевні нам гоїть любов,
Кожен день тримає всіх нас на плаву,
Віра очищає від гріха оков,
Втілює надію в дійсність наяву.
Надто ще важлива в нашому житті
Дружба і довіра рідних нам людей,
А найбільш болючу рану у душі
Зрада завдає в сутінках ночей...
Хоч нелегко нині в людях розібратись,
Більшість одягають маску на лице...
Треба нам до серця свого прислухатись,
І воно ніколи нас не підведе!
Ось така є вічна істина життя —
Бути чесним, вірним і завжди коханим...
Зарясніє щастям і добром земля,
Зменшаться життєві смерчі і бурани...

08.02.2023.

СІМДЕСЯТА ВЕСНА...

Сімдесятий Великдень в житті,
Сімдесяту весну й Воскресіння
Зустрічати судилось мені...
Маю третє вже я й покоління.
Я стежками нелегкими йшла —
Вся дорога терниною вкрита,
А я йшла все вперед...уперто йшла...
Не одна там сльозина пролита...
Повезло і коханою бути...
І самій полюбити безмежно...
І приниження різні відчути..
Й спотикатися необережно...
На мій вік ще й припала війна,
Про це боляче навіть писати...
Скільки горя принесла вона!
Її будуть в віках пам'ятати!
Знаю, нам всім є чим поділитись,
Бо у кожного свої дороги,
Але треба триматись, кріпитись
Та іти до мети, що є змоги.
Нам прийшлося зрозуміти усім,
Що в житті найдорожче і миле,
Лиш по совісті й правді живім,
Та й любім! І щоб нас теж любили!
Бо любов не спричинює зла,
Вона всіх від біди захищає,
Всім бажає лиш миру й добра..
Отже, хто як живе, так і має.

Хай скоріше скінчиться війна
Й сонце миру у небі зійде,
Всім невтомної Музи й Пера,
Слово рідне в серцях хай живе!

03.03.2023.

ДРУЗЯМ ПО ПЕРУ

В "Джерельних дзвонах", друзі, з Вами
Ми сіємо добре і вічне...
В молитвах, піснями, віршами
Всім Світло несемо правічне...
Бо Слово — це зброя могутня,
Гартуймо його і любім,
Для наших дітей і онуків
Рідну мову всі бережим!
Де є мова, там і держава,
І ніхто не здолає її.
В рідній мові сила і слава,
Свобода на рідній землі!

24.02.2023.

*Щиро вдячна за творчу дружбу і співпрацю
усім воїнам літературного полку в альманасі
"Джерельні дзвони". Слава Україні!*

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, громадська діячка. Авторка кількох книжок: духовних, дитячих, поетичних. Учасниця альманаху «ДД» з 2007 року (№7 - №28).

* * *

Якщо обман пустив своє коріння,
Стає нещасним ціле покоління.
Немає розвитку, попереду — безодня!
І не переконання жодні.
Брехня приймає різні хитрі форми.
А що таке відхилення від норми,
Як домінантом всюди є самообман,
Безперспективний внутрішній дурман —
Найгірша форма власної брехні,
В котрій відсутні справжні світлі дні?
Брехня — ілюзії, дорога в нікуди!
Лиш абсолютна чесність — єдина назавжди!
02.10.2022.

* * *

Все, що народжує Земля, повинно жити,
Воно з'являється на світ в любові миті.
Ця мить, як спалах — неповторна і єдина.
Найдосконалішим творінням Бога є Людина.

І кожному дається ключ для щастя й благодаті,
Щоб все відкрити в світі, лиш тільки обирати
Свій шлях потрібно з вірою й любов'ю,
Приречені усі здобутки, що омиті кров'ю.
Не має вибір завдавати комусь біль пекучий,
Не має більше повторитись горе Бучі!
В звірячих вчинках відлік йде на дні.
Потвори захлинаються у власному багні!

13.10.2022.

Всі парадокси, зазвичай, смішні,
І заперечення різкі, мов у вогні,
З'являються в людей ревних,
Щоби обуритись, як хтось живе красиво,
Що виграє в очах людей любов і доброта
І що теплом від цього душу огорта.
А навкруги красу вітають і співають: «Слава!»,
Лиш заздрісникам хочеться обрушити облаву,
А потім заперечувати участь у розгromі —
Бо звикли, зазвичай, знаходитись на троні.
Хоч і не з кожних заперечень виростає зло,
Хай дасть Господь, щоб світло в серці кожному було!

05.11.2022.

* * *

Для Бога люди всі однакові, всі рівні,
Хоч і шляхи життєві у нас різні.
Вони заповнені подіями постійно.
Ми реагуємо бурхливо, чи спокійно,
Приймаємо і робим розрахунки,

А деколи руйнуємо стосунки.
Від похибок, звичайно, не втекти!
І оминати гострі всі кути
Нікому не вдається однозначно.
Хоч як би розрахунки не велись обачно,
За все платити треба і сповна.
Ця процедура у процесі — головна!
І, якщо хтось подумає про гроші,
Ви помиляєтесь, мої хороші!
Енергія для створення подій — це час,
Найбільша цінність, що ще є у нас!

20.11.2022.

* * *

Життя — це вічний творчий пошук
І не знайдеться, мабуть, такий кошик,
В котрому щось сховаєш, щоб знайти
Потім, в майбутньому, якісь мости,
Що просто не хотілось будувати.
Не з'являться чарівні діаманти,
Якими прикрашають досконалість.
Хіба що важлива глибинна жалість
За тим, чого немає, бо не народилось.
Активна хвиля позитиву дає крила
І рухається далі. В ній море варіантів
Для розвитку, для розкриття талантів.
Їх просто у собі відчути треба!
Ніхто нікому не прихилить небо!

11.01.2023.

* * *

Хоч вчинки — це звичайні дії,
Та першими народжуються мрії.
Основа мрії — лише любов і світло,
Адже всі люди — ЛЮбі Бога діти!
Кожен творити може все, що забажає,
Робити вибір ніхто не заважає,
Але враховувати в діях треба всі дрібниці,
Бо дуже легко можна в пастці опинитись.
У своїй власній, що готувалась іншим,
Котрі не хочуть ваших чужих рішень.
Тому, коли складаються трактати,
Ковтати доведеться власні результати.

10.11.2022.

* * *

Грань чи межа — для роздумів зупинка?
Все поділяється в житті на обрані частинки.
Котрісь вже пройдені і треба далі йти,
Чи руйнування, або прокладені мости
Доводиться для себе обирати.
Нема таких людей, котрі яскраві шати
Постійно стелять на чужу дорогу.
І, щоб знайти для себе сили й змогу,
Приймати з радістю, напевно, треба все.
Кожна подія щось нове несе.
Чому тоді з самотністю справлятися найважче?

Мабуть тому, що обирати хочеться усе, що краще.
І грані, як на зло, з'являються постійно.
Хто не навчиться цьому — нічого не пізнає!
Життя — це гра! І зветься вона раєм!

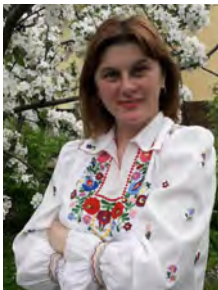
17.11.2022.

* * *

Закони Всесвіту не потребують прийняття.
Якщо ж не вписується в них людське буття
З насиченими вимогами амбіційних заперечень,
З бурхливим пошуком різноманітних течій,
Серед котрих перемагає руйнування —
Не забариться відповідь на кроки і бажання.
Мир будує той, хто любить мир!
Хто ж заперечує, того поглине вир.
У ньому зникнуть всі, що руйнування хочуть.
І ті, котрі втішалися свідомо, а хитро (поза очі)
Для себе тільки спростувань шукали.
Й такі, котрим людського болю мало.
Добро перемагає, коли воно в серцях,
Коли зникає сумнів і зникає страх,
Коли є віра в справедливість, віра в Бога!
В житті немає легкої дороги.

21.01.2023.

ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в смт. Отинії Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки та крою і шиття. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№27 - №28).

* * *

Ще павутинкою тримається за обрій
Осінній день, натомлений в віках,
Його історія відбиток лишить добрий
На стертих, пожовтілих сторінках.
Настінний календар не знає втоми,
Він по-одному лічить наші теплі дні,
Обжитий лист, історія і спомин
Кружляють в вальсі з вітром по землі.
Так хочу стрілки часу зупинити,
Набутись в тиші золотого дня,
Широку браму міцно зачинити
І бути певною, що осінь ця твоя.
Ловити поглядом щодень нові пейзажі,
Що багряніють в просторі світів
І не лічити днів, які стоять на стражі
Нових, ще не написаних віків.

Жовтень 2022.

* * *

Задрімала осінь у вечірній тиші,
Ясний місяць тихо сон її колише,
Огортає плодом, зітканим із мрій,
Скільки в тобі, осене, затишку й надій!
Заглядають сутінки у чужі двори,
Хвацько курять кОмини — перші холоди.
Накриває землю димова завіса,
Повертає кроки осінь за куліси.
Пломеніють в зареві пелюстки жоржин,
Обережно спершись на старенький тин.
Потулились міцно. Скільки ще тих днів?
З острахом чекають знаних холодів.
Облетівши сотні-тисячі доріг,
Сів спочити вітер на старий поріг,
Щоб не погасити мерехтливі зорі,
Затаїв свій подих в світі неозорім.
Не порушу тишу — буде мені рай,
На ходу впіймаю свого щастя край.

Жовтень 2022.

* * *

Осінній смуток... Холодна мряка,
Щось тихо плаче листопад,
Стирає день за днем ознаки,
Вже не шукаючи принад.
Сторінку вражень вітер пише
Гілками чорних верховіть.
Останній лист життям ще дише,
Між двох світів лишилась мить.

Вже сивиною вкрились ранки,
Густий туман окутав будні,
Закрила осінь в сад фіранку,
Поволі лічить дні попутні.

Листопад 2022.

* * *

Хустка червона, що пахне роками —
Це найцінніший дарунок від мами,
Квіти віночком з широкого краю,
Скільки тепла в ній, коли одягаю.
Скільки любові, турботи і ласки,
В буйнім цвітінні захована казка,
В ній моя перша в житті коліскова,
Нею говорить моя рідна мова.
В маминій хустці і будні, і свята,
Вічне дитинство у пахощах м'яти,
Шепче молитву святиня сімейна,
Як мені добре і затишно з нею.
В ній зберігається мамина сила,
Нею колись мене благословила.
В хустці я вільна вкраїнка народу,
Хустка — це код мого древнього роду.

7.12.2022.

МАРІЇ КОВАЛІВ

Захисниці України з смт. Отинії

Така тендітна і всесильна,
Така нескорена в душі,
Свідомо й зовсім добровільно
Сьогодні в цій страшній війні.
Жага і прагнення свободи
Тримають дівчину в строю,
Їй не потрібні нагороди,
Лишень би воленьку святу.
Їй тільки б мамині обійми,
Схопити батька за плече,
Але оці прокляті війни
Гартують серце молоде.
Тримає юність за плечима
Нових калібрів кулемет,
А в неї знов перед очима
Чергові вибухи ракет.
Яка ж то молодість жадана
Сльозою вмилаь на зорі,
Нехай ця доля Богом дана
Розквітне всупереч війні.

Грудень 2022.

ПОЧОРНІВ ДЕНЬ

*Пам'яті героїв з смт. Отинія
Олександра Бойка,
Назарія Залеського,
Ярослава Лесіва.*

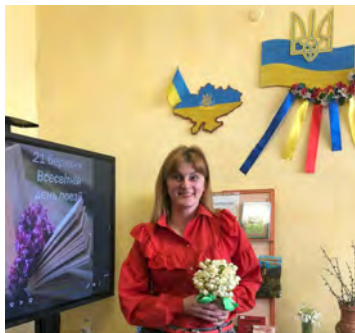
ПочОрнів день Нового року,
Нестерпний біль серця скував,
Життя спинилось на півкроку:
Сашко, Назарій, Ярослав.
Так твердо йшли до перемоги
І відкликались позивному,
До раю стеляться дороги,
Ви вже у війську неземному.
Чому ти, Боже, забираєш
Найкращих воїнів-синів?
Молились мало ми, гадаєш?
Твій знак вже нарід зрозумів.
Не так хотіли вас зустріти
Дружини, діти, матері,
А ви опали білим цвітом,
Вже чорна хустка на вдові.
Як рідним втрату пережити?
Як в собі сили віднайти?
Вам ще би квітнути і жити,
А ви зібрались в засвіти.

Січень 2023.

* * *

Перші заметілі кутають двори,
Дихають світанки холодом у двері,
Прихопились в відрах льодяні круги,
Пише лютий казку на новім папері.
Запросила вітер вперта хуртовина,
Білий танець разом, впевнені шасЕ,
Понад згаслим світом забіліла днина,
На зимових стрілках час її несе.
Приміряє шапки молода калина,
Їй ручна робота, справді, до лиця,
Гріє змерзлі віти тепла одежина,
Створена руками справжнього митця.
Дивиться у вічність сірими очима
Далечінь, що кличе стоптані шляхи.
Замітають зими спогад за плечима,
Гомонять снігами, мов дзвінки птахи.

Січень 2023.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 20.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет, член НСПУ та НСЖУ, активний громадський діяч краю. Лауреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Леся Гринюка. Переможець обласного конкурсу «Краща книга Прикарпаття-2022» в номінації «Патріотична поезія».

* * *

Її очі, як плеса в озерах,
Де купалося небо Волині,
Де в пралісі мавки й химери
Ще блукають, мабуть, і нині.
В її зорі – застигли зорі,
Що легендами долі розквітли.
Серце в грудях плакало хворе,
А душею летіла до світла.
Без надії, а все ж сподівалась,
Що окріпнуть заморені крила,
І крізь сльози гіркі усміхалась,
Бо сей світ і життя любила.
Не богиня, а просто жінка,
Із пророчим даром Кассандри¹.

---

1 цариця Трої з віщим даром (міф.)
Героїня одноіменної поеми Лесі Українки.

Простелилась зеленим барвінком
Її стежка в небесні мандри.
Залишилося слово, як криця,
Що лунає над світом дзвінко.
Світить з ночі, наче жар-птиця,
Мені велич твоя, Українко!

25.02.2023.

* * *

Коли мене питають, як зумів:
Дітей зростити й рими засівати,
Коханим бути і весь світ кохати.
Я відповім – бо вам се варто знати,
Що у житті мав добрих вчителів.
Мені співали цвіркуни веселі,
Дзвеніли римами пшеничні колоски.
На золотому сонячнім тарелі –
Чар-квіточки я видів пелюстки.
Десь на пасовиську коло корови
Сплітав з роси поему і сонет.
І слово цілувалося зі словом,
І хтось казав, що я уже поет.
Наївні радості дитячої хвилини –
Баран – мій критик, буцає рогом...
Відомим, друзі, я не став донині,
Та, мов дитина, тішуся пером.
Якщо мене питають, як зумів
Світ ніжності й любови осягнути,
Не стати скнарою, ні баламутом.

Я відповім коротко і по суті:
– Дай, Боже, всім таких учителів!

03.03.2023.

* * *

Йому так личила вишивана сорочка
Й пушок під носом, з натяком на вус.
Із голосом, немов вода в струмочку,
Він для дівчат був, як козирний туз.
Високий, статний і широкий в плечах,
А у очах блакитні небеса.
Не по літах змужнілий... І до речі,
Мов астроном, кохався у зірках.
Щоночі виглядав свою єдину,
Серед усіх Усесвіту зірок,
Оту, що понад вікнами хатини
Сплітала долі осяйний вінок.
Та почорніли зорі на світанку
І навпіл розколовся небозвід.
Під свист ракет і гуркотіння танків
Кривавим болем захлинувся світ...
Йому так личила від мами вишиванка,
Та одягнути камуфляж не міг.
Сиділа ненька на високім ганку,
А їй зоря скотилася до ніг.
Заплакала, забилася в тривозі,
Припала до холодної землі.
А хлопця з бою виносили друзі
Й закрили очі на сухій ріллі.

27.02.2023.

* * *

Я сьогодні не той, що вчора,
Хоча зовні не видно змін.
Знову чую у серці хворому
Якийсь віщий, тривожний дзвін.
Я вже звик і змирився з недугою,
З сим живу вже чимало літ,
Та не можу змиритись з наругою,
Що війною прийшла у мій світ.
Чи тебе, мій кривавий «брате»,
Напували отруйним зелом?
Чом прийшов, яко тать, з автоматом
За моїм українським добром?
Чом не здох ще в утробі мами,
Тої суки з мокшанських боліт?
Скоро встелять твоїми кістками
Вузьку стежку від наших воріт.
Я сьогодні не той, що вчора,
Закипає у серці лють.
А десь в небі ковалики-зорі
Для Вікторії¹ крицю кують!

11.02.2023.

* * *

Ще сльозину не випала ніч
Із зіниць зірниць засмучених,
А вже сонця ранковий клич
Розбудив сонні липи і клени.

---

1 богиня перемоги (міф,)

Розбудив в курнику когутів
І Бровка, що калачиком звився.
Чути в небі органів спів –
Красень березень світу з'явився.
Доторкнувся до ніжних беріз
І вони завагітніли дивом.
Скинув шапку зимовий ліс
І йому усміхнувся щасливо.
Десь марчіють студені сніги,
Краплі з стріхи, мов кастаньети.
Хвилі радості рвуть береги,
Ейфорія у грудях поетів.
Се ж весна, се царівна весна
Вже цілується з березнем світлим.
А десь кров на снігу, і війна
Чорним привидом лине над світом.

01.03.2023.

ГРУЗІЇ

Коли палала Грузія в огні
І над Тбілісі небо почорніло,
Коли прокляті виродки з русні
Грузинок юних гвальтували сміло,
У негараздах ще не втішених своїх
Твою біду відчули українці.
Невже забула добровольців тих,
Що освятили кровію криниці?
Що впали, мов титани, у бою

За твою волю, правду і свободу,
Що засвітили вірності зорю
І зберегли грузинок ніжну вроду?
Що з «буками» і жерлами гармат,
Якими поділилися, як браття,
В бою стояв твій, Грузіє, солдат
І людозвірів розривав на шмаття.
Невже забула, – а коли війна
Кривавим смерчем пролягла над нами,
Стоїш якась безвольна і сумна
Й братаєшся з моїми ворогами?
Ми переможемо! А ти лягай,
Стелися павутиною під ноги.
Але свободи з неба не чекай,
Бо зрадила і нас, і свого Бога!

23.02.2023.

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжин, де і проживає. Член обласного літературного товариства «Об'єднані словом». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 – №28).

ПРОГНОЗ

Ой чарівнії Карпати,
А над ними чари,
Нема кращих мудреців,
Як наші мольфари:
Вміють добре лікувати
Та й заговорити,
Навіть фанійній молодиці
Туману пустити.

Але нині не про це
Хочу розказати,
А про жагу наперед
Про усе нам знати.
І тому ви вибачайте
Гуцульську природу,
Бо на першій місці в нас,
Звісно, про погоду.

Ну так от: прийшли гуцули
В хату до мольфара,
Кажуть йому: «Божий хлопе,
Доставай ті чари,
Та й дивися дуже добре,
Щоби нам сказати,
Яка зима цього року,
Скільки дров рубати?».

Мольфар в дримбочку подує,
Кинув у піч пір'я,
Подивився у вікно,
Вдаль на Чорногір'я,
Ну а далі до гуцулів:
«Мусите ви знати,
Зима буде дуже люта,
Треба дров рубати!

Бо коли поліно в грубці,
А у зубах люлька,
Можна зимі показати,
Вигляда як дулька».
Так сказав. Гуцули зразу
В трембіту подули,
Щоби в горі і в долині,
Всі про це почули.

Ну а сам собі в вікно
Все спостерігає,
Бачить, скрізь рубають ліс,
Гуцул не дримає:

Хто на плечах, хто на возі,
А хто на машині,
Возять так тоті дрова,
Мов зима вже нині.

Тут цікавість узяла
Мольфара самого,
Дзвонить він в Гідрометцентр,
До погоди Бога:
«Друже, слухай, виручай,
Щоб позор не мати,
Яка буде ця зима?
Що треба чекати?»

Скажу, чом би не сказать:
«Буде зима люта –
Кригою кожна ріка
На Йордана скута.
Жінка аж за синій ніс
Не буде сварити,
Бо не визнає чи мороз,
Чи то оковита».

Ще питаннячко одне,
Знов мольфар благає:
«Як, скажи Гідрометцентр
Це все визначає?».
Є прикмета тут у нас
І це кожен знає –
Зима люта, бо багато
Гуцул дров рубає!

ЦЕ БУЛО ЯКОСЬ В СУБОТУ

Це було якось в суботу
У нас в Коломиї,
На Торговиці, край міста,
Де Прут берег миє,
Із цілої тут округи
В цей день торгували,
Тут як баба закричить:
«Люди! Згвалтували!»

Зупинився увесь торг,
Тут як тут зіваки,
Бо коли така подія,
Все іде до с..ки,
Треба все отут почуть,
Щось своє додати,
Ну а потім файно все
Всім це розказати.

Прибіг скоро поліцейський,
Витяг свою папку,
Свідки два — сліпий й глухий,
Та й питає бабку:
«Де і як оце було?
О котрій годині?
Обіцяю цього гада
Зловити ще нині!»

Бабця груди уперед,
Живіт утягнула,
Посмінулася ураз
Та ще й підморгнула,
Й подивилася на всіх
Гордо і звисока:
«Це було, скажу я вам,
Назад сорок років».

Поліцейський поперхнувся,
Аж злетіла шапка:
«Що ж ти голову морочиш,
Бісова ти бабко,
Бодай би тебе у пеклі
Вже чорти варили,
Бо мене, стража порядку,
Ще так не дурили».

Бабця пальця на висок,
Два рази крутнула
І отут такенну фразу
З розмахом утнула:
«Ти напевно є дурак,
Хочу я сказати,
Було це хоть і давно,
Приємно згадати!».

Тут напевно вже пора,
Було ставить крапку,

В кожній байці є мораль,
То усе в порядку:
Ото ж, любі жіночки,
Хто втратив надію,
Приїжджайте у суботу
До нас в Коломию !

ВІНКОВА-КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в УКГЦ. На час війни знаходиться в Чехії. Учасниця альманаху «ДД» з 2016 року (№17 - №28).

РЕКВІЄМ

Плели вінки з ромашок, чорнобривців,
Дзвіночок голубенький день будив: дзень-дзень,
А ви прийшли, непроханії вівці,
Зірвали з серця в'язочку пісень.
Ми ЗЕМЛЕНЬКУ так щедро засівали,
Як пахне паляниця, ох любили,
А ви прийшли, непроханії вівці,
Все золото хлібів святих спалили.
Була сім'я: щасливі батько й мати,
Теплом, любов'ю діточок ростили,
А ви прийшли, непрохані кати,
Невинний сміх і казочку дитячу вбили.
Сплетем із крику душ терновії вінки,
Із крові, що тече рікою нині,
Із материних сліз, сиріточки сльози,
Що рвуться зі смертельної руїни.
Стогне земля і плачуть дзвони...

О нелюди!!!!
Вінків багато вам сплели...
Їх — мільйони
Із згвалтування немовлят, тортур,
Із пострілів безжальних в спину...
На шиї вам затягнемо навіки
За волю, правду, наш народ,
За рідну Неньку-Україну.

* * *

Третє тисячоліття...
Україна... Геноцид...
Серце рідної
НЕНЬКИ кровить,
Душа болить...
Вселенна тупо мовчить,
Що робить, як зупинить?
В московійському
Багні смердючому
Все кишить..
Тільки ТИ один, наш Боже,
Нам допоможеш,
В одну-однісіньку мить
ВІЙНУ закінчить.
Любов'ю і вірою
Наше серце
До ТЕБЕ горить!!!
СЛАВА БОГУ ЗА ВСЕ!

* * *

Плаче червона калина,
На снігу лишає кровавий слід...
Плаче Рідненька Вкраїна,
Остеронь став незрозумілий нам світ.
Як дешево можна совість продати
Криком невинних душ!
О НЕБО, що можеш на це ти сказати?
Залитий кров'ю, сльозами нищий гріш!
Щезне темряви зло і знову зацвіте
Нова весна у молодій обнові,
І Сонце ПРАВДИ спалахне
Багаттям Божої Любові.

ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ

Народився 13.03.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта медична та вища економічна. Поет, дитячий письменник, краєзнавець, активний культурно-громадський діяч. Лауреат літературних премій імені Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Автор багатьох дитячих, фольклорних та поетичних книжок. Учасник альманаху «ДД» з 2017 року (№19 - №28).

* * *

Я музу відклав на паузу,
Навіщо себе тривожити,
Як серце не здатне до гамузу,
Щоб нашу реальність множити.
Здається якось не до лірики,
Війна почуття затьмарила.
Я звик у прекрасне вірити,
Щоб доля крилом не вдарила.
Можливо, так довго не зможу,
Не звично свій хист втрачати,
Думками слова наворожу,
Які не дозволять мовчати.
Ще нині війною мислиться,
Що душу твою пронизує,
Вона вже роками числиться

І біль та тривогу нанизує.
Я вірю, що все закінчиться.
Ми йдемо своєю дорогою.
Лиш зло на добро заміниться,
На щастя, разом з Перемогою.

24.02.2023.

ЛИСТ СВЯТОМУ МИКОЛАЮ УСТАМИ ДИТИНИ

О, святий Миколаю, подарунка не треба,
Попіклуйся за тата, що полинув до неба,
Поверни мирне небо, що сіяло над нами,
І згорьовані сльози забери лише в мами.

О, святий Миколаю, ти буваєш усюди,
Де живуть за кордоном наші скривджені люди,
Поверни їм надію, забери їхню втому,
Щоб вони повернулись до вцілілого дому.

О, святий Миколаю, дай тепла нам і світла,
Щоб моя Україна не у темряві квітла.
Подарунка не хочу і прошу небагато —
Хай з війни повернуться кожна мама і тато.

О, святий Миколаю, я не хочу вмирати,
Бо втомився ховатись від прицілу гармати.
Про таке не попрошу тебе вже ніколи,
Тільки дай мені вчитись і ходити до школи.

18.12.2022.

ТЕПЛУ СЕРДЕЦЬ І ЛАМПА СВІТИТЬ

Ми лампою колись пишались —
Електрики тоді ще не було,
При ній уранці просинались,
Стрічало вечір все село.

Обидві здатні нам світити,
Бо суть обох лише одна,
Та в лампу можна ще долити,
А свічка вигорить дотла.

При лампі вчилися, вишивали,
Весільний правили бенкет —
Тоді ще примх таких не знали,
Щоб був відсутнім інтернет.

Та час посуті є мінливий,
З причин якихось йде назад.
Пітьму вчинив нам юродивий,
Щоб підкорити на свій лад.

Хоч звикли все зі струму брати,
Та виживем і без тепла,
І в темноті будемо гнати
Рашистську нечисть геть дотла.

А час біжить, усе минає,
Минеться й нам біда оця.
І ми діждемось, як згорає
Паршива бункерна вівця.

29.11.2022.

ГАНИШЕВСЬКА-СТРЕЛЬЦОВА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в сусідньому селі Сопів. Підприємниця. Майстриня крою і шиття. Поетеса. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№22 - №28).

* * *

Лютий прийшов у теплому кожусі,
Відразу снігу з кожуха натряс.
Видно одразу, що старий не в душі,
І снігу, певно, був малий запас.
Запорошив кущі, дерева, звісно,
Усі калюжі заморозив в скло,
В віконні шибки з вітром стукав грізно,
Немов хотів забрати в нас тепло.
Жбурляв торішнім листям по дорозі,
З-під стріхи горобців повиганяв,
Хоч добре розумів, що сам не в змозі,
Що Січень геть нічого не надбав.
Ні кучугур зі снігу, ні заметів,
Що лижі й санки досі у кутку,
І вітер знову ген кудись полЕтів,
Й самому дуже тепло в кожуху.
Що сонце знову з-поміж хмар іскриться,
Сніжинки вже, мов крапельки дощу,

А Лютий тільки хмуриться і злиться:
« Я вам цього ніколи не прощу!
Що не дали мені полютувати,
Хоч трохи показати свою лють...».
Треба його скоріше обійняти,
Сказати: «Трохи Лагідним побудь».

03.02.2023.

* * *

Нехай павук колише давній спомин,
Коли бабуся плутала нитки,
А ми малі тулилися за комин,
Дивились, як плелися павуки.
Там соломинка, друга, п'ята, сьома...
В шершаву руку чіпались нитки.
Не зна куди дівалась денна втома,
Тяглись з печі вогняні язики.
Бабуся тихо молитви читала,
А, може, щось просила у святих
І потім сумно так розповідала,
Яке колись було Різдво у них.
Коли жили її ще мама й тато,
В свят-вечір клали сіно під столом,
А потім разом йшли колядувати,
Як гарно і як давно це все було.
Уже не має печі чорний комин,
Я ж знов з соломи дива наплету,
Нехай висить, колише давній спомин
Й в кутку собі чекає коляду.

21.12.2022.

* * *

Пригадались дитячі роки
І рідне до болю село,
І, як казали тоді прабатьки, —
«Тільки б війни не булО».
Казали, що голод — не пан,
Казали, що ворог — не брат.
Та ми уже, склавши план,
Самі тоді грались в солдат.
І даремно нам хлопці казали:
«Ні дівчатам!» — заучену фразу,
Ми волосся під шапку ховали
І не плакали жодного разу.
Самі зброю собі майстрували,
Був загін під старою вербою,
А коли у полон попадали,
Їли хліб, запивали водою.
Ми «в окопах» до ночі сиділи,
Головне, що ти не полонЕна.
Та хіба ж ми тоді розуміли,
Як то страшно, як виє сирена?
Ну, хіба ж ми могли тоді знати,
Коли скрикнувши, сплесне в долоні,
Враз сивіє від розпачу мати,
Як почує: «Ваш син у полоні...»?
І надіємось ми даремно,
Що кати перестануть стріляти,
Що скінчиться війна, бо вже темно,
І вже мама всіх кличе до хати.

28.11.2022.

* * *

Ще осінь жила в позолоті,
Як зима снігом землю вкрила.
Це так, ніби у польоті
Птахам обрізають крила.
Схилюлися хризантеми,
Троянди покрились льодом,
А осінь читала поеми,
Укутавши ноги пледом.
І чаю заварила горнятко —
Велике таке, із кришкою,
А пташка у полі зернятко
Ділила із сірою мишкою.
Тулиться кіт біля комина,
Старий, дуже хоче зігрітися,
А мрія, що стала спомином,
Ще довго нам буде снитися.
А завтра з важкою валізою
Осінь вся в сльозах знов покине нас.
Хто ж їде з короткою візою
В подорож, де так плине час ?

20.11.2022.

* * *

А листопад вже стукає в вікно:
«Гей, відчиняй, я вже прийшов давно,
Приніс тобі букет із хризантем,
Ми тут тебе удвох із вітром ждем.
І я тобі ще листя назбирав,
Що цей бешкетник з гілок позривав.

Каже: «Стелив килим тобі до ніг,
З самого саду просто під поріг».
Його нахабству вже немає меж,
Тобі прийдеться вибирати все ж,
Хто з нас твоєму серцю є миліший.
Я — лагідний, він — впертий, сміливіший.
Он виє вовком знову за вікном,
А я так хочу з чаєм за столом
З тобою разом мріяти про сад,
Де перестиг солодкий виноград.
Разом нам буде дуже добре вдвох.
Я овочі всі зніс тобі у льох».
Він довго ще про щось розповідав,
А вітер тільки сумно завивав...
Я розуміла, як йому болить,
Й мені так захотілося в ту мить
Разом із ним гайнути за село,
Так, як в дитинстві в кожного було,
Ти — вільний, тільки вітер і думки...
Куди так швидко котяться роки ???...
Мені тепер його не наздогнати,
Хоч він казав, що може почекати,
Що до опівночі гулятиме за садом,
Та я, мабуть, залишусь з листопадом.
На кухні з медом будем пити чай,
А вітер виє за вікном: « Прощай...».

04.11.2022.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. За спеціальністю — бухгалтер. Вірші пише зі шкільної парти. Закохана у красу Карпат, улюблене заняття — вишивання. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№26 - №28).

Я ХОЧУ, ЩОБ ВІТРІВ ЗЛИХ НЕ БУЛО

Отямились, нарешті, місяці зимові,
І січень трішки снігу приберіг.
Дні були весняні, такі чудові,
А зараз сніг на мокру землю ліг.
Уже вербу вкривали котики пухнасті,
І маргаритки білим цвітом зацвіли,
А зайчики скакали сірі і вухасті,
Сороки сухе гіллячко в гніздечко притягли.
Та вітер грізно, грубо і зухвало
На небо темні хмари надігнав:
«Такого ще у січні не бувало,
Щоб дощ з веселкою у парі танцював!»
Відкрилось небо і сніжинки ніжні
Повилітали, як влітку бджілок рій,
Вони були чарівні, білосніжні,
А вітер — найсильніший із стихій.

Та сонечко терпіти вітру не могло,
Всміхнулося і промовляло щиро:
«Я хочу, щоб вітрів злих не було,
Щоб мир був на землі і жили всі щасливо!
Щоб люті й злі морози відійшли,
Завіяв знову теплий вітер Перемоги,
І мир на Україну знов прийшов,
І Бог вернув солдат з далекої дороги.»

21.01.2023.

ГОМОНІЛИ ПРАДАВНІ ЛІСИ...

Гомоніли прадавні ліси,
Вели тиху тужливу розмову.
Я вслухалася в їх голоси:
«Ні — війні! Ні — смертям!
Та навіщо це знову?»
Молоде покоління росте,
Свої віти підносить до неба,
Ще чуть-чуть — все нове розцвіте,
Ну... Не треба вбивати! Не треба!
І столітні дуби сивочолі
Нахилялись до юних створінь,
Вони вирости в лісі, у лісі, на волі,
Пережили кілька поколінь.
Хоч старезні, та міцно стояли,
Не корились потужним вітрам,
Юнь зелену на ноги підняли,
Щоб ввести у зелений свій храм.

Де закони природи у силі,
Там де рівність, повага, любов,
Вороги там здоланні, безсилі,
Там не ллється невинная кров.
Гомоніли прадавні ліси,
Вони бачили: біль, горе і муки,
Пережили нелегкі часи,
Щоби в щасті росли діти й внуки.
І думки мої знають прадавні ліси,
Відчувають все те, що бажаю,
Вірю в те, що настануть прекрасні часи,
Не лиш вірю...Я знаю! Я знаю!
Знаю й вірю, й молюся до Бога,
І прадавні ліси помагають стояти,
Ще чуть-чуть і прийде Перемога,
І одягне Україна переможнії шати!

03.01.2023.

Я ТРИМАЮ НАДІЮ У ТЕПЛИХ РУКАХ

Дуже хочу тримати надію свою,
Як замерзлу синичку у жмені,
Я над прірвою гордо і мужньо стою,
Не тримаючи камінь в кишені.
Я тримаю надію у теплих руках,
Зупиняючи страх свій, і болі душевні,
Прокладаю у темряві зоряний шлях
Й закриваю від вітру розхристані ставні.
А небесні світила дають добрий знак,

Знак любові і віри, й надії,
Бо натхнення приходить мені лиш у снах,
В снах вирують мої нездійсненні мрії.
І надія розправила крила, як птах,
Відпустити б її, як журавлика в небо,
Хай летить в небесах: у дощах, у снігах,
І вертає додому, бо є в ній потреба.
Ждуть смерічки... Чекають знов літа...
Чепуряться верхи... Чекають тепла...
І надія моя в Божі шати чарівні одіта,
Теплі жмені до нас простягла.

16.12.2022.

КОЛИ МИ ПОСТАРІЄМО З ТОБОЮ

Коли ми постаріємо з тобою,
І роки пропливуть бурхливою водою,
Згадай мене дівчиськом...Молодою,
Коли сиділи разом під вербою.
Коли зорі всміхалися з неба нам
І спати не хотілося до ранку,
Коли ми постаріємо з тобою, десь там...
Згадай той місяць в легкому серпанку.
Коли ми постаріємо з тобою,
Та все ж рядочком будемо ходити
І наші внуки дружною юрбою...
Для цього варто було в світі жити.
А ми уже, напевно, постаріли,
Бо підросли і діти, підростають внуки,

Серця наші не тліли, а горіли,
Перенесли біль, радість, мить розлуки.
Йшли по житті удвох, як скрипка з смичком,
Й мелодія по-різному звучала,
То дзюркотіла весняним струмочком,
То заметіллю й вітром завивала.
Коли ми постаріємо з тобою —
Не уявляю діда з бородою,
Себе я бачу в модних окулярах,
А нашу молодість заховану в футлярах.
Хай Бог допоможе нам ще трішечки прожити,
Своїх внучат до шлюбу проводити,
Ще й дочекатися кінця оцій війні...
Й побачить гробик демону в кремлі.

12.02.2023.

БЕЗ КРИЛ І БЕЗ БОЛЮ НЕМАЄ ЛЮДИНИ

Не догледіла я себе, не вберегла,
Страх сковував — зізнатись не могла,
Хотіла щастя дати всім, кого любила,
Та дуже швидко згоріли крила.
Як той метелик, що на вогонь свічі летів,
Крильце обпік — на землю з болем сів,
З землі піднятися потрібна сила,
Земля цілюща, та спалені крила.
Не долюбила я себе, та річ не в тім,
Війна ввірвалася у дім, як взимку грім,

Як сніг улітку жаркої, спекотної днини,
Без крил і без болю немає людини.
Не вберегла себе, бо все спішила,
Спішила жити, але чи так я жила?
В думках до неба, але чи треба?
З одним крилом?.. Та ні до неба...
Віршами жила, бо то мої крила...
Боялась, любила, раділа, ходила,
Вростала у гори, бо гори — це сила,
Прожила життя — мала б бути щаслива.
Щасливе життя війна в мене вкрала,
Молилася Богу, я Бога щиренько благала...
Щоб Божа рука ворогів у могилу зарила,
Просила я Бога, щоб дав мені крила...
Без крил і без болю немає людини...
Тому і молитва луна щохвилини,
Як Бог нам прощає всі наші провини,
Тримаймося разом, бо ми з України!

10.11.2022.

ДУША ЗИМОВА ТЕПЛА ЧЕКАЄ

Весна шепоче: "Я іду до тебе!"
А на душі: зима, сніги і лід...
Весна манить: "Ну, як же я без тебе?"
— Не можу підвестись від болю, горя й бід.
Слізьми наповнилися пересохлі ріки,
Понесли в море смуток свій і жаль.
Ви будете прокляті, вороги, навіки,

Тому що принесли розруху і печаль.
Весна надворі, а душа зимова тепла чекає,
Тепла чекає... З вирію птахів,
І свята хоче рідна мова калинова,
І небо миру, а не ворожих літаків!
Весна всмінулась: «Я прийшла до тебе!»,
І зйдуть із дощами залишки снігів.
Бог благословить всі душі, що пішли до неба.
А ворогів чекає Божий Суд і гнів...
Чекають ниви рук міцних, як Бога!..
А матері синів з далекої дороги.
Та вернуться усі до рідного порога,
Почувши голос з неба, голос Перемоги!

01.03.2023.

МАЛЮЮ СВІЙ САД...

Іду, спішу сходишками крутими,
І добре знаю, що нема путі назад.
Я зустрічаю весни, проводжаю зими,
Малюю пензлем свій квітучий сад.
Той сад, що лиш в думках цвіте й буяє,
Де синій вечір мужні плечі підставляє,
Де, як в Шевченка, вітер з гаєм розмовляє,
Де лютий ворог в спину не стріляє.
Той сад, де квіти так цвітуть багряно,
Де матіоли пахнуть п'яно-п'яно ,
Де мальви стали в стрій, немов солдати,
Той сад, де не втирає сльози мати.

В садку немає фальші — всі там рівні,
Співають ранками горласті півні,
І хор пташок лунає дзвінко-дзвінко...
Іду вперед! Не плачу більше гірко.
Іду, спішу сходинками крутими,
І добре знаю, що нема путі назад,
Я зустрічала весни, проводжала зими,
Тепер маю свій квітучий сад.

05.03. 2023.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10 1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Працює лікарем-невропатологом у Коломийській центральній лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №28).

ДИВЛЮСЬ НА СТАТУЮ СВОБОДИ

Дивлюсь на статую Свободи
І часто думаю собі:
Чому така жіноча доля,
Україно, суджена тобі?
Чому служницею віками
В Європі й Азії була?
Тебе жорстоко зневажали,
А ти бажала всім добра.
Твоїми мужніми синами
Горів Чорнобиль і Афган,
А доньки нидіють світами...
Чому у них такий талан?
А діти ті, що біля тебе,
Яке у них важке життя,
Працюють, моляться до неба,
Дай, Боже, краще майбуття.
Дивлюсь на статую Свободи
І хочу бачити її,

Свою Вкраїноньку-небогу,
Таки найкращу на землі.

2015 рік.

ТРИ МАТЕРІ

Три матері в Тебе, людино:
Найперша на світ народила,
А друга — то Божая мати,
Що вчить нас любити й прощати,
А третя — земля та єдина.
І зветься вона Україна.
До першої низько вклонись,
Всім Серцем своїм пригорнись,
До другої треба молитись,
Щоб сонце світило з блакиті,
А третю від зла борони,
Щоб жили в ній дочки й сини.

2016 рік.

ТИ НІС, ІСУСЕ, ХРЕСТ...

Ти ніс, Ісусе, хрест, щоб вмерти за гріхи
І людству дати радість і спасіння,
А за Тобою йшла з хрестом важким
Многостраждальна мати Україна.
Ви йшли обоє чисті, без вини,
І ніжна рута ноги цілувала,
Чомусь юрба сліпців кричала: «розіпни»,
Але навіщо так робить — вона не знала.

Вінець терновий впився у чоло,
І хрест важкий нести уже несила.
Ти впав, Ісусе, а з Тобою за одно
Вклякнула у молитві Україна.
Ось та Голгофа, вже скінчився шлях.
Смерть на хресті Вам доля дарувала,
А ще мільйони українців на хрестах
Віками лютий ворог розпинає.
Та сталось чудо, бо Ісус воскрес
І в кожне серце прийде благодаттю,
В церковних дзвонах — слава до небес,
Воістину воскрес, щоб людство врятувати.
Ісусе любий, Ти Вкраїну воскресив,
І ось вона постала перед світом,
То дай їй розуму, відваги, долі й сил,
Щоб міг у ній народ достойно жити.

2016 рік.

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в Коломиї, де і проживає. Лікар-психолог. Поетеса. Пластунка. Лауреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «ДД» з 2017 року (№17 - №28).

ДОЧКО ПРОМЕТЕЯ...

До річниці однієї з найзнаковіших постатей нашої літератури (хоча, звичайно, не тільки літератури, а всієї історії) мені теж дуже закортіло щось порозмірковувати. Тут віршик згадався, ще в школі писала. Зараз перечитую, трошки нервуюсь, бо сильно запакований шкільним пафосом, але то все досвід. На той час це були щирі почуття дитини у відповідь на знайомство з творчістю Лесі Українки.

* * *

Стемніло небо. Ти ідеш здаля...
О, дочко Прометея, скільки мук
На цім шляху ти пережити встигла!
Терниста стежка вилась, як гілля,
На цім розлогім дереві життя,
А ти по стежці тій то йшла, то бігла.
І сподівалась, хоч і без надії,
На той вогонь, що з неба від зірок...

Буяла молодість і вирували мрії —
Чарівна Мавка в плетиві казок.
І пронесла крізь все своє життя
Ти до людей любов, до України.
Здолавши перешкоди і руїни,
Здійснила подвиг свій, величніший буття,
Повірила в щасливе майбуття,
Бо в серці мала те, що не вмирає,
Тому народ про Тебе пам'ятає!

Початок 2000-х.

НЕ ЗАБУДЕМО!

Російська агресія забрала життя 25 пластунів.
Ми ніколи не забудемо! Вдячні нашим Героям,
які міцно стояли та не зламали своєї присяги.
Продовжуємо робити все, що в наших силах,
у пам'ять про вас та для мирного світлого
майбутнього України!
Нехай вам буде тепло біля вічної ватри.

* * *

Над ватрою постаті юні, хлоп'ячі,
Заслухані в золото слів, що лились,
Про славу минулу, про мрії гарячі,
Про волю, що прийде колись.
Тихо спіть, без тривоги...

24.02.2023.

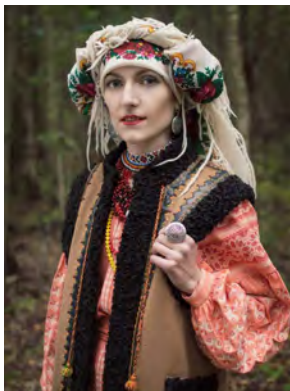
* * *

Скорботні картини наповнюють душу,
Щодень нова звістка сумна.
Не втратити б "Я" поміж тисячі "мушу"...
Війна.

Очі залиті роботою, побутом,
Потоком з екранів брехні.
Захований фронт за бар'єром добробуту
У метушні.

У цих буревіях лишитись несхитним,
Проклавши свою дорогу,
Хоч і важко, та, ніби, ковток повітря
Для Перемоги!

13.03.2023.

ЖИКАЛЮК-ЛЕГУНЯК МИРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 03.04.1993 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає і працює в Спаській гімназії Нижньо-вербізької сільської ради. Спеціальність — філологія. Вірші пише з 9-річного віку. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№27 - №28).

САМОТНІСТЬ...

Я закохалась в твої очі знову..
Щось є у них: самотнє і безкрає..
Ти своїм словом душу раниш мою.
Чому так склалось, я не знаю.
Мабуть, судилося тебе зустріти,
Але в часи, коли вже надто пізно.
Можливо, в іншому житті радіти
Ми будемо, а зараз прошу слізно:
Не залишай мене одну, благаю ...
Я буду справжньою для тебе, обіцяю!
Своєю вірністю заповню порожнечу
Душі твоєї... І схилюсь на плечі.
Щось невідоме твориться, приємне.
Мурашки шкірою біжать, а я сама..
В душі щось сталося незвідане, таємне.
І навіть байдуже, що за вікном війна...

ВТРАТА

У небі сірохмарім голубка воркотіла...
Коханого свого утратила давно...
Зірвалася униз... Піднялась! Полетіла,
Шукаючи востаннє милого крило...
Сльозинка на очах її давно не висихає.
І серце вже не б'ється, як було із ним...
Утрачене кохання безслідно не зникає!
Навіть, коли із тіла зостався тільки дим...
Душа завжди жива, вона присутня поряд...
Когось оберігає, бо сильно дорожить...
А комусь уві сні шепоче чи говорить:
"Ти сильна, ти живи! Тобі ще скільки жити!"
Говорять, що лиш раз таке бува кохання...
Та й зовсім не усі його розпізнають.
Пусті слова й "лапша" від вечора до рання:
Як одноразовий пакет – одразу розірвуть!
Не кожен на землі так вміє покохати,
Як голуб і голубка: навіки, назавжди...
Щоб за коханого своє життя віддати...
Коли усі навколо мовлять: "Ти живи..."
А жити як? Коли немає сенсу...
Скажіть, коли воно переболить!?
Утрачене кохання гірше смерті...
Не можеш дихати, не можеш більше жити...
22.01.2023.

ТИ — МОЯ МРІЯ...

Я знаю: ти із іншої планети.
Я вірю, що колись тебе знайду.
Я відчуваю твоє серце... Де ти?
Якщо потрібно — всесвіт обійду!
Мені ти снишся часто. Обіймаєш.
Вві сні тепло твоє я відчуваю.
Але під ранок знову ти втікаєш...
Я точно впевнена: тебе кохаю!
Ти поки в мріях і такий бажаний...
І незнайомий навіть образ твій.
Але в майбутньому ти — мій коханий.
Моя душа, мій рідний... Просто мій...
Я вірю, що ще трішки залишилось
До нашої мрійливої весни.
В очікуванні дива, що приснилось...
В очікуванні ніжності й краси.
Вже зовсім скоро я тебе побачу;
В обіймах твоїх просто розчинюсь.
Ти так далеко зараз... Часто плачу...
В зажурі кожен день і не сміюсь.
Ти — моя мрія з іншої планети.
До тебе дотягнутися немає сил...
Лиш всесвіт точно знає, де ти.
А я в очікуванні щастя і весни...

НЕДОСТУПНИЙ...

Малювала тебе, як оазис в пустелі,
Уявляла собі, що ти мій назавжди.
Ти у мрії мої постукав, як в двері,
Своїм поглядом б'єш, як не любиш — скажи.

Я з фантазій зіткала твій образ чудовий.
Я ночами не спала — про тебе думки.
Але знову ж таки — в тебе вигляд суворий...
Як змиритися з тим, що у снах тільки ти?
Може, десь в глибині ти мене відчуваєш,
Може, просто вдаєш, що байдужа тобі?
В ритмі серця чекаю, що ти покохаєш.
Це, напевно, відбудеться аж навесні.

СПОГАДИ ДИТИНСТВА

Так хочеться полинати в дитинство,
Де все твоє і надто безтурботне...
Там рідні стіни і в садку колиска...
Там осінь тепла, літо не спекотне...
Весна в дитинстві сповнена піснями.
І першоцвіти навіть пахнуть особливо.
Зима асоціюється з вогнями:
Бенгальськими, тоді було красиво...
Я пам'ятаю добре кращі миті...
Вони, мов сон, такі солодкі.
Але, такі ж вони й розмиті...
Так само, як і сон, вони короткі...
Лиш ностальгія й спогади миттєві...
Не залишилось в серці тих надій...
Минули кращі дні життєві,
А зараз повно болю і стихій...

27.10.2022.

Я ІНША...

Ти пам'ятаєш, зорі мерехтіли?
І місяць із-за хмари виглядав...
А ми удвох під ясеном сиділи.
Так сильно ти мене тоді обняв...
Я пам'ятаю кожен ніжний дотик...
І все хороше. Та й погане теж.
Ти був тоді для мене як наркотик,
Пізніше став планетою без меж.
Я часто згадую усі ті обіцянки,
Що будеш ти кохати назавжди.
Як солов'ї співали нам веснянки...
Чи було все це? Ти мені скажи!
Весняні ночі пахнуть особливо,
Бо це моя улюблена пора.
Проїшли роки... Все стало неважливо.
Змінився ти... Змінилась також я...

* * *

Весна загравами своїми стоголосить,
Ледь тепле сонце виглядає із-за хмар...
У тихому куточку мати в Бога просить,
Щоб сина, що воює, до себе не забрав...
Згорьовано й самотньо плаче сива ненька
І мріє, що повернеться її єдиний син.
Надія в серці ще жива, хоч і маленька.
Так сильно, як вона, ніхто ще не просив
У Бога захисту і допомоги, у ангелів охороняти
Його і всіх, хто з ним, щоденно, повсякчас!

Любов ту материнську ні з чим не порівняти!
Сумує разом з нею святий іконостас....
У голосі печаль, страждання, болі України...
І мрія для усіх одна лише: про мир...
Бо на святій землі тепер одні руїни...
Зруйновані міста і села та залишки будинків і квартир.
"Ой леле! Господи! Верни синів додому!
Нехай вернеться час назад, хай згине все це зло!
Хай ті, що в небесах, також придуть додому..." —
І біля матері калюжа сліз, неначе джерело...
Вже рік! Сьогодні рік війни! Серйозно?
І досі мені боляче і гірко за всіх нас.
Живемо лютим 23-го, сміємось граціозно
З надією, що незадовго прийде перемоги час...
23.02.2023.

* * *

Вже рік іде війна! А вам не соромно?
Москальською лепечете усюди і щораз!
У вас немає розуму й хоча би грама совісті???
Коли сини України вмирають там за вас!
І змовкніть враз, коли у думці вашій:
"Там єсть і те, хто і на рускам гаваріт!"
За рік часу могли би і китайську знати!
Безсовісні! Ви краще вже мовчіть!
Сьогодні рік війни! Шановні, схаменіться!
Чи ви у своїм серці вплекали москаля?
Почніть із себе і на інших не дивіться!
Як досі носить вас таких свята земля?
24.02.2023.

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Понад 50 років живе і працює в Києві. Педагог-математик Київського санаторію-інтернату №21. Захоплюється малюванням, поезією та подорожами по визначних місцях України. Учасник альманаху «ДД» з 2009 року (№9 - №28).

* * *

Повірте! Писати не хочу,
Але й зупинитися гріх!
Вдивляюсь на вроду жіночу,
Звичайно! Без неї б не зміг!
Душа і гарнесеньке личко,
Але то не є основне.
Вірші, що писав наш Павличко!
Найкраще вражають мене.
Глибинність його міркування
Сьогодні іще не збагнув.
В молитві до Бога, що зрання,
Завдячую! Що надихнув...

* * *

Ця яскравість буття,
Найправдивіша сила.
Хто пішов в небуття,
Але когось носило?
Світла, денна доба
Стимулює до дії.
Але прийде пора...
І здійснить наші мрії.
Звісно. Сенс не у тім,
Що є краще, що гірше.
Лише б розуму всім...
Де є праведне й грішне...

* * *

Ой ти світе! Білий світе!
Хто в тобі панує?
У декого свій «антихрист»,
Богу! Алилуя!
Комусь здалось, що хитріший,
Комусь — розумніший...
Змагайтеся! Але знайте!!!
План Бога сильніший...
Без пророцтва — лише пишу
Ці слова: ШАНОВНІ!
Переможе Україна,
При місяці в повні...

ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 06.01.1985 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює вчителькою музичного мистецтва та асистенткою інклюзивного навчання в Спаській гімназії Нижньо-вербізької сільської ради. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№26 - №28).

ВІЙНА І СЬОГОДЕННЯ

Звук сирени не стихає...
Він й досі лунає.
Матір, впавши на коліна,
Сина зустрічає.
Вся в чорному, заплакана,
Рветься в домовину.
Яке ж горе хоронити
Рідну дитину!
Як їй бідній жити далі?
Ніхто не питає...
Смерть косою життя косить,
Синів забирає.
У зажурі біля мами
Вдова руки ломить.

Нахилившись низько в труну,
Коханому мовить:
«Як без тебе, ріднесенький,
Ми маєм прожити?
Як цих діток-напівсиріт
Без тебе ростити?»
Та коханий спить так міцно,
Не бачить й не чує...
Як донечка татусева
Його хрест цілує.
А найменший узяв фото,
Ручками стискає,
До серденька маленького
Міцно пригортає.
Нерухомо лежить тато,
Сафаном укритися
І давно уже на Небі
З святими молився.
Звук сирени не стихає...
Дзвони б'ють, лунають...
На колінах в містах й селах
Героїв стрічають.

24.02.2023.

* * *
Стало тяжко щось на серці
І душа болить...
Серед вірусів у масках
Як нам далі жити?

Може ти, весно-красуне,
Щастя принесеш?
За моря холодні й дальні
Горе віднесеш?
Фіалками й нарцисами
Загоїш всі рани,
З України позриваєш
Залізні кайдани!
Засміються в хаті діти
І старенька мати,
Коли буде свого сина
З війни зустрічати.
Поскоріше, весно красна,
Прийди в рідний край!
Поведи всіх бідних й хворих
В свій зелений Рай!
І тоді душа зрадіє
Й серце стрепенеться,
Перевеслом веселковим
Щиро усміхнеться.
Перший день Весни настане,
І збудеться мрія!
Лиш на тебе, ясна панно,
Й на Бога надія!

* * *

Твої очі кольору неба
Часто сняться мені уві сні...
Що для щастя ще більшого треба,
Як ті очі, що ніжно сміються мені?
Твої очі пронизують душу:
У них потопаю, згораю, хмелію...
За них я гору найвищую рушу,
Бо просто божеволію — інакше не вмію!
Твої очі заставляють ховати
У сторону погляд несміливий мій,
Примушують трішки із тобою грати
У гру із ілюзій, фантазій і мрій.
Твої очі кольору моря
Притягують, манять до самого дна.
Скільки ж у них і радості й горя!
Та мені невідома чомусь їх глибина.
Твої очі — блакитні алмази,
Своїм блиском серце зігривають мені.
Глянувши в них, забуваю образи!
Таємничі ті очі, що бачу у сні...
Боже, благаю, дозволяй не забути
Бірюзові ті очі, мов сапфіри ясні.
Скажи, як же мені тепер бути,
Коли маю я право лиш їх бачити в сні?
Тому хай твій погляд мені сниться щоночі.
Хай про тебе збуваються тільки сни пророчі,
Про тебе і наші незабутні дні.
І очі ласкаві, загадкові твої,
І очі ласкаві, загадкові твої...

ЧАРИ ЛІТНЬОЇ НОЧІ

Червня дивосвіт малює тиха ніч...
Жасминова шаль нам торкається пліч.
Золоту мозаїку викладають зорі,
Місячний човник потопає в морі.
Ми з тобою вслухаємось в звуки літньої ночі,
Від кохання й любові посміхаються очі.
Болеро із фіалок ти на мене вдягаєш,
Кажеш, що за мене кращої не знаєш.
Соловейко-свідок десь в саду співає,
Нічка світлячками землю вишиває.
В поцілунку ночі чекаємо ранку,
Який скоро зажевріє в рожевім серпанку.

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Заслужений працівник культури України. Поет. Активний культурно-громадський діяч Коломийщини. Автор і організатор багатьох культурно-масових проєктів краю та кількох книжок. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Лауреат музичної премії імені Ярослава Дорошенка в номінації «Сонети». Учасник альманаху «ДД» з 2018 року (№20 - №28).

ТРАГЕДІЯ СЬОГОДНІ

Кожна людина по-своєму щаслива,
Її корабель в невідомість пливе.
Ми не перші пливемо, бо злива,
Крізь вогонь і страждання війни.
У всіх лежить стежка перемоги,
Як на ранковій траві роса.
Де рука дрімаючої Європи?
Хто нашу землю спасе від крука?
Вставай, моя рідна, доволі розрухи,
Все майбутнє народу твоє.
Зараз життя нас гуртує до купи,
Сини, що за землю твою полягли.

Пора глибокого зору настала,
Оглянутися пізно, марна справа.
В нас кров кипить і болить душа,
Простити такого в житті не можна.
Ніколи не забути наші болі
І пам'ять про загиблих борців.
А кат купається в крові,
В сльозах матерів загиблих синів.

01.12.2022.

НАЙКРАЩЕ СЕЛО

В пам'яті моє село й нині,
І друзі, і моя родина,
Батько й матір, що в домовині,
І всі, кого я не покинув.
Тут залишився корінь предка,
Родюче батьківське зело.
Мій рідний край — душі колиска,
В світі найкраще моє село.
Тут чисте гірське повітря,
Дзвінки пісні пташок у саду,
Грайливий Прут несеться дзвінко,
Здається, тут всі живуть у раю.
Тут люблять українську мову,
Яка з віків несе у майбуття,
Красиву, мелодійну й горду —
З нею нація буде жива.
Свої слова складаю в рядки,
У них — моє серце і душа,

Минають дні, лишаючи сюжети,
У кожному слові мій сенс життя.

15.12.2022.

ВІЧНО ЖИВА УКРАЇНА

Його світ вже досконало пізнав,
Він знає, що хоче, змією в'ється,
Закривавлену пащу роззявив,
І ми шлемо йому своє прокляття.
Ми йдемо крізь вогонь і болі
У боротьбі — на зло нашим ворогам.
Нехай будуть прокляті їх долі!
Кожен з нас скаже: «Україну не дам!».
Правда нас кличе у бій з ворогами,
Ми виходимо на свої вершини.
В москаля в ногах земля згорає,
А ми — вперед, до своєї хати й дитини.
Вірю, що згине хижацький слід,
Зоря перемоги змінить руїни,
Болить душа за глухомовний світ,
Який дрімає на російській перині.
Бо правда світу його не турбує,
Ворог голосу світу не чує,
Знищує все, грабує, гвалтує,
Наших синів під хрестом розпинає.
Ми вистоїм, навчились страждати,
Переборювати смуток і жалі.
Плаче довго Україна-мати
За синочками своїми і її.

Війна, в дні вже вільної держави,
У вогні і стражданнях наша земля.
Серце кипить і душа палає:
Україно, ти будеш вічно жива!

19.12.2022.

В ПАМ'ЯТІ ОСІННЯ ПОРА

Як довго надію ношу,
Мене жаль і смуток палить.
Вірність тобі не порушу,
Та серце щось дуже щемить...
Про тебе мені нагадає
Красива осіння пора,
Інколи місяць засяє
І там побачу тебе я.
Та не забудь, що в ясні дні
Звела нас доля, щоб ми
Будували думки рясні,
Раділи з добрими людьми.
Мої слова — жест ревнивий,
Нове життя — це інший світ.
Я по-своєму щасливий,
Радий, як чути дитячий сміх.
Відчуваю: тиснуть літа,
Неспокійне серце кипить,
Заспокоює мрія проста,
До доброго душа горить.

22.09.2022.

ТОЖ НЕ ЗАБУДЬ

Згадай той перший вечір осінній
І він приведе тебе до сьогодні.
І знову зійдуться дороги різні,
Роки розлуки, що були в облозі.
Загадковий місяць тоді дарував
Нашій любові горіння в серцях.
З вечора до рання я тебе кохав,
Щира розмова кипіла в гаях.
Дні осені минули, яснії дні
В пам'яті, як життя нам воскресало.
Піду в гаї і засвідчуся їм
Тим коханням, що між нами бувало.
Я лишу сльозу на гарячій землі,
Розбите серце з хворою душею.
Я відкривав себе лиш тобі одній,
Тож ти не забудь — я тебе кохаю.
Моя душа гасне без твого тепла,
До тебе іде і хоче любити.
Ти моя життєва скарбниця, душа,
І я готовий тобі все простити.
Сьогодні наша неспокійна земля
Заставляє думати про спокій на ній.
Буду завжди поруч там, де ти і я,
Жаль превеликий — на відстані души...
25.12.2022.

МЕНИ ТЕБЕ НЕ ВИСТАЧАЄ

Мое серце в роздумах горить:
Наша любов по гаях блукає,
Вечірні зорі єднаються в блакить,
І я її в віршований ряд складаю.
При спогадах душа моя радіє,
Хоч наша стежка заросла травною.
Я йду у гай, де наша любов ще жевріє,
І ту любов з собою я забираю.
Забираю в ту осінь золоту
І кладку кохання серця твого,
Недоспані ночі, блаженство і ласку,
Твої слова... Не забудь, як було...
Нехай світ веде тебе до мети,
Тільки не слухай, що кажуть люди.
І стане правда для нас обох цвісти,
Дорога в наше життя ще буде.
Я буду чекати ласкавого слова,
Щоб залікувати душевні рани мої.
Прийди, моя люба й кохана,
Я вклонюсь низько тобі до землі.

30.12.2022.

У СВІТ З БОРГАМИ

Сонце світить однаково для всіх,
Хоч кожний з нас по-різному сприймає.
Один відчуває насолоди пік,

Другий ховається в холод, тікає.
І так в любові, один в насолоді
Живе найціннішим, що є у житті,
А другий, як вільний птах в польоті,
Живе з холодом без тепла у душі.
Я не жалію, що ми були удвох,
Я бачив щастя, що неслоь від Тебе.
Ти і зараз приходиш часто у снах,
Бо ти кохана на все життя моє.
Я знаю Тебе — вже висока ціна,
Я кожен день чекаю Твого слова,
Ти незвідана і одночасно земна,
Я поруч з Тобою лечу на крилах.
Я мрію, щоб Ти завтра була поруч,
І це буде легше на моє життя,
А Ти пішла від мене надовго,
Щастя, надії я втратив до кінця.
Я люблю життя — моя насолода,
І примхи інших, і пізнання себе.
Твоя любов була велика сила,
Вона змінила зовсім життя моє.
Наші серця і душі гріті
В щирих словах з ясними зірками.
Мені здалося: один на світі,
А нині не так — у світ ідемо з боргами.

07.01.2023.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломиї Івано-Франківської області, де і проживає. Поетеса. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничук та Андрея Шептицького. Не зважаючи на багаторічну невиліковну хворобу, незламна і сильна духом жінка, щиро віруюча й безмежно закохана в поезію, в якій виливає свою любов до Бога і України. Учасниця альманаху «ДД» з 2015 року (№15 - №28).

ЛЮДИ-СВІТОЧІ

Є люди-світочі!.. Від їхньої харизми
Освясчується і стає чеснішим світ...
Шляхетні лицарі незламної Вітчизни
Лишають незабутній добрий слід...
Зодягнуті у зброю світла й віри...
Відважні воїни проти брехні і зла.
Вітчизні — їхні подвиги й офіри,
Щоб нас ніхто ніколи не здолав.
Для України мужнє серце билось...
За неї молиться душа на небесах...
Щоб, вимолену, ми її любили!..
І берегли!.. Й відстояли в боях!..
Щоб меч і щит незламної Вітчизни
Спинили сили темряви і зла.
Є люди-світочі!.. Від їхньої харизми —
Проміння людяності, гідності, тепла...

ХАЙ БУДЕ ТИХА-ТИХА НІЧ СВЯТА...

Хай буде тиха-тиха Ніч свята...
Де Україна — там Свята Родина...
...Зготують хрест і розіпнуть Христа...
Пролетється — нині летється!..
Кров невинна...
Хай буде тиха-тиха Ніч свята...
З сестричкою, припавши на коліна,
Цілую ніжні рученьки Христа...
Цілує їх незламна Україна...
Ті рученьки, що нам несуть тепло...
Надію добру, світлу, сокровенну...
Любов, що переможе всяке зло.
Ті рученьки тримають нам Вселенну!..
А світ тривожний і трагічний світ...
Бог бачить кров і сльози України...
Стріляють в серце, в душу, в небозвід...
А біля Божих ясел...рвуться міні...
І Богоматір плаче над Дитям...
Матуся рідна слізки ронить з неба...
Спасителю!... Почуй!... В ім'я життя!..
О сотвори нам мир!... Молюсь до Тебе...
Хай буде тиха-тиха Ніч свята...
Хай будуть мир, любов, тепло і світло!..
В молитві — чисте серце і уста...
А біля ясел...синьо-жовті квіти...

ШЕВЧЕНКОВІ

Як фенікс-птах відроджується з болю,
З розвіяного попелу кострищ,
Так вічний дух, священний дух до волі
Підносить Україну з попелищ.
І серце її Батька, її Сина,
Її Поета, Страдника, Співця
І в чорну, і в просвітлену годину
Молитвою вигоює серця.
Він молиться за рідну Україну —
Великомученик народний всіх століть —
І в іпостасі її Батька — її Сина
Він перед Богом, перед Господом стоїть.
Воістину лаврований народом,
За мир хрещений, за вишневий світ,
За ясні зорі і за чисті води
Несе молитву до Господніх стіп.
За те, щоб не вмирала наша воля,
Відроджувалась, наче фенікс-птах,
Щоб, зроджена із попелу і болю,
Душа народу жила у віках...

09.03.2023.

МАЧУЛА ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 20.12.1958 року на Січеславщині. Письменник, правознавець, волонтер, голова «Українського товариства «ПРОСВІТА» Миколаївщини, автор і координатор низки літературно-громадських проєктів. Дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова-2020» в номінації «Патріотична лірика». Автор слів до півсотні пісень та літературно-музичних композицій і 15-ти книжок різних жанрів. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27 - №28).

З НОВИМ РОКОМ

З Новим роком, моя Коломиє!
А знедавна уже не моя...
Як любив і жадав тебе, мріяв –
ну нарешті, родина, сім'я!
Та не зладилось... Хто у тім винен?
Може я, може ти, а чи хтось...
Не вартує шукати провини,
як за маревом все женемось...
На подобу полюємо, образ,
на уяву чи зоряний пил,

але доля дарує у бонус
чарівне мерехтіння світил...
З новим щастям, новими думками!
Час на місці іще не стоїть,
але істинна дружба з роками
лиш міцніє, і свято – за мить!
З Новим роком, моя Коломиє!
Залишайся такою, як є.
Хай здійсняться несправджені мрії
і зігріється серце моє!

КОЛОМИЙСЬКИЙ ЛИСТОПАД

Уже змідніла осінь золота,
останнє листя сумно долу лине
і баби літо пухом тополиним
удалечінь поволі відліта...
Не дістає і середини крон
стрімких смерічок виснажене сонце.
Збирає осінь у калюжах стронцій –
зимі готує новорічний трон...
Високе небо витерло сльозу.
Сріблястий сокіл хмаровиння ріже,
під крилами міста і мирні хижі,
але невдовзі знову у грозу...
Озветься незабаром його рев
уже на сході, у степах долину!
Ковтки криваві одягла калина –
гірчить сумливо тут, поміж дерев...

Дарує дрібку тиші листопад,
як у війну її не вистачає,
невдовзі зійде сиру шмат до чаю
і в келиху розтане зорепад.

СОТЕННОМУ КРИВОНОСУ

Епоха ціла одійшла у вічність...
Іде на небо сотенний УПА
у сотню років. Дійсно символічно,
сльоза додолу падає скупа.
Усе життя він посвятив звитязі,
домівкою йому був рідний ліс,
а потім ще десятки літ в «гулазі»
скитався українець Кривоніс!
Незламність і свобода для героя –
не звук пустий, не просто сірий дим.
За Україну він стояв горою
і назавжди залишиться таким!

Я ПОВЕРНУСЬ

Вибух ракети. В очах потемніло.
Рухнули стеля і стіни униз...
Ноги залякли і каменем тіло,
давить на груди бетонний карниз...
Темно навколо, бракує повітря,
кров заливає дитяче чоло,

балка у спину упилася вістрям.
Холодно. Ніч забирає тепло...
Хочеться жити... Як хочеться жити!
Лише одинадцять років сплигло,
та чи настане дванадцяте літо?
Скільки дітей у війні полягло!
Збуджений голос і промені світла,
дужа рука підіймає бетон...
Житиму? Житиму! – думка розквітла.
Ось він! Нарешті! – гуде баритон.
Хочеться жити! Як хочеться жити!
Мчить до лікарні хлопчину «швидка».
Гинуть дорослі, старі, навіть діти...
Шию стискає загуби рука.
Ніє нестерпно, болить усе тіло,
скоро лікарня і мукам цим край!
Раптом все стихло – душа відлетіла,
попрямувала на небо, у рай...
Мамо, не плачте, я ще повернуся
градом небесним, дощем упаду,
маком червоним у рідному лузі...
Лише здолайте московську орду!
Я повернуся... Я ще повернуся
цвітом волошок і зеленню віт.
Витри сльозину, кохана матусю,
ми переможемо. З нами весь світ!

ПЕЧЕ

Пече в грудях, на серці камінь
і очі застилає пил –
я з перебитими руками
лежу в руїнах поміж тіл...
Сусіди рядом, діти, внуки,
хто стогне ще, а хтось помер...
Невже? Невже оті тварюки
і далі житимуть тепер?!
Бомбити будуть і надалі
цинічно неповинний люд...
Немає більших аномалій,
ніж цей злочинний план іуд!
Куди ж ти дивишся, суспільство?
Нас убиває терорист!
Чи нині вже оте насильство
лише маневр, військовий хист?!
Це ж геноцид всього народу,
найтяжчий злочин на Землі!
Кому останеться свобода,
як ми розтанемо в імлі?!
Чому піджали тихо крила,
немає досі дій твердих?
Адже щитом живим закрила
вас Україна від орди!
Немає честі в супостата,
сьогодні ми, а завтра – ви!
Народам світу треба встати
і захиститись від Москви!

НАС НЕ ЗЛАМАТИ

Зима, мороз, колючі хуртовини
і яблуня у кризі за вікном.
Плоди червоні у таку годину
уже опасти мусили давно...
Але висять, вчепилися у гілля
і кумачем вітають небосхил.
Усупереч агресії свавілля
триматися їм вистачає сил.
Отак і ми невтомні – попри грози
тримаємося міцно за життя.
Нас не страшать ні зими, ні морози,
і гріє віра в світле майбуття.
Ще добавляє стійкості надія,
що маяком у темряві зорить.
Нас не зламати, не убити мрії,
ми кріпнемо у битві кожну мить!

КОЛО СВАРОГА

Крутиться повагом Коло Свароже,
день приростає опісля Різдва.
Сонця народження – свято Дажбоже,
Велес у променях, інші дива!
Три калачі на столі у світлиці,
поряд узвар і пшенична кутя.
Дідух з обжинків на чільному місці,
пам'яті предків і символ життя!

Далі Великдень – весни рівнодення,
літо, Купала і Сонцеворот.
За Світовидом й осіннім натхненням
знов Колядою віншує нас Род.
Чом полишили ми рідні пенати?
Вкрав Корочун чарівну Коляду?
Варто прадавнє своє пам'ятати,
аби не ковзати, як на льоду!

МІЙ КОСМОС

Якщо душа порине у зажуру,
укриє серце галактичний пил –
усесвітом тоді подорожую,
поміж великих і малих світил.
Зігріюся у променях квазара,
крутезний осідлаючи болід,
провірю пульс у парного пульсара
і знов-таки продовжу свій політ.
Аби напитись місячного трунку,
смакуючи коктейлем із комет,
і метеорів світлі подарунки
прискорили натхнення мого лет.
Занурюся у казку дивограю,
полину у омріяні світи...
Та в космос свій нікого не пускаю,
аби зірок чарівність зберегти!

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Поет, гуморист. Член НСПУ. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвоник» з 2017 року (№16 - №28).

* * *

Йдем до весни, брунькуємо думки
І кільчимо метафори і рими,
Наповнюємо мріями струмки,
Нехай пливуть потоками дзвінками.
А з високості сонячна імла
Несе у душі тисячі мелодій.
Йдем до весни, чекаємо тепла,
Воно вже близько, близько на підході.
Бринить у серці втіхи тятива,
Життя іде, біжить і слава Богу.
Йдем до весни і віримо в дива,
Йдем до весни і вірим в перемогу.

13.02.2023.

* * *

Рік страшної війни,
Рік нестримного болю.
Боже, світ борони,
Хай сконає недОлюд.
Рік ненАвисті й зла,
Рік жалЮ і скорботи.
Усесвітня хула
Від отої гидоти.
Рік страшної війни,
Рік незламності й слави.
Вірні дочки й сини
Повнять воїнства лави.
Гордість душу бере
І за барки й за поли.
Україна не вмере
Й не вмирала ніколи.

27.02.2023.

* * *

Все почалося із майдану,
З тієї славної пори,
Несли громи життю осанну,
Свободи квітли прапори.
Та не здавалась вража сила,
Ішла супроти напролом,
Героїв нації косила
І убивала загалом.
Все почалося із майдану.
Сумні історії штрихи.

Не загоїти в серці рану,
Не здути смутку порохи.
Не змити в часі згустки крові,
Не стерти в пам'яті ті дні.
Сини епохи пречудові
За волю стали у борні.
Все почалося із майдану,
А далі клята ця війна.
День одяга жалю сутану,
Святі читає письмина.
Несе у далеч незворотню
Гріхів життєвих каламуть,
Бо знову у Небесну сотню
Вже тисячі героїв йдуть.

22.02.2023.

* * *

На передок усіх, на передок
Отих, що нині у Верховній раді,
Хай посмакують пороху медок,
Хай побувають в смерті на параді.
На передок, на вогневий рубіж,
На бій супроти хижої навали,
Щоби народом зароблений гріш
З казни держави більше вже не крали.
Злоба будення тисне на курок,
Гамує дійсність страху амплітуди.
На передок усіх, на передок —
Від них там толку, може, більше буде.

27.01.2023.

* * *

Чи бУли ми щасливими тоді,
Коли весна нам дарувала крила,
Несли вітри нас в далеч молоді,
Любов'ю напиналися вітрила.
Чи думали тоді ми взагалі,
А чи пливли собі за течією.
У душах грали щастя скрипалі,
Я був твоїм, а ти була моєю.
Спливли роки, відквітли в лободі,
Потиху книгу пам'яті гортаєм.
Чи бУли ми щасливими тоді?
Давай тепер у себе запитаєм.

11.02.2023.

* * *

Наснисть мені, наснисть хоча б ще раз
І освіти дороги парубочі,
Нехай цей сон знов поєднає нас
У вічнім вальсі чарівної ночі.
Солодкі мрії ніжно заплелись
У спогади приємні світло-сині.
Наснисть мені, хоча б ще раз наснисть,
Прийди до мене в обрисах Богині.
Роки летять, кудись збігає час,
І я поволі йду до небокраю.
Наснисть мені, наснисть хоча б ще раз,
Бо я тебе, здається, забуваю.

* * *

«Було колись в Україні
ревіли гармати»,
А теперка що ся діє,
тяжко описати.
Лилась кров тоді і нині
на земні терени,
І від того міцнішали
українства гени.
Гартували дух у герці
в минулому вої,
А тепер з бідою тою
стоїмо в двобої.
Було колись, є сьогодні
і надалі буде,
Як отую мошкальноту
не поб'ємо, люди!

* * *

Так хочеться почути — Перемога!
І вже страшна закінчилась війна.
В ясне майбутнє стелиться дорога,
І тішить сонцем синя вишина.
Так хочеться відчути подих щастя,
Вдихнути вітру вільного політ,
Заплести втіху долі у зап'ястя,
Обняти міцно навколишній світ.
МолЮсь до світу, до людей, до Бога,
Іду на бій супроти зла і тьми.
Так хочеться почути — Перемога!
І неодмінно це почуєм ми.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в Коломиї. Служить настоятелем УГКЦ в селі Стопчатів (присілок Борисівка) Яблунівської ОТГ, що на Косівщині, та настоятелем УГКЦ в селі Ковалівка Нижньо-вербізької сільської ради, що на Коломиїщині. Капелан, волонтер. Вірші пише з юних літ. Учасник альманаху «ДД» з 2016 року (№17 - №28).

* * *

В Україні нашій великеє горе,
За рік війни пролито крові море.
Багато ще Героїв у вражому полоні,
А хтось потирає свої брудні долоні.
Ворог нищить все навколо,
Смуток, біль та смерть довкола.
Будинки наші обкрадає,
Жінок, дітей, гвалтує, вбиває...
А сусіди-європейці осторонь стояли,
Пасивно і цинічно за нами спостерігали.
Рік сьогодні, як путлер намагався
Всю країну захопити. Тільки прогадався.
Він народ наш хотів знищити, убити,
Жінок і дітей в неволі згубити.
Українці духом сильні! Разом ми є сила!

Пішли воювати, хоч і смерть косила.
Ми тебе, москалю клятий, бачити не хочем,
Будем бити, рубати, в болотах топити.
Землю нашу ти змочив невинною кров'ю
І життя наші понищив «братньою» нелюбов'ю.
Їж свій газ і нафту, вранці на сніданок,
Нехай тебе коробить від наших вишиванок!
Що ми тобі зробили, вороже ти лютий,
Москалю, ти не розумний... ненавистю скутий.
Їдь до себе в хату, у своє болото,
Паршивий ти москалю, рідкісна сволото.
Ми тебе не звали від чогось визволяти,
Те, що збудували, не дамо ламати...
Час нам знадобиться все відвоювати,
А ще більше часу все відбудувати...
Скоро ми рашистів знищим, переможем!
І повірте, люди, все ми з Вами зможем...
Стяг наш Український буде вітер розвівати,
У всіх містах і селах буде Гімн лунати.
В нашій Україні рідній і прекрасній —
Слава Україні!.. І мові нашій ясній!

24.02.2023.

* * *

Мороз з'їдає пальців шкіру,
Прилип на груди автомат,
Вже загубив слова про віру,
Крізь зуби тільки чортів мат.
Холодне лезо ріже спину,
Примерзла до щоки сльоза,

Ще й вітер, клятий, без зупину
Січе безжально, мов лоза.
Застигли, як в бетоні, берці,
В полоні не ворущать слід,
Гаряча тільки кров у серці,
Все інше просто — мертвий лід.
Вогнем дуріє клятий ворог,
Від жару тільки сніг хрипить,
І сохне в автоматі порох,
Та в жилах лише лють кипить.
Я не боюсь гармат пожежі,
Я вже давно забув про страх,
Для духу – не існують мѣжі,
Характер – не згорає в прах.
Дивуйтесь, паничі, в Європі,
Дурійте, кляті москалі,
Я не замерз! Я тут! В окопі!
Зігрітий з рідної землі!

18.01.2023.

* * *

Колись і нас не стане на землі
І як би не жорстоко це звучало,
Але це правда... Хочемо чи ні,
Таке життя...І нас воно обрало...
В одну секунду тут залишимо усе...
Усе ... і всіх, кого ми так любили...
Все дороге, безцінне і просте...
Чим за життя сміялись і раділи...

Але все буде в світі, як було...
І сонце зійде так, як завжди сходить...
Весною знов розпуститься стебло...
Але життя...воно колись проходить...
А ми живемо ніби назавжди...
Все відкладаючи на завтра чи на потім,
І спішимо...не знаючи куди,
Віддаючи себе проблемам і роботі...
Через дрібниці сваримо дітей
І нарікаємо на сонце і негоду...
Так часто ображаємо людей...
...І знов чекаємо то привід, то нагоду..
А нас колись не стане на землі...
Цього, на жаль, нікому не змінити...
Та поки ми ще тут... і ми живі,
Давайте разом це життя любити...

12.01.2023.

* * *

Не завжди той вільний,
Хто зі своїх пут сміється і кепкує,
Не завжди той поет великий,
Хто вірші пише і слова римує.
Не завжди той святий, хто богомільний,
Ні той високий, хто в гору дреться,
Не завжди вірш розвеселить веселий,
Не завжди той веселий, хто сміється.
Не в тім, співаче, сила слова твого,
Що ти співаєш і в радості, і в горі,

І кожний священник благословляє Ім'ям Того,
Хто є Творець і Керманіч наш у життєвім морі,
Щоб люди зрозуміли, все це від Бога,
І до святості є тяжка і терниста дорога!

06.12.2023.

* * *

І знову ... Я образливі слова почув
І залишилося мені лиш посміхатись...
І свічку почуття я взяв задув.
І ще хотілось щось її сказати.

Ну ось, і все...Багато зрозумів...
Відкритої душі ніхто не потребує...
Мої слова – як вітер прошумів,
Не усвідомлюючи... Тебе усе дратує...
Можливо хтось полюбить і таку,
В якої лиш емоції і тільки.
Для когось ти файна і в вінку...
Для когось — журнал без обкладинки...
Для чого ти така високомірна?..
Чому вважаєш, що ти краща всіх?..
Душею ти, як кішка непокірна,
А гордість — то найперший гріх...
Вже зрозумів: ти, як стрекоза...
Своє життя пробігла, проскакала...
Але настане час, коли сльоза
З щоки впаде, за те усе, що не цінувала...

13.03.2023.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка Вінницької області. Мешканець Коломиї. Учитель німецької мови, поет, перекладач, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Дипломант Департаменту культури землі Верхня Австрія за переклад на українську мову творів Адальберта Штіфтера і Петера Розенґера вперше. Учасник альманаху «ДД» з 2005 року (№5 - №28).

ПЕРЕКЛАДИ

*Переклад віршів Олександра Мачули
з української мови на німецьку.*

* * *

Олександр Мачула — письменник, громадський діяч, наставник, волонтер, автор і керівник ряду громадських проєктів, дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова»-2020. Народився 20.12.1958 року на Січеславщині. У 1976 році здобув середню, а у 1981 – вищу юридичну та військову освіти. Працював (служив) за фахом понад тридцять п'ять років. З 2010 року – суддя у відставці, а з 2019 – голова громадської організації «Українське товариство «Просвіта» Миколаївщини ім. Миколи Аркаса».

Писати Олександр Мачула почав ще під час навчання в школі, активно – останні шість років. В основному це поетичні твори, в т.ч. для дітей, рідше – есеї, новели, оповідання. На сьогодні світ побачили десять друкованих і п'ять електронних збірок літературних творів автора.

ШЛЯХ ДО МИРУ

Йдемо дорогами війни,
яку вже сотню довгих років
втрачаєм доньок і синів,
стікаєм кров'ю крок за кроком...
Не відпускає нас вона
і пам'ять не дає спокою.
Війна... Триклята ця війна!
Як розпрощатися з тобою?
Як не утрапити у вир?
Де вірна в майбуття дорога?
Запам'ятаймо: справжній мир –
дає лиш справжня перемога!

Der Weg zum Frieden
(Шлях до миру)

Nicht ein Jahrhundert dauert schon
Der Kriegsweg, den wir gehen.
Verloren werden Tochter, Sohn,
Unendlich sind die Wehe.

Und lässt uns nicht verfluchte Schlacht,
Will keine Ruhe geben;
Fluch über sie, dreifacher Fluch
Wie ist's von ihr Abschied nehmen?

Wo ist der Weg zur Zukunft nun?
Wie kann man Schlucht vermeiden? –
Der wahre Frieden gibt uns nur –
Ein echter Sieg über'n Feinde!

ЧЕРВОНІ ЯБЛУКА

Упали яблука червоні
на теплу землю у саду.
Не встигли підхопить долоні
красу ту стигло-молоду.
Налиті сонцем і любов'ю
ясніють мило у траві,
а поряд, весь залитий кров'ю,
юнак лежить... Не буревій
безжально кинув їх додолу,
а вибух міни у дворі.
Бійця лиха спіткала доля,
як тільки ранок зазорів.
Упали яблука червоні...
Життя – запекла боротьба...
Стискають автомат долоні,
а серце матері – журба.

Die roten Äpfel
(Червоні яблука)

Die roten Äpfel in dem Garten
Gefallen sind auf warme Erde
Und kaum wurden aufgefangen
Die netten Früchte mit den Händen.

Mit reifer Schönheit überflutet,
Gefüllt mit Sonne, Liebe, Sorge...
...Ein Junge liegt sich ganz verblutet,
Kein Sturm warf beide nicht zu Boden.

Sonst sprengte Mine in dem Hofe
Heut' morgens in dem Morgengrauen.
Ein schlimmes Schicksal traf der Krieger
Und machte ihm das Leben sauer.

Die roten Äpfel und der Junge...
Das Leben ist tollkühner Kampf...
Gewehr ergreifen Krieges Hände,
An Mutters Herzen nagt der Gram...

ВЕСНЯНИЙ СНИГ ВІЙНИ

Весна якась цьогоріч не така...
Наразі не до свята, не до квітів.
Стискає міцно автомат рука,
а в голові: «А як дружина, діти?»

Та попереду ворога орда,
загарбники в атаку йдуть уперто.
За Україну вмерти – то біда,
та не дамо ми Україні вмерти!
А землю щедро засіває сніг.
Чи в неї упаде насіння інше?
Лиш вибух обриває часу біг
і знову тиша лунко смертю дише...
Упевнений – здолаємо ми зло
і знову мир повернем Україні,
відновимо і місто, і село,
і в душах подолаємо руїну!

Des Krieges Frühlingsschnee
(Весняний сніг війни)

In diesem Jahr ist Frühling nicht wie ehr
Und alles ist nicht so, wie war es immer...
Die Hand hält fest den treuen Freund-Gewehr,
Im Kopfe schwirrt: «Wie geht's der Frau, Kindern?»

Doch vorwärts stehen Horden von dem Feind
Und attackieren uns wie Idioten.
Für die Ukraine sterben – unser Eid,
Wir geben nicht Ukraine zu töten!

Die Erde wird von reichem Schnee besät.
Ob kommt in Boden noch ein anderer Samen?
Plötzlich Zeitlauf von Mine wird gesprengt
Und wieder Stille flüstert Todesamen...

СИНИ ВІТЧИЗНИ

Вони розтанули за мир
і розчинилися за волю,
ступивши у бездонний вир
на соняхів донецьким полі...
Очей їх більше навесні
не ніжитиме цвіт черешні
і не почути їм пісні
ні про минуле, ні прийдешне...
За Україну і народ
вони життя свої поклали.
Нас захищали від заброд,
щоб ми прийдешне з вами мали!

Die Söhne Vaterlands
(Сини Вітчизни)

Auf einem Sonnenblumenfeld
Für Freiheit, für den Frieden
Gefallen sind sie wie die Held'n
Nahe Donezk im Kriege.

Niewieder ihre Augen mehr
Kirschblüten werden sehen
Und Lieder, die sie liebten sehr
Schon nimmermehr vernehmen.

Für die Ukraine, für ihr Volk
Sie müssen Leben lassen

Und schützen uns vom Russlandsjoch
Daß wir die Zukunft hatten!

КОЛОМИЙСЬКЕ ЛІТО

Тепло дарує надмір літо,
а у повітрі – білий сніг!
То липи пригощають цвітом,
що пухом тулиться до ніг.
У Коломиї квітнуть липи
і тридцять три зі знаком «плюс»,
а за вікном – воєнний липень,
сирена завиває блюз...

Kriegssommer zu Kolomyja
(Коломийське літо)

Der Sommer schenkt die Wärme überaus
Und in der Luft schwebt weißer Schnee:
Das sind der Linden süße Daunen,
Die von den Bäumen uns umwehen.

In Kolomyja blühen Linden,
Es ist wohl dreißig Grad mit plus.
... Der heiße Juli während Krieges –
Alarmsirene heult den Blues...

ПАШНИК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.01.1951 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому — заступник директора школи з виховної роботи та вчителька біології. Нині — активна культурно-громадська діячка села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №28).

З ГЛИБИНИ МИНУЛИХ ЛІТ

*СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ
ГАЛИНИ ЮЛІАНІВНИ ГРАБЕЦЬ
ПРИСВЯЧУЮ...*

Роки минають, а час рікою пливе... Та інколи його вдається на хвилику зупинити, коли переглядаєш давні фотографії, особливо з дитинства та шкільних років. В моїх руках світлини, що в минуле ведуть. Ось загальне фото із вистави-опери «Вовк і семеро козенят», а ще декілька світлин нагадують про участь у казці-опері «Коза Дереза». І ожили в серці минулі спогади про шкільне дитинство таких далеких шістдесятих років ХХ століття.

Наше село було шахтарське, бо працювали вугільні шахти. За сприянням начальника шахтоуправління п. Мозолевського в школі, що була опорною в районі, відкрили філіал Коломийської

музичної школи. Очолював школу світлої пам'яті Степан Васильович Макарчук, який разом з учительським колективом активно сприяв роботі музичної школи та оперної студії.

Для бажаючих учитися в музичній школі був відбір: перевіряли слух, відчуття ритму, треба було проспівати фрагмент якоїсь пісні. Більшість дітей (і я в тому числі) пройшли цей відбір. Частина учнів за бажанням вчилися грати на інструментах (баян, скрипка, фортепіано та ін.) і потім грали в учнівському оркестрі.

Діти, що мали здібності до співу, були учасниками оперної студії, засновником і керівником якої стала Галина Юліанівна Грабець. Надзвичайно віддана музиці, вона прагнула передати свої знання учням, задіяти їх у добрій справі, прилучити до світу мистецтва. В цьому їй багато допомагав її син, а наш учитель співів Любомир Омелянович Грабець.

Наші заняття, репетиції починалися із розспівування, а потім учителька працювала окремо з кожним героєм казки. Всі уважно слухали настанови Галини Юліанівни, старались співати, грати так, щоб не одержати «прочухана» від вимогливої, емоційно багатой вчительки.

У виставі «Вовк і семеро козенят» М. Компанійця я була козенятком, що сховалося від вовка, а у виставі «Коза Дереза» М. Лисенка мене затвердили на роль Лисички. По декілька разів приходилось повторювати деякі епізоди казки, щоб почути схвальне слово наставниці: «Добре, діти! Дякую всім за

старанність. До зустрічі!». Вимогливість Галини Юліанівни була варта того, бо тоді виступ на сцені звучав впевнено і злагоджено. Повністю віддавала себе роботі з дітьми. Відпочивала і заспокоювалась лише тоді, коли вдома вишивала.

Ми любили і поважали свою вчительку. Багатьом із нас набуті музичні знання допомагали у подальшій праці, зокрема тим, хто обирав професію вчителя музики і співів чи працівникам культосвітніх закладів. Так, учениця Галини Юліанівни по класу скрипки Ганнуся Чукур (нині Ганна Миколаївна Мельник) закінчила Івано-франківський педагогічний інститут і до пенсії вела клас скрипки в Яблунівській музичній школі. Приїздила також на індивідуальні уроки з учнями в Ковалівську школу. Дуже здібний учень Петро Лесюк вчився у Львівській консерваторії, після її закінчення багато років грав у симфонічному оркестрі, володів грою на багатьох інструментах. Цей список можна продовжувати, адже у Галини Юліанівни були учні і в Коломийській музичній школі. Багато її учнів стали добрими вчителями та музикантами.

Галина Юліанівна працювала з дітьми різного віку, залучала дітей до опери з маленьких. Декорації, реквізити, костюми робили батьки з учителями. Допомогали також учні старших класів. З приводу різних причин, а зокрема закриття шахти (1964 – 1965), в скорому часі філіал музичної школи в Ковалівці приєднали до Коломийської музичної школи. При цьому і оперна студія перенеслася до Будинку

піонерів в Коломиї, а також в школи №1 і №6. Нові дитячі опери виконували талановиті діти вже цих шкіл.

Завдячуємо Галині Юліанівні тим, що вона вчила нас бути відважними на сцені, «ввійти» в роль казкових героїв. І тішитись, і сумувати по-справжньому. І тоді казка оживала на сцені, а вдячний глядацький зал в кінці вистави нагороджував нас дружніми оплесками. Ми ж, як справжні актори, бралися за руки і низько вклонялися всім присутнім. Потім на сцену виходили Галина Юліанівна та Любомир Омелянович... І зал аплодував уже їм.

Як добре, що в нас були такі вчителі, які вміли зацікавити нас, розкрити наші таланти, які виховували нас справжніми українцями-патріотами, вчили любити свій народ, свою землю, свої звичаї та обряди. Ми, діти, в той час не знали і не здогадувались, що в нашої вчительки був важкий життєвий шлях.

Вона стала бранкою сталінських таборів за те, що її чоловік Омелян Грабець був організатором і командиром УПА-Південь (полковник Батько), за те, що любила Україну і боролась за її незалежність. Господь допоміг пані Галині пережити 11 важких років страшної неволі. Разом із нею відбула довге ув'язнення і її скрипка. Саме завдячуючи мистецтву, вижила в тому пеклі. Галину Юліанівну заставили організувати художню самодіяльність в колонії. Оскільки серед ув'язнених було багато українців, то їй вдалося зібрати чотириголосий хор, підготувати концертну програму та їздити в інші табори з висту-

пом. Сила мистецтва незбагненна... «Ув'язнені нас зачаровано слухали, а сльози котилися дрібними пацьорками. Фортепіано і скрипка творили чудо»,— пригадувала пані Галя (її так називали в колонії). Скрипка — її найбільший скарб, гра на скрипці була для неї віддушиною.

Після смерті Сталіна багато ув'язнених повернулися на волю. Повернулася також і пані Галя, як та пташина, в рідну сторону, та не полишали її різні життєві негаразди, але було улюблене заняття, улюблена праця з дітьми. Остання опера Галини Юліанівни — «У чужому пір'ї» за мотивами казки Марійки Підгірянки на музику А. Басової. Це її лебедина пісня: на той час пані Галині виповнилося 85 років. Її не стало. Музика понесла душу Галини Юліанівни на своїх крилах до Бога. Нехай світло вічне їй світить, нехай спочиває в спокої.

Про долю цієї мужньої жінки я дізналася вже у зрілому віці. Особливе враження отримала, коли прочитала документальний нарис Михайла Андрусяка з Коломиї, лауреата державної премії України імені Тараса Шевченка, «Ув'язнена скрипка», записаний із уст Галини Юліанівни.

Дорога Вчителько! Ваші колишні учні Вас не забули. Заносимо до Всевишнього наші щирі молитви за Вашу душу, яка тепер насолоджується співом ангельського хору. Ви цього заслужили, а Вашим життєвим девізом стали слова І. Я. Франка: **«Пісня і праця — великі дві сили, їм я до скону бажаю служити».**

10.03.2023.

РОГОЗЯНИЙ ДІД (МЕЛІТОПОЛЬ)

Наш постійний автор з Мелітополя. На жаль, через обставини і ситуацію, в яких він тепер перебуває через війну, його поезію мусимо нині давати під псевдонімом, що, однак, ніяк не впливає на її якість і актуальність. Учасник альманаху «ДД» з 2020 року (№26 - №28).

* * *

Як швидко все змінилося на світі!
На віхолу найшов шалений дощ,
втопивши прірви очманілих площ
в новітньому незвичному завіті
святого Березня, який в німотах — Мерс.
І це прекрасно, що рілля знов — чорна,
бо я уже був і до смерті змерз,
а може, вмер до замерзання вчора.
Тепер усе робити буде рано...
Та я у рань ту вийду все одно
і висію себе, немов зерно,
у борозни, у колії, у рани!
Намаю пролісків і пралісів навію,
заради радості надійної надії!

03.03.2023.

* * *

Чекати так, щоб навіть пам'ять вимерла,
ніколи я не вмів і не хотів.
Себе і світ цей, і кохану вимріяв –
і полетів!
І заспівав натхненно і урочисто
(до першої розстрільної доби).
Мене-підранка прийняло урочище,
в яким – нічого, крім пільми й журби.
Із того неприкаяного виміру
я виповзав до світу натще сил.
Боліло так, що навіть пам'ять вимерла,
та все одно я віри не гасив,
і пісні не зрікався я все рівно,
бо знав, навіть понищеним до тла:
«Хай зрадив світ мене і мою мрію,
але кохана зрадить не могла!»

01.03.2023.

ЗЕМЛЯ

Така “страшна провина” Галілея...
Розвінчана Коперніком яса...
Нудьга, що скелею над серцем нависа...
Співоче поле...
Все це ззем “землею”.
Все, що під Небом! Все, що окрім неба!
Пісочного годинника струмок.,
курган., село., і ЗАмок., і замОк.,
і, навіть, грудку, кинуту у тебе...
І луг., і колосок пирію в лузі.,
і цвинтар, на яким спочила мама...
Ти сам же й крутиш Землю підошвами,
як глину на яснім гончарнім крузі.
“З землі явилися. У землю і підем”.
Га-ай, не зневажиш істини банальні.
Та вдуматись – нічого і не жаль. Ні!
Цей Материк – єдиний наш Едем.
Ким не відбув би ти свій віщий строк,
а сенс у тім прожитого й тобою,
щоб з літери великої й малої
писав про неї син (і не боявся помилок!)
в майбутньому.

22.02.2023.

КВІТКА РОДУ

Вона заглядає ще в Ніч, як у Воду
(її не понищить ніякий Батий!)
розкрилена Квітка Прекрасного Роду –
твій тотем, твій хран і твій Храм, золотий.
Ніколи ця Рута Вогню не поляже,
світитиме так до «закінчення днів»
для багрянородних наслідників княжих –
пречистих, пречесних Дочок і Синів.
Лиш зрадникам в Полі самотньо і голо,
а нам іще дива – до Неба окрест.
Прислухайся – чуєш Праматері голос?
Вдивися – проявляться Колос і Хрест!
Імущим додасться. У мудрого є все.
Розступиться ще й перед зрячим імла,
де Божа ознака – Зоря Вифлиємська
на рідний чорнозем (так рідно!) лягла.
Дійди! Долюби! І постань перед світом!
Ще, мій правдолюбцю, не згашено вись!
Під німбом цього кришталевого цвіту
воскресни, возникни, воспрянь, вознесись!
І доля велична чекає на тебе!
Ми вічні! Ми віщі! Жадаймо своє!
Вертаймось у безкрай праотчого Степу!
«Не цураймося, признаваймося,
Бо ще ж багато й нас є...»

15.02.2023.

МОЛИТВА ЗА ЛЮБОВ

Правий Господи-Боже, Отче наш!
Ти — любов? Що ж, ловлю на слові!
Зглянься! Серце заходиться, стогне аж!
Дай насущної нам любові!
Там, де — двоє, скажи про любов: "О, є!"
Хай шаріються квітом вулиці!
Хай, во славу твою і в ім'я твоє,
їм живеться, немов цілується!
Хай — хоч ляпас, аби не казати: "Я — пас!
Не розбурхую більш землетруси..."
Спокушаємо ми, спокушають нас —
не рятуй од такої спокуси!
Дай же кожному пару його крила!
Нам би — в ці небеса і — над ці!
Дай їй дати Йому плід добра і зла,
далі — хай хоч кислиці сніться!
І сповиту у трави Її Він зіп'є!
І вона, як та чайка, розхлюпає крик в імлі!
Отоді і перебуде вже Царство твоє,
як на небі, таке й на землі!
Десь вони у розмаяних рос габі,
в очі дивлячись, зливши свої світи,
один одному скажуть і скажуть тобі:
"Вірую в єдиного Господа, бо він — є ти!"
Ти ж бо знаєш: з любові, не з глини — люди...
Тож, даруючи синь, і мене не покинь!
Твоя правда і слово, і слава навіки будуть!
Амінь.

14.02.2023.

* * *

А скільки б десь не пропадав,
завжди я думаю про тебе,
мій краю – на долоні неба,
де в росах зоряних отав
святилася моя душа співоча.
Я знаю, ждатимеш мене,
коли і смерть мене сягне,
і чужина десь застить очі.
Ні, ти не зрадиш, хоч би як
старалися судьба і люди,
навіть коли мене забуде
усяк – і рідник, і свояк.
Я повернуся! Їм на зло!
На щастя доні і коханій!
Відступлять сумніви й вагання
(а їх немало так було...),
коли торкнесь твоєї тверді,
коли ввіллюся в твій огром –
цей Материк, який добром
творили чесні й милосердні.
Твого я не боюся суду –
і докоряй, лиш не німій!
З тобою буду, краю мій,
коли мене уже й не буде...

17.03.2023.

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — філологія. Працює вчителькою християнської етики в місцевій школі. Щодня веде духовну сторінку в соцмережах. Учасниця альманаху «ДД» з 2021 року (№25 - №28).

ДЯКУЮ, БОЖЕ, ЩО Я УКРАЇНКА

Єдина, вільна українська мова,
Безсмертний скарб свого народу.
Живе в поколіннях і доти зможе жити,
Допоки Господь буде благословити!
Шанують всюди, в нас й за океаном,
Передана нащадкам із молоком мами.
Найкраща, наймиліша, по світу летить,
Синьо-жовтий прапор в душах майорить.
Код нації закладений Всевишнім,
Відкрити його не зможе нечистий.
І поневолити не в силі нас «язик»,
Так хочеться, щоб з України зник.
І ті, хто в серцях не є патріотом,
Не зможуть жити з сильним народом!
Хто любить Україну, хай мову вивчає,
«Язык» свій у ящик назавжди заховає!

21.02.2023.

ВЕСНА НЕСЕ НАМ МИР

Ранок на порозі став
І з весною привітав,
Чемно так вклонився:
— Заледве пробився!
Орда за мною гналась,
На п'яти наступала,
Хотіла в полон взяти,
А я почав втікати.
У мене є новини
Для милої України:
За всі молитви щирі
Бог подарує мир!
Пошле Небесне Військо,
Усіх людей потішить.
Ворожа сила згине,
А ми в нашій країні
Життя нове почнемо,
Щасливо заживемо.
Молитва буде в хаті,
Ми будем пам'ятати:
Без Бога нам не жити,
Треба Творця славити.
Він завжди допоможе,
Злі сили не зашкодять!

02.03.2023.

З ДНЕМ ПИСЬМЕННИКА!

Весна пробудилась зі сну,
Проснулись думки і бажання.
Сказала: «На крилах вам, друзі, несу
Щасливі моменти, яскраві вітання!»
І Муза в своїй доброті
Дарує любов й поцілунки.
Бажають нам Сили Вгорі
Творити пером візерунки!

03.03.2023

ДОЛЯ БІЛА, ЯК СНІГ

Доля біла, як сніг,
Килим кидає до ніг,
Стелиться до полотна,
Жде візерунків вона...
...Бачу по снігу сліди,
Хочуть до долі прийти,
Пензликом на полотні
Долю створити мені.
Слід оцей Господа крок,
В ньому прекрасний урок:
Кожна сніжинка — доля людська,
Їх малювала Божа Рука.
Вкласти їх треба у полотно,
Білеє руно не згубить воно...
...Видніються чийсь сліди,
До килимка теж крокують вони.
Кроки незграбні, кроки важкі,

Ступня торкаєсь глибоко землі.
Трепет відчутний: «Нога у болоті,
Нам зіпсує білизну на полотні».
Бачити долю щасливою хочу:
Хай її Господь у Серці носить!
Кроки ці темні, вкриті землею,
Сам їх відбілить Своєю Ступнею.
Бога просити станемо всі,
Доленька буде у чистоті!

28.02.2023.

ПРОСТИ НАМ, ГОСПОДИ, ПРОСТИ...

«Хто без гріха, хай перший кине камінь» —
Оці слова Ісуса людству дані.
Чи є на світі хтось, щоб не грішив,
У Божій Ласці свій вік прожив?
Хто ти такий, берешся суд вершити,
Чи зможеш без гріха хоч день прожити?
Можливо знаєш, де в сусіда «кріль» ночує,
А голос Божий у своїй душі не чуєш?
У брата з ока порошок хочеш взяти —
Великої колоди в своїм оці не побачиш...
Ми хочемо любові, щоб нас Бог любив.
Скажи: хіба ти на Любов цю заслужив?
Щодня сотні хлопців на війні помирають,
А ти сліпий, глухий, вдаєш, що це не знаєш,
Як ллється кров потоками у нашій Україні.
Господь питає: «А якими були твої дії?»
Якщо не зміг ти брату поміч дати,
Мерщій бери Святе Письмо, почни читати!

Молитви наші щирі Господь Бог почує,
Він любить нас — Ісус людей врятує!

26.02.2023.

БОЖЕ! РЯТУЙ УКРАЇНУ!

Вірити не хочеться про стан у державі,
Та бачим по справах, багатьом удАлось
Завести країну у критичний стан.
Пробудись, народе, на коліна стань!
Може, наш Спаситель ще тебе почує,
Зі Свого Милосердя усіх порятує.
Тільки ти не думай далі отак жити,
Лише поверхово Господа любити.
Чи Святе Писання є настільна Книга?
Чи гріхи тілесні дуже тобі милі?
Запитай у себе: «Хто Датель життя,
Ти про Нього знаєш? Та ні, маячня!
Якщо не зумієш свідомість міняти,
Гірка наша доля, всі будем страждати.
На праведних й грішних пошле дощі лити,
Так само і сонце буде всім світити.
Ви не клопочіться, паніки не треба,
Тільки зрозумійте, тривожиться Небо.
Хто живе із Богом, страх не підпускає,
У щирій молитві Господа благає:
— Поможі нам, Боже, подолати зло,
Щоби у Любові пізнати Добро!
Не лише в тривозі до Тебе звертатись,
Щоднини молитись і з Небом єднатись!

22.02.2022.

ІСУС КАЖЕ: «ПОКАЙТЕСЯ...»

Вже Небо плаче кривавим дощем,
Всесвіт покритий чорним плащем.
Збирати сльози прийдеться всім,
Ми вже не будемо раді весні...
У тих сльозинках блукають долі,
Страждати будуть по чужій волі.
Болі відчують серденька наші,
Чи Небеса людям за зло пробачать?
Громом трясеться планета Земля,
Світло померкне, настане пільма...
Чи ще засвітить сонечко ясне?
Як зможемо Світло Боже побачить?
Себе питаєм: «Хто спасе нас?
Чи вже останній Господь дав шанс?..
Хіба зуміємо землетруси спинити?»
Всі хочуть мирно у світі жити!
Забути війни, як страшний сон,
Щоб серця наші бились в унісон!

14.04.2023.

* * *

Давно за північ, та не спиться,
Снуються думи в голові.
Мабуть, встаю і йду молитись,
За рідний край, який в біді.
Народе любий, жнем політок,
Який лишила нам русня.
Несеться біль по цілім світі...

Як нам позбутися ярма?
Надворі ніч, та серце плаче,
І навіть піт зросив чоло.
Прийми, Ісусе, просьби наші:
Хай з України щезне зло!
Наш нічний сон і відпочинок
Прийми, як прощення за гріх.
Щоб в мирі дочекались днини,
Бог сили пекла переміг!

22.02.2023.

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. За освітою фінансистка, а в душі — поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №28).

БЕЗ ВАС...

Забуті Богом, прокляті людьми,
Вас би усіх – на іншу десь планету.
Без вас у нас не було би війни,
Не несли б смерть без вас ваші ракети.
Де чобіт ваш ступає – там біда,
Гниле ваше єство вже всім відоме.
Ні, ви не воїни – болотна ви орда,
Смердючі болота є вашим домом.
Без вас у нас не було б стільки лих,
Без вас й повітря було би чистіше.
О, скільки горя ви нам завдали!
Чи є десь в світі нелюди ще гірші?
Вам не бажаєм смерті, ми – не ви,
Та в ці хвилини хочем лиш одного –
Щоб ви десь щезли, просто НЕ були!
А ми без вас ще житимемо довго.

* * *

Споконвіків я була, є і буду,
У всій красі, й з недоліками теж.
Твоєї кривди, враже, не забуду,
Бо підлості твоїй немає меж.
Бо мою волю ти хотів зломити,
Мій лютий враже, сину сатани,
Як ворон здобич хоче захопити,
Моєї крові так хотів і ти.
Що до лиця мені пасує чорне,
Хотів переконати над усе,
Рука твоя незграбна і потворна
За мною тягнеться, біду мені несе.
Я падала. Чого ж гріха таїти?
Та я жива, і ось у чому суть:
Безсмертні соколи – мої всеславні діти
Пропасті через тебе не дадуть.
Я чорне із червоним поєднаю –
Незламності моєї вічний знак,
І синьо-жовте всюди розстилаю,
Я була, є і буду. Тільки так!

19.11.2022.

* * *

А знаєш, лютий, ти весь рік був з нами,
Міняв лиш назви – червень, листопад,
Маскуючись дощами і вітрами,
То ніби спека, то вже снігопад.

Ти нам війну приніс. Ти чуєш, лютий?
А ми ж весну чекали. Не війну – весну!
Чи буде час колись оцей забутий?
Коли прокинемось з страшного цього сну?
Розбите серце, лютий, у мільйонів.
Так хочем миру...Та не всі діждуть...
Ми зараз там – на захисті кордонів,
Життям тепер керує біль і лють.
Так, лютий, лють й нам притаманна,
А ти закінчишся колись, як і війна.
Держава наша сильна й нездоланна,
Дороги до неволі нам нема!

01.02.2023.

* * *

А все би могло і по-іншому бути,
Я голосу твого могла і не чути,
Між сотень людей тебе не впізнати,
Невже можна було тебе не кохати?
Невже можна було про тебе забути,
І руку мою у твоїй не відчути?
Хіба можна було блукати світами,
Не маючи того, що є поміж нами?
Не можна, не хочу по-іншому жити,
Одного тебе хочу завжди любити.
Лиш міцно за руку мене ти тримай,
З тобою навіки я поруч, ти знай.

14.02.2023.

МРІЇ

Я навчилась приборкувати мрії,
Не на часі їм зараз літати,
А то звикли, мов коні чуднії,
Десь по світу галопом скакати.
Хай побудуть тихенько в куточку,
На полицках десь там подрімають,
Лиш хай серце не рвуть по шматочку,
Хай чекають, ще трошки чекають.
А як випущу знов їх на волю,
Свої мрії, такі чудернацькі, –
От тоді налітаються вволю,
Може, декотрі навіть здійсняться...

15.02.2023.

* * *

За ту любов, що Ти мені даруєш,
Тобі я дякувати, Боже, не втомлюся,
За те, що Ти від зла мене рятуєш,
Що йду вперед і впасти не боюся.
Зі мною Ти, як вірний друг і вчитель,
І речі всі складні стають простими.
Моя підтримка, мій Ісус Спаситель,
Даєш мені упевненості й сили.
Мені так легко у молитві жити,
Тебе, Ісусе, поруч відчуваю,
З Тобою вчусь прощати і любити,
Життя своє Тобі я довіряю.

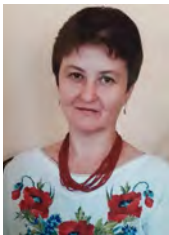
* * *

Горлице журлива, чого ж ти туркочеш?
Чи ти мою душу роз'ятрити хочеш?
Хіба ти не знаєш, як ревно чекаю
Хорошої звістки із рідного краю?
Лети собі, чуєш, лети десь далеко,
Приклич мені, краще, он того лелеку.
Лелека все знає, бував він усюди,
Злітав він пів світу, розкаже, що буде,–
Коли то вже діти спокійно ростимуть,
Коли вже без страху до школи ітимуть?
А, може, лелека розкаже новину,
Що мир повернувся в мою Україну,
Що моя домівка на мене чекає,
Що ворога клятого більше немає.
Лелеко, лелеко, я буду чекати,
А ти не забудь все мені розказати...

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМИЇ «СУЦВІТТЯ»

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там і почала друкувати свої вірші в часописі «До світла». Захоплюється історією України. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №28).

ЗАБУДЬ МЕНЕ

Рондель

Забудь мене, як відцвіте кохання,
Хай не бринить той жалюгідний дзвін
І фотографії зніми зі стін,
Щоб не тривожили твоє мовчання.

Із серця викинь всі свої вагання,
Привикнеш до усіх життєвих змін.
Забудь мене, як відцвіте кохання,
Хай не бринить той жалюгідний дзвін.

Яке солодке було те звучання,
Та не лишилось сліду між руїн.

Згоріло серце... Залишився тлін...
Лиш музика проллється на прощання.
Забудь мене, як відцвіте кохання.

МОЯ КОЛОМИЯ

Я в дорозі стежинами долі,
Та у батьківський дім знов і знов
Кличе серце до міста, що в колі
Поміж пишних, барвистих дібров.
В дивних снах торкаюсь зорі,
Рідним містом іду до світанку,
І вітають мене ліхтарі
В перших променях свіжого ранку.
Тут топтали стежки чумаки
В дивнім колі на березі Миї,
Й народилось на довгі віки
Славне місто моє — Коломия.
«Переддвер'я» високих Карпат
І «цариця» ясного Покуття,
А історія повна легенд,
Бо живе уже восьме століття.
Знає місто, як Довбуш любив,
Як Франко писав у заметах,
Як Павличко до школи ходив,
А Почаївський став між святих...
Не злічити усі імена,
Що єднає в собі Коломия.
Хай лунає трембіта гучна
І хай смуток по горах розсіє.

Час пройде і на рідний поріг
Повернуся і серце зігрію.
Там коріння моє і там діти мої...
Все, що маю — це ти Коломиє.

НІ, НЕ ОДНАКОВО МЕНІ

(Ох, не однаково мені...)

Тарас Шевченко)

Повернулися в гнізда лелеки,
Розквітає бузок у дворі.
Потяглися до неба смереки,
Щоб торкнутись нічної зорі.
А у травах шовкових іскриться,
Як сльоза — горошина роси.
Так — я думаю... Так — мені сниться...
Батьківщино — ти царство краси!
Там чекають на мене волошки,
Зацвітуть у садах медуни.
Там найкращі у світі ромашки...
Я цілунки вам шлю з чужини.
У житті, що дається лиш раз,
Я не можу лишитись байдужа.
Не сховати за блиском прикрас
Розтривожену, зболену душу.
Що розкаже майбутнє мені?
Хто загоїть нам рани розлуки?
Як на ринку земля і пісні,
Що чекає в дорозі онуки?

Нехай квітне їм сад навесні,
Хай зігріє красою гостинно,
У садах солов'ї голосні
Хай співають їм хором родинним.
Я молюся за вас в чужині,
Мої рідні, народ, Батьківщино...
Ні, не однаково мені
Твоє майбутнє, Україно!

ТИ СОНЦЕ БАЧИЛА КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Лесі Українці

В твоїх очах ховалася сльоза.
Марне обличчя стомлене від болю.
Недуга сил тобі дала
І не жалілась ти на долю.
Від серця йшли твої слова,
Шукали в мріях свої струни.
На крилах музика лилась,
Щоб піднялась душа з руїни.
На світ дивилася в надії...
Закохана в сопілки спів,
Дзвіночки сині польовії,
Ромашки білі райських снів.
А серце рвалось птахом в світ
І не лякали дощ і грози,
І в гомоні безжальних літ
Ти сонце бачила крізь сльози.
Торкалась щастя хоч на мить,

Як мавка лісова наївно...
Ти зневажала біль і смерть
І все трудилась безупинно.
Ти не томилаєь від вагань
І не чекала каяття.
Ти пила в радості бажань
Зі спрагою ковток життя.
Сумна, тендітна і вразлива
Недузі ти не підкорялась.
Понад усе — була щаслива,
«Щоб не плакати — сміялась».

ЗИМА

Навколо мене дивний снігопад
І скрізь грайливий і блискучий іній.
В чарівнім сні стоїть зимовий сад.
Всі кольори зима зміня на колір білий.
Сніжинки завели танок веселий,
Повільно й легко стеляться до ніг.
Радіють діти у своїх оселях,
Зима привітна погостює в них.
На куц калини прилетіли снігурі,
Червоногруді, горді, як сама зима.
Розмалював мороз всі вікна у дворі —
Наказ її. Хазяйка тут — вона.
А сонну річку кригою сповила,
Щоб дзвін її не розбудив пісень.
Зима дарів своїх нам не жаліла,
І падав сніг на землю цілий день.

ДЛЯ ТЕБЕ

Для тебе хочу бути
Світлим ранком кожний день,
Зігріти сонцем твою тишину,
Жити для тебе, щоб співати
На світанку всіх пісень,
Як солов'ї, лиш про кохання і весну.
Для тебе хочу бути
Я тінню в світлі ночі,
Бо лиш вона є поруч назавжди.
Для тебе горизонтом
Я засвітитись хочу,
Де неба синь торкається води.
Для тебе хочу бути
Я подихом живим,
Щоби душа розквітла у бажанні.
Для тебе хочу бути
Я щастям неземним,
Де б'ється серце у коханні.

ІДЕ ВЕСНА

Вже під снігом квіти
Скоро проростуть,
Радісні привіти
В росах зацвітуть.
Яблуневим цвітом
Пахне рідний сад,

Там зустрінем літом
Ясний зорепад.
Тепла нічка й тиха
Буде під вікном,
Вбереже від лиха,
Заколише сном.
Не тримай у серці
Тугу і жалі
І побачиш в небі
Диво-кораблі.
Пригортай міцніше
Мрії всі свої,
Хай звучать миліше
Рідні солов'ї.

ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 15.03.1947 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Любить поезію з юних літ, а почав писати в уже поважному віці. Учасник альманаху «ДД» з 2017 року (№19 - №28).

ПРОСТИ МЕНІ, ВЕЛИКИЙ БОЖЕ

Прости мені, великий Боже,
Що полюбити не зумів
«Братів» бездушних і негожих,
Народу мого ворогів.
Даремно звать себе «братами»,
А у серцях лиш зла метал,
У головах абсурдні плани
Несуть їх прагненням провал.
Пустити хочуть в світ оману,
Звести когось в лукавий блуд,
Закрити в каземати Правду,
Вчинить над нею самосуд.
Прости мені, великий Боже,
Що прошу суду в небесах
За вчинки їхні, повні злоби,
Що чинять в світу на очах.
За те, що хочуть Україну
Стерти її з лиця землі,

На неї скинути провину,
Бо не скорилася москві.
Гласить Писання не судити,
Прощати ворогам усім.
Русні не можна лиш простити,
Віддати рідну землю їм.
Прости мені, великий Боже,
Лиш за Вітчизну я прошу,
Щоб в світ її рукоположив,
Надавши місію святу.
Супроти зла щоби повстала
І кривду гнала із землі,
Брехню у світі покарала
І вирок винесла москві.

Жовтень 2022 р.

ЛЕЛЕКИ

Лелеки бродять по савані,
По сонцем спаленій траві,
Летять думками в сиві далі,
Де сонце бродить у ріці.
Де над водою верболози
Духмянять вдячно так весні,
Не мають на спочинок змоги
Ні в дні, ні в ночі солов'ї.
Там, навіть, грози є помірні,
Чергують з сонцем свої дні,
Завжди старання свої плідні
Дарують матері-землі.

І ось настала вже та днина,
Вожак підняв всю зграю ввись.
Там за морями Україна,
Туди всі разом й подались.
Йде до завершення дорога,
Ген-ген видніє небокрай.
На крила вже сідає втома,
Та силу кріпить рідний край.
А ось уже і рідна річка,
Снарядом зламана верба.
Лелека сів, а з ним лелечка
На місце їхнього житла.
Лелечка голову схилила,
В лелека капнула сльоза.
Весна журбою оповилась
Біля розбитого гнізда.
Навколо сум і попелища,
Чорніє зранена земля.
Дрімає всюди мертва тиша,
Де прокотилася війна.
Куди тепер сердешним дітись,
В яку податись сторону?
У край який тепер летіти,
Щоб оминути цю війну?
А сонце так ласкаво гріє,
Верба пускає сокорух.
Весною тішитись надія,
Що в поле вийде мирний плуг.
Говорять: час — найкращі ліки,
Гоїть і горе, і біду.

Весна вдягне цю землю в квіти,
А поле врунить ярину.
Земля ця щира і багата,
Вернуться люди, хоч не всі.
В гнізді з'являться лелечата,
Мир славу верне цій землі.

25.01.2023.

* * *

Синів і дочок України
Позвала доля на війну,
Щоби прогнати із Вітчизни
Кремлем зомбовану орду.
Ні літня спека, ні морози,
Ні хуртовина снігова
Героїв не зіб'є з дороги,
Яку обрали їх серця.
Як не вони, то з інших хто же
Кремля зупинить злобну лють,
Полки ворожі переможе,
Що в Україну пруть і пруть.
Як не вони, що далі, хто ще
Стане для сили зла щитом,
Європі в єдності допоможе
До зла ополчитись разом?
Як не вони, то хто спроможний
В сирих окопах, у воді
Зносити обстріли ворожі,
Тримати світла рубежі?

Як не вони, то хто ще може
Пройти війни лихої вир
І під покровом добрим, Божим
Зі світом в світ принести мир?

05.02.2023.

* * *

Бог допустив, щоб ще в раю
Людина місію свою
Від Бога взяла в світ, щоб жити,
Спізнала плід добра і зла,
Щоб на землі уже могла
В житті добро від зла різнити.

Тоді відкрилась їй душа,
І в душу совість увійшла,
Щоб суд над вчинками вершити.
Могла щоб правда на землі
Тримати кривду у узді,
Людей від кривди боронити.

Тоді дозволить Бог таким
Перебувати в царстві з Ним,
Від зла цю землю хоронити.
Щоб люди, хто ще на землі,
Могли повірити усі,
Що сенс є з правдою всім жити.

30.01.2023.

* * *

До серця біль несе свідомість,
Полонить душу гіркота.
Людям би миру, а натомість,
В Україну вдерлася війна.
У путіна амбітні плани
В його рояться голові,
Його жага завжди до слави
В Аїда вщухне там на дні.
Ракет вже бракне в московита,
Та тиснеться з останніх сил,
Щоб смерть з косою була сита,
Більшало з двох сторін могил.
Щоби була у нас держава
На Богом даній нам землі,
Протистоїть всім злам звитяга
Народу мого в цій борні.
І додає мотив наснаги
Героям нашим в цій війні.
Їх героїзм не ради слави,
А ради миру на землі.

21.12.2022.

ДО МОСКОВИТІВ

Чого горланите «осанна»
Вождю своєму повсякчас?
Він смерть несе в світ безустанно,
Не забуваючи і вас.
Ні співчуття нема, ні болю
В слуги лукавого нічуть,
Ні каяття за сиріт долю,
За ріки крові, що течуть.
Не має шани він в народів,
Хто миру прагне на землі,
В світі сприймається, як злодій,
Бо руки завжди у крові.
Збирає ще собі подібних
По всій оновленій землі,
Князю пітьми шукає гідних
Путівників у ад собі.
Якщо горланите «осанна»
Вождю і всім його гріхам,
Тоді розплата повноправна
Буде уділена і вам.

21.01.2023.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІВНА

Народилася 10.09.1965 в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. З 1988 року живе і працює в Коломиї кастелянкою в дитячому садку. Крім поезії — талановита кравчиня. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№23 - №28).

ВАЖКІ ЧАСИ

Ми всі живемо у важкі часи:
Кругом брехня, неспокій і насилля,
Нема природної любові між людьми,
У нас війна й безбожників свавілля.
Від землетрусів гинуть люди на землі,
Когось в цей час затоплює водою,
Страшенна спека спалює ліси,
Холод і голод чатує на нас із тобою.
Всі ці страждання свідчення про те,
Що до кінця вже йде оця система.
Тут скоро Бог порядок наведе,
І буде вирішена кожна ця проблема.

26.02.2023.

ЗУСТРІЧ ОДНОДУМЦІВ

На дорозі зустрілись двоє однодумців,
Він і вона прожили нелегке життя,
Дітей зростили й дочекались внуків,
Та романтичною залишилась душа.
Все почалось з простого запитання,
Розмова полилась, як весняний ручай...
В серцях відчули радість і бажання,
Самотності пора покласти край.
Ця випадкова і незабутня зустріч
Вже назавжди змінила їх життя.
Зв'язала ниточка невидима їх душі,
І очі тепер світяться від щастя і тепла!

15.02.2023.

ЗГАДУЙМО ДОБРО

Згадуймо з минулого лише добро,
Воно заповнить серце нам любов'ю.
Важкий тягар, якщо тримаєш зло,
Прощаймо й будем при здоров'ю.
Тоді простить нас люблячий Творець,
Бо знає — ми лише недосконалі люди.
Приходить час, де злу буде кінець,
Й настане мир тут на землі усюди!

04.12.2022.

ПЕРШИЙ СНІГ

На листячку зеленім білий сніг,
Припорошив вербиці довгі коси.
Кругом все біле й не видно доріг,
Отак закінчується тепла осінь.
Скоро зима, вона вже на підході,
І перший сніг від неї нам «привіт».
Вже холод підкрадається поволі,
Мороз позаду йде, неначе старий дід!

19.11.2022.

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№26 - №28).

* * *

Синьо-жовте знамено і калина у лузі,
Лан пшеничний і небо поєднались в союзі.
А верба довгокоса до землі нахилилась,
Україна від смутку гірко так зажурилась.
Як їй миру бракує, синів й дочок втрачає,
Ну, а ворог лютує, мов скажений, літає.
А ми прагнемо сонця і безхмарного неба,
Щоби всі охоронці повернулись до себе.
Скільки їх у полоні без тепла й без поживи,
Там терплять сильні болі,
Сльози ллються, як злива.
Співчуваємо всі ми матерям посивілим,
Як їм жити надалі на цім світі без сина?
Що вдові тій робити і сиріткам без тата?
Хто їх візьме на руки й зможе міцно обняти?
Боже, Боже єдиний! Тебе будем благати:
Поможи нам, нарешті, страшне зло подолати.
Підніми українців, зупини те насилля,
Витри сльози й негайно приведи до спасіння.
28.01.2023.

ЙДЕ ВІЙНА...

Біль розриває кожну душу,
Нестерпно важко... Йде війна,
Вже рік, як спокій наш порушив
Той страшний нелюд, сатана.
Скільки вже втрачено багато
Тих молодих життів у нас,
Дітей навек покинув тато,
В скількох кохання вогник згас.
Здоров'я втратили і силу
Дівчата милі й юнаки,
Багато з них ще не любили
Й не рахували ще зірки.
Бо там в окопах зорі згасли,
І сонце завжди там сумне,
Лиш чути вигуки і гасло:
Вперед, орли! Вітчизна жде!

24.02.2023.

СВЯТО ЖІНКИ

Почув Господь, що нині Свято жінки
І настрій гарний весняний підняв,
Бога бентежить доля українки,
Тому він хоч їй вроду гарну дав.
Ми українки все собі здобудем,
Ми вміємо добро нести у світ,
Незгоди й негаразди перебудем,
Розтопимо любов'ю, навіть, лід.

Я теж до Бога нині приєднаюсь
І тобі, жінко, шлю палкий привіт,
Перед тобою низько приклоняюсь,
Нехай твоєму серденьку щастить .
Хай ласка Божа душу обігріє,
Щоб відчувала тільки позитив,
Нехай з життя пропадуть буревії,
Щоби міцним здоров'ям збагатив.
Щоб назавжди в родинному гніздечку
Осіли мир, надія і любов,
Щоб не було ніколи суперечки,
Щоб вітер гарні вісті ніс з дібров.
Нехай на кращу зміниться вже доля,
А спів пташок хай душу веселить,
Живіть, жінки, повік уже без болю,
Ростіть дітей, кохайте і любіть.

25.02.2023.

ЛЕСЮ НАША ДОРОГА!

Ні! Ти жива! Ти справжня Українка!
Тебе шануєм й поважаєм ми,
Ти ідеальна справедлива жінка!
Ти наше світло, Лесю, у пільмі.
Твої слова у душу проникають,
І вчать боротись, що б там не було,
Такі, як ти, ніколи не вмирають,
Хоч сотні літ напевно б не пройшло.
Без сліз тебе ми, Лесю, не читаєм,
Та заодно радієм водночас,
Бо твоя сила нам допомагає,

Ти зараз, сестро, наш дороговказ.
Ми всі нині падемо на коліна,
А ти нас вчиш, як подолати все,
Кудись зникає наша Україна,
Та твоя зброя ще її спасе.
Ми не здамося, як і ти, Білявко,
Сміятись будем ворогам на зло,
І відгукнеться легендарна Мавка,
І Україну ми не віддамо!
Рівняється на тебе Україна,
Бо в вас обидвох доленька сумна,
Зате у ваших душах є твердиня,
Калина в лузі й пісня голосна.
Коріння ваше розрослося глибоко,
Далеко в світі знають уже вас,
А ми ідемо з вами крок за кроком,
І зробим так, щоб твій вогонь не згас.
Наберемося сили і терпіння,
Щоб Україну-неньку зберегти,
Передамо наступним поколінням,
Що ти жива і будеш жити ти!
Шевченко, Ти, Франко і Україна
Зв'язались між собою вже давно,
То ж слово ваше влучне не загине,
Воно в історії з зернятка проросло.
Спасибі тобі, сестро, скажем нині
І згадаєм тебе в цей світлий день,
Будем надалі — Ти і Україна
І разом заспіваємо пісень!

25.02.2023.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, МОВО СОЛОВ'ІНА

Молюся Богу мовою своєю,
Пісні співаю також на своїй,
Я змалечку пов'язана із нею,
Бо колискову чула ще на ній.
Сорочка вишита до мене промовляє,
І рушники старенькі на стіні,
Найкращої у світі не буває,
Вона звучить і на чужій землі.
Її шанують ще за океаном,
В Канаді, в Австрії, усюди, де наш рід,
Допоки ми, то мова не зів'яне,
Вона лишає за собою слід.
Франко, Шевченко, Стус і Українка
Зробили все, щоб славити її,
Тому, зараз висока їй оцінка,
Ніколи наша мова не помре!

21.02.2023.

ДЕНЬ ДОБРОТИ

Так мало зараз доброти,
Тому гуртуємось я і ти,
Й до цього друзів залучаймо,
Творім добро і то негайно.
Бо світ так виснажився весь,
Не за горами вже той днесь,
Коли кінець от-от настане

Тим нашим, друзі, злодіянням.
Тому спішім-спішім-спішім,
Добро між грішний люд несім.
День доброти щодня хай буде,
А ми її засіймо всюди.
Бо без добра пропаде світ
І Господь нам вкоротить літ!

19.02.2023.

КОЛИ МИ ПОСТАРІЄМО З ТОБОЮ

Коли ми постаріємо з тобою,
Пройдем частинку спільного життя,
Зима й тоді запахне нам весною,
Не згаснуть доти наші почуття.
І хоча будем втомлені лягати,
Але серця заб'ються в унісон,
І ми не перестанемо кохати,
Згадаємо минуле, наче сон.
Повернемося мріями в ті ночі,
Коли вслухались в співи солов'їв,
Вдивлялись одне одному у очі
І будували плани для сім'ї.
Зустрінемося думками біля річки,
Волошок назбираємо в житах,
Мене ти поцілуєш в біле личко,
Нічого, що ми двоє вже в літах.
Візьмеш долоньку в мозолясті руки,
Зіпрусь на плечі згорблені твої,

Відчуєм Вальсу Мендельсона звуки,
Медовий місяць й найсолодші дні.
І що нам старість? З нею затанцюєм,
Нам не завадить наш похилий вік,
Через здоров'я трохи посумуєм,
Але Кохання буде нам, як лік.

14.02.2023.

НЕ ВТРАЧАЙМО НАДІЇ

Ніколи не втрачаймо ми Надії,
Незламні будьмо завжди в боротьбі,
Даруймо Ніжність кожній тут людині,
Ноти любові створюймо в собі.
Ми Нація Найкраща нині в світі,
В нас незрівнянні ниви і поля,
Ми здатні Бога у серцях носити,
Насичена добром наша земля.
Ніхто нас не зламає і ніколи,
Бо з Нами Бог, несемо з Ним хрести,
І саме Він усім нам допоможе
Вже навесні, можливо, зацвісти.
Господь нас скоро миром нагородить,
Бо наш народ не войовничий є,
Нікому і ніколи він не шкодить,
Не нищить, не плюндрує і не б'є.

26.01.2023.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року — мешканець Ковалівки. Художник, поет, дитячий письменник, громадський діяч. Член Співки художників «КОЛО-МИ-Я». Учасник всіх художніх виставок та благодійних акцій на підтримку ЗСУ. Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасник альманаху «ДД» з 2017 року (№19 - №28).

ЗВЕРНЕННЯ ДО ТАРАСА

Віє вітер, віє з Сходу,
Біду наганяє.
Хто з ворогом не стрічався,
Той горя не знає.
Ой Тарасе, рідний батьку!
Ти ближче до Бога.
Замов, замов у Господа
За нас хоч два слова.
Замов, замов, наш Кобзарю,
Слово за Україну,
Бо не один українець
За неї загинув.
Замов, замов і ще слово,
Попроси нам миру.
Хай покаже наш Всевишній

Свою Божу силу.
А та сила — в могутності
Правдивого слова.
Най панує на Україні
Українська мова.
А та сила — у єдності
Нашого народу,
Щоб були ми одним цілим
З заходу до сходу.
Щоби ворог проклятуций
Від нас відступився,
Аби ти, Тарасе батьку,
Нами враз гордився.

09.03.2023.

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ДОЩИК

Закрила небо хмариночка,
Летить, немов пір'їночка.
Вона спішить, часу не має,
Усю землю поливає.
Щоб сади, поля родили,
Аби дітки в щасті жили.
Усі дітки гралися,
Дощиком вмивалися.

Соловейко чомусь злякався
І під дощиком сховався.
Він горлечко своє беріг,
Щоб співати завтра зміг.
А маленький їжачок
Підставив прати кожушок.
Кожушок гарненький,
Їжачок — чистенький.
Ну а рибки теж радіють,
Бо ставочки не міліють.
Жабки на дощ квакають,
Вони так балакають.
Дощик загордився,
Бо всім він пригодився.
Зробила хмарка своє діло
І десь далі полетіла.

ХМАРИНКА

Падали сніжиночки,
Засипали стежиночки.
Засмутилася Маринка,
Бо пропала десь стежинка.
Ходить, бродить кругом хати,
Як стежинку відшукати?
Поки стежечку шукала,
Сама стежку протоптала.
І дивується Маринка:
— Звідки взялася стежинка?

ЗАГАДКИ

* * *

Пахуча, красива,
На грядці росте .
Скажіть, любі діти,
Що це таке?

(Квіти)

* * *

— Нащо береш парасолю? —
Запитав маленьку Олю.
Бо щось падає з гори
На голову дівчорі.
На дорослих і маленьких
... Падає дрібненький.

(Дощик)

* * *

Що це за тварина,
Велика, як машина,
Багато їсти просить,
Носом колоди носить?
Хто з вас догадається,
Як він називається?

(Слон)

* * *

Цілу нічку він бринить
І тихенько не сидить.
А ще хоче нас кусати,
Не дає нам вночі спати.
Хто перший вгадає,
Най піде впіймає.

(Комар)

* * *

Внизу біля річки
Мерзнуть в діток щічки.
Мерзне також носик,
Погрітися просить.
Термометр каже прогноз,
Що надворі...

(Мороз)

* * *

Він по небу вночі бродить,
Між зірками стежку робить.
То кругленький, то серпанком
Іде спати тільки ранком.

(Місяць)

* * *
Що падає на нас згори?
Всі тікають, хто куди.
Барабанить, що казати?
Навіть кіт утік до хати...
Кульки падають біленькі
І великі, і маленькі.
Та шукати їх дарма —
Розтопились, їх нема.

(Град)

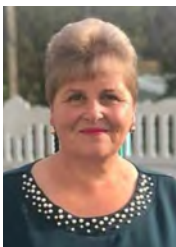
* * *
Ніс задертий догори,
Швидко мчать вони з гори.
Запирає навіть дух,
Вітер свище біля вух.
Але хлопчики й дівчатка
Полюбляють ці ...

(Санчатка)

* * *
В кожну шибку,
В кожне віконце
Хай заглядає
Легідне ...

(Сонце)

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає та працює директором сільського Будинку культури. Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки (засновник СЛК «Суцвіття»). Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№22 - №28).

І ЗНОВУ Я В ГОРИ ІДУ

І знову я в гори іду,
Енний раз задоволень черпнути.
Як свій край до безтями люблю —
Сама й досі не можу збагнути.
Впиваюсь чарами дзвінкої весни,
Душа повниться літнім серпанком,
Повні груди вдихаю п'янкої краси
І осіннім милуюся ранком.
Як мінливо наспівує осінь,
В різнобарв'ї етюд подає.
Листопад вже розчісує коси,
І танок вітерець виграє.
Невблаганний кружля до світанку,
Навіває чарівні дива.
Мов з тенет прохолодного ранку,
Появилась чаклунка-зима.

Повишувала сніжна королева
Дивні гобелени засніжених гір,
Позамітала стежки і дороги,
Ступила у кожний-кожнісінький двір.
Як тебе, милий краю, кохаю!
Любов свою в віршах передам.
Ти для мене — стежина до раю,
Я тебе осквернити не дам.

ЯК ДОЛІ КОРИЛАСЬ ЗЕМЛЯ

Прокинулась веснонька рання,
Дощем будить сонну траву,
Мов скарб, із любов'ю вкладаю
У зорану свіжу ріллю.
І враз ностальгія мене перестріла,
Згадавши далекі дитинства роки.
І та давнина моє серце пригріла,
Життя просівають приємні думки.
В думках тих прелюдія часу,
Щось откровенне, святе,
В них батьківська щира наука
І батьківське сильне плече.
В них праця важка землероба
І втомлений подих життя.
Ще й досі, мов в сні, пам'ятаю,
Як долі корилась земля.
І хлібом рясніло те поле,
Зігріте батьківським теплом,
У росах пітного обличчя

Ясніло високе чоло.
У ньому я бачила ласку,
Велику батьківську любов.
Добро переходило в казку
І в будні верталося знов.
З тих пір скільки весен майнуло,
Скільки літ запашних перейшло.
Як рано Вас, батьку, зголубила вічність,
Тоді лиш за сорок Вам ще було.

ЗИМА-ЖАРТІВНИЦЯ

Зима злегка пожартувала,
Біленьку шубку приховала,
Напилась досхочу водиці,
Сховала в скриню рукавиці.
І скатертину, ту що ткала,
Без жалю так чомусь віддала,
З красунь смерічок і ялинок
Зняла ряд витканих хустинок.
Біленькі шапки над хатами
Стріхи вмивають слізеньками.
Ох, й жартівниця ти, зима!
Зробила шум собі сама.
А згодом вже хмарної днини
Замела гори і долини,
Міцно стиснула кулачок —
Виймай із скрині козушок.

З НІЧКОЮ Я РОЗМОВЛЯЛА

З нічкою я розмовляла
І про все їй розказала,
Враз відкрила своє серце —
В тиші легко воно шепче.
Мов ріка, лилась розмова
І весела, й кольорова,
Вмить дитинства доторкнулась,
Ї юність в серці посміхнулась.
Розмотувався клубочок
Ї ген котивсь через садочок,
Де вчувався голос милий,
Такий рідний бесідливий,
Де цвіло перше кохання,
Рвалось з уст палке зізнання.
Ї для сердець двох в час осінній
Залунав танок весільний.
Із любові, мов дзвіночок,
Народивсь малий синочок.
Ну, а згодом, ще й сестрички —
Дві донечки-помічнички.
А роки ішли, збігали,
Радість з горем переклали...
Вибралось все до дрібнички
Із життєвої скарбнички.
Скільки ще б не вповідала —
Нічка спогади приймала.
Що лише не йшло на думку?
Мов багаж, складала в сумку,

І веселе, і щасливе,
І сумне, і щось важливе...
Ще й далеко не світало —
Нічка спогад розвівала
Й навіяла на листок —
За рядком стеливсь рядок.
Й народилось, мов дитятко,
Оце скромне віршенятко.

У СЕРЦЯХ НАШИХ ТИ ЖИВИЙ

Світлій пам'яті мого чоловіка

Я волю дам своїм словам —
Хай на папір їх серце викладає.
Усесвіт повниться життям,
Тільки тебе поруч немає.
І ранки, й ночі, й Божі дні
У тиші п'ють важкі зітхання.
Як розказати хочеться тобі
Про наші болі і страждання!
Як смуток душу огорнув,
І серце горе розриває.
Наче ще вчора з нами був —
Та рік минув, як вже немає.
Ой, доле, доленько гірка,
Чом нас так рано розлучила?
Пізнати смак життя до дна
Чому обом не присудила?
Десь нічку будить зорепад,
Світанок день новий стрічає.

У серцях наших ти живий,
Хоч тебе поруч вже немає.
На грішній цій святій землі
За тебе молимося доволі,
Щоб Бог відкрив Свій рай тобі
Й співав ти в Ангельському хорі.
Схиляєм голови в журбі—
Хай Небеса тебе прославлять.
Хай в засвітах буде тобі
Небесне царство й вічна пам'ять!

ДУМО МОЯ, ДУМОЧКО

Думо моя, думочко,
Чарівна голубочко,
Припливи струмочком,
Заквітчайсь віночком.
Прорости травинкою,
Упади росинкою,
Прилети пташиною,
Зацвіти калиною.
Посміхнись веселкою,
Зійди з гір славетною,
Зігрій теплим сонечком
Під моїм віконечком.
Приплинь, приплинь рибкою,
Стелись гладко ниткою,
Зачаруй чар-зіллячком,
Засівайсь насіннячком.
Стелися доріжкою,

Шовковою стрічкою,
Піснею дзвінкою
Линь понад горою.
Думо моя, думочко,
Чарівна голубочко,
Пригорни миленькою
Мовою рідненькою.

ВИШИВАЛА МАМА

Вишивала мама
Доні вишиванку,
Хрестиком вклала
З вечора до ранку.
Вишивала щиро
Світлими нитками,
Щоби доля квітла,
Слалась рушниками.
Вишиванко люба,
Вишиванко вдала,
Ой, як же ти доні
До душі припала!
Одягнула вперше
На велику сцену
І ведучий голос
Залунав весело.
Посміхалась доня
В білій вишиванці,
Матуся тримала
Щастя у долонці.

РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА

Народилася 15.04.1959 року в Омській області. Піврічною дитиною з батьками переїхала в рідне село тата Залуччя, де і проживає по нинішній час. Віршує з раннього дитинства. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№27 - №28).

* * *

Гей, побратаймося, люди,
Щоб нам щасливо жилось,
Зради хай більше не буде,
Від неї згинув Христос.
Юди усі відцурались,
Що він Христа продавав,
А за що ви всі продались,
З вас це ніхто не питав?
Ви не за срібло і злото,
І не за гроші якісь
Кидали образ в болото,
Як вам білет хтось приніс.
Ви для користі своєї
Брали папір той до рук
І твердо цурались тієї,
Що дала Сина для мук.
І нас на порозі шкільному
Учили, що Бога нема,

Тільки матуся із дому
«З Богом», — шептала щодня.
Тож усміхнися, матусю,
Гарних ти днів дожила,
Славу про Бога й Ісуса
Нині співає земля.
Знову церкви всі відкрили,
І люди спішать у цей дім,
Ідуть і ті, що нам боронили,
Злого не учать у нім.
Ті, що каплички колись розвалили
І при дорогах рубали хрести,
Нині Ісуса уже похвалили
І ладні до Бога прокласти мости.
Шлях не далекий до Бога, та знайте:
Віра у Бога не в наших словах,
В добрих справах вона, всі пам'ятайте,
Віра у Бога в наших серцях.

1991 рік.

* * *

Хвилюється море й бурлить,
Мов хоче сказати в цю мить:
«Єднайтеся в мирі, народи,
Як з річок в мені різні води.
Живіть всі у вірі Христа,
Ісус нас учив неспроста,
Він міст будував від людей до Отця,
Послухайте нині Святого Агнця.

Скороминуче земельне життя,
Шукайте дорогу святу в майбуття,
Усе нерозумне назавжди зітріть,
Сміливо, без страху, з Ісусом ідіть».

24.02.2023.

З РОКУ В РІК

Минулося гаряче літо,
Вже осінь холод навіває,
На лузі в'януть буйні квіти,
Земля все більше остиває.
Падуть уже холодні роси,
В плавучих верб вже жовкнуть коси,
А моє серце не сумує,
Бо в пору цю врожай чарує.
Прийде зима і землю вкриє
М'яким, пухнастим килимком,
Потім весна її омие
Грайливим і дзвінким струмком.
І ведеться з року в рік —
Все для людської долі:
Березовий цілющий сік,
Волошки й маки в полі,
У лісі ягоди й гриби,
Пташок веселий спів...
Бог все придбав, лише люби
Закон із Його слів.

* * *

Я кохаю рідний край:
Сині гори, милий плай,
Береги і рівне поле,
Де ходила я до школи...
І луги, і річку Прут,
Бо я виросла отут,
В хаті, що біля ріки,
Де жили мої батьки.

ДРУЖБА

Дружба — це щось велике,
Це єдності риса палка,
Це не інстинкт і не щось дике,
А гідність від Бога людська.
Друг не зробить нічого поганого,
Осторонь він не пройде,
І багатого, й бідного, рваного
Він з любов'ю огорне тебе.
І судити тебе друг не стане,
Він порадником буде тобі,
Поклик серця його не зів'яне,
Чи ти в радості, чи ти в журбі.
Як ніхто, він тебе зрозуміє,
Добрим словом зігріти прийде
І важкі твої думи розвіє,
І ніколи не зрадить тебе.

ТАКЕ ЖИТТЯ

Біжать хвилини й дні спливають,
Минає молодість моя,
Ніхто не скаже і я не знаю,
Доки самотня буду я.
Я була юна, зовсім дитина,
Ти ж бравий був, уже козак,
Мені здавалось — щаслива днина,
А ти нещастя був мого знак.
Ти підманув мене і кинув,
Я не потрібна тобі така,
Лишив на згадку мені дитину,
Й росте без батька твоя дочка.
Сама принесла її додому,
Із Богом в хрест її ввела
І не злічить тоді нікому,
Скільки я сліз тоді лила.
До себе крихітку горнула,
А серце рвалось із грудей!
Лиш рідна мама свідком була,
Бо я ховалась від людей.
На жаль минуле не вернути
І Бог лиш знає, чи ще прийдеш?
Та я не зможу тебе забути,
Бо ти в дитині нашій живеш.

ДІТИ, ЯК ПТАХИ

Як діти кидають гнізда,
Ми чекаєм їх вороття,

Здається тоді — осінь пізня
Вливається в наше життя.
Здається, із сонця не сходить
Тепло й нашу хату не гріє,
І місяць все хмара заслонить,
То вітер з морозом повіє.
Часто в небі тоді ми шукаєм
Наших діточок гарячі зірки,
І так, ніби долю латаєм,
Все думали — криєм зірки.
Та великих не змінять потіх,
Коли внуки біжать до дверей,
Коли щирий ми чуємо сміх,
Що Бог нам послав, як Орфей.

ЛЮБОВ

Коли любов прийшла до Вас,
Її Ви не цурайтесь.
Кажуть, кисленька вона, як квас,
Ви ж цим не переймайтесь.
Випромінюйте світло своєї душі,
Їй ласкаву усмішку даруйте,
Не міняйте її ні за які гроші,
В чорний колір любов не фарбуйте.
Добро вичерпуйте з минулих літ,
А зло все забувайте,
В теперішнім часі Ви, друзі, цвітійте
І з Богом майбутнє збирайте.

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матіївці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Поетеса. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№23 - №28).

ГОРНУСЯ ДО РІДНОЇ МОВИ

Горнуса до рідної мови —
Колиски усіх поколінь,
Бо слово її калинове
У серці розквітло моїм.
Розквітло трояндою в серці
І квітнути буде віки.
Ти кров'ю полите у герці,
За тебе боролися люди роки.
Тут Лесина "Пісня"
І "Думи" Тараса,
І мудрість поезій Франка,
І вірші Сосюри — Донбасу окраса,
І Ліни Костенко думка палка.
В тобі все злилось воєдино:
Любов до нащадків, дідів.
Ти піснею матері линеш
І ніжністю грієш синів.

21.02.2023.

НЕ ДЛЯ ВІЙНИ РОСТИЛИ МИ СИНІВ

Не для війни ростили ми синів
І не для того, щоб їх убивали.
Ласкаві посмішки й молитви матерів
В холодних бліндажах їх в стужу зігрівали.
Не для війни ростили ми синів,
І не для того, щоб із них знущались,
Та ворог градами дітей наших зустрів...
Ой, як же мужньо вони відбивались!
Не для війни ростили ми синів,
Не для полону, щоб їх забирали,
Щоб в 19 син мій посивів,
Як друга на шматочки розірвало.
А ще, коли вони в село зайшли,
Де окуповане було вже ворогами,
Як закатовану дитину віднайшли,
Що мордували на очах у мами.
Не для війни ростили ми синів,
Ми душу й серце в них своє вкладали,
Виховували, вчили, хто як вмів,
Щоб на життя їх огки посягали?
Ні!!! Не для війни ростили ми синів!
М0сковська нечисть! Забирайся додому!
Ніхто сюди вас й близько не просив —
Не буде щастя вам на горі вселюдському!
Ви на віки лишили чорний слід,
У душах матерів ненависть запалили.
Не для війни ростили ми синів,
Але для того, щоби в мирі жили!

15.02.2023.

**ЖЕРТВАМ ДНІПРА
(14.01.2023)**

Болить мені за вас, дніпряни,
Пече і ниє, і ятрить.
Ще донедавна кликав: «Мамо!»
І все погасло в одну мить.
Ці безсердечні, знахабнілі
Клятущі виродки з москви,
Бодай усі ви оніміли,
Нащадки клятої орди!
Як з-під завалів рятувати
Всі кинулися земляків,
Як довелося витягати
Мертві тіла з уламків тих.
Як, розгрібаючи завалля,
В обіймах два тіла знайшли.
Котіться, орки, ви в провалля,
Гоніть до своєї москви.
І кров'ю облилося серце,
Як батько дочку обійняв,
Він пригорнув її до серця
І вічним у тій позі став.
Як ще недавно ви сміялись
Й колядки лилися із уст,
Та все раптово обірвалось —
Удар...Ракета...Прах і хруст!..
Дуже важко про це говорити,
Як погинули люди в ту мить,
А хто ще лишився там жити,

Душа, мов з "могили" кричить.
Надія є, бо крики чути,
Глухі, німі хрипи людей.
О Боже! Поможи добути
Із-під завалів тих людей.
Болить мені за вас, дніпряни,
Біль не вщухає ні на мить.
Хтось ще спішив в гості до мами,
А мама мертва вже лежить.
А хтось сестру хотів обняти,
Чи братика поцілувать,
А тут прийшлося всю ніч не спати —
Людей з завалів рятувать.
А хтось закоханий, щасливий
Чекав, щоб під вінець піти,
Та кат жорстокий, юродивий
З лиця землі прийшов змести.
А хтось у лоні немовлятко
Носив, щоби продовжить рід.
Щасливим був й радів би татко,
Який пішов давно на Схід.
Болить мені за вас, дніпряни,
Болить мені за вас душа,
Що в одну мить всіх вас не стане
І заберуть вас небеса.
Чи думали, що не діждете
Води напитись Йордану?
Не сподівались, що ракета
Влучить в будинок по Дніпру.
Та ворог лютий і жорстокий

Убив надію і людей —
Пропала мрія, зник той спокій,
Трощив дорослих і дітей.
Шум, стогін і крик воєдино
Злилися воланням до Бога:
"Почуй нас, Всевишній, й змилосярдися,
Коли вже буде ота перемога?
Прости нам провини, ми просимо щиро
І каємось Трійці святий
Порадуй нас спокоем, щастям і миром
У рідній Україні моїй!».

16.01.2023.

ВІТАННЯ ВАСИЛЯМ

З покоління в покоління
Переходить це ім'я
І не зраджує коріння
Славних прадідів слова.
Діда, брата і синочка
Нарекли іменням цим.
Тому баба, внучка й дочка
Діточок назвали ним.
Це ім'я в нашій оселі
Ушановує весь рід,
Бо його саме носили
Брат, синочок і наш дід.
Це ім'я просте, звичайне,
Хоч величне і святе.

"Цар, володар" означає.
Й ворогів з лиця змете.
Ви, напевно, здогадались,
Що то йдеться про ім'я,
Ні на мить не сумнівались —
Мова йде про Василя.
В переддень величний свята
Всіх вітаю Василів.
Привітань й добра багато
Зичу щирих, мирних днів!

14.01.2023.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Поетеса і новелістка. Багаторазова переможниця зі гри в шахи. Голова Спільки літераторів Коломиї «Суцвіття». Лауреатка літературних премій імені Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «ДД» з 2016 року (№16 - №28).

**24 лютого — скорботний день. Іде дощ.
Це сльози за убієнними, нашими Героями.**

А МИ ВОСКРЕСАЛИ

Без жалю труїли нас, вбивали,
Не питаючи ні імені, ні роду,
А ми знову, знову оживали —
Виростали вільні паростки народу.
Вороги цькували нашу мову,
Намагалися в глибинах поховати.
Воскресала солов'їна знову й знову,
Причепурившись в нові святкові шати.
Цей страшний, зловісний, з смутком лютий
Карбом вічним ляже в пам'яті народній.
Нас хотіли до землі пригнути.
Здавна це зробити вороги не годні.

Українців дух, взяття, відвага
Від гірських орлів та хвиль морських, високих.
УКРАЇНА! БОГ — ось перевага,
Перемога це над злом страшним мерзотих.
ВОЛЯ, МИР, життя без супостата —
Просимо щодня Всевишнього в молитвах.
Чимскоріш настане суд для ката,
А для нас — остання жорстка битва.

24.02.2023.

НАША МОВА

Наша мова — наша пісня,
Що витає в небесах.
Мелодійна, тиха, ніжна
І звучить в усіх краях.
Хоч паплюжили недруги
І топтали всі віки.
Говорімо нині дружно
УКРАЇНСЬКОЮ, брати.

21.02.2023.

МАМИНА ВІРА

Був уже вечір. Після щоденних клопотів Наталя вместилася на дивані й дивилася новини по телебаченню. Раптом заграла мелодія її мобільного.

— Мамо, завтра ми ідемо туди... — голос сина у телефоні тихий та стривожений. Відчувається, що скоро потечуть сльози із молодих очей соленою

цівкою, а може, і плакали очі перед тим, як зателефонувати мамі. Хлопець впевнений, що мама не бачить виразу його обличчя і так вбереже найріднішу від переживань. Та схвильований голос видав його і хіба маму обдурити, а тим більше материнське серце, яке болить, коли дитина пальчик поріже чи гулю наб'є на лобі, а тут, при таких словах, готове розірватися на маленькі осколки, лиш не на такі, "градівські", а на блискучі, кругленькі, не заподіючи нікому зла, хіба що душі матері.

Жінка ледь не випустила з рук телефон, та в мить опанувала себе і зрозуміла, що своїм плачем лише нашкодить синові, тому вона бадьорим голо- сом відповіла йому:

— Не переживай. Усе буде добре. Недарма у тебе таке ім'я, що означає «життєвий». Правда, як мовить моя приятелька, з таким іменем хлопці часто попадають у життєві перипетії, але виходять сухими із води. — Наталя сказала те, що диктував розум, саме розум, бо на серці були зовсім інші слова, а на душі німий плач і тихе ридання.

— Мамо, я сказав Андрієві (товариш мій), щоб дивився за вами, якщо щось...

— Не турбуйся за нас, синочку. Себе бережи. Молися Господу, щоб беріг тебе і твоїх побратимів, бо, як кажуть у народі: стрілець стріляє, а Бог кулі носить. Ми з батьком будемо теж молитися за тебе і твоїх товаришів. Материнська молитва має велику силу. — Жінка хотіла, щоб цей діалог уже закінчувався, щоб вона дала волю своїм сльозам і розпачу,

та хлопець і далі ділився своїми думками, але вже бадьоріше

— У полон я не здамся.

— Збережи собі життя.

— Не хочу такої ганьби.

— Ти маєш бронезилет?

— Маю. Капелан подарував.

— Ти його перевіряв?

— Так. Кілька разів. Я маю усю амуніцію.

— А чого ти переживаєш? Ти сам казав раніше, що армія повинна воювати. От і воюй. Це твоя професія захищати Батьківщину.

— А ми і воюємо, і захищаємо, інакше сепари були б у нас в Карпатах. Хлопці захищають своїх матерів, дружин, дітей. Свою землю, нашу Україну.

— Так тобі не звикати до стрілянини. Ти ж військовий, часто їздиш на полігон.

— Так, але на полігонах стріляємо по мішенях, а тут... по людях. Відбираємо чийсь життя

З цієї миті для Наталі почалися тривожні й неспокійні дні та ночі. Думки були зайняті лише рідною дитиною, а уява малювала такі жорстокі картини, що лише Господь знав, що коїться на душі в жінки. А Наталі легше ставало і впевненість з'являлася, що син повернеться живим, здоровим і неушкодженим, коли вона проговорювала молитви до Небесного Отця, Ісуса — Сина Божого, Пречистої Діви та ангела-охоронця. Розмова із Всевишнім давала їй силу життя та віру і надію, що син і наступного дня зателефонує.

...Ще вдосвіта російські найманці потривожили артилеристів своїми «градами». Хлопців це розсердило і вони включили свою артилерію. Над селами, містами, полями відбувалась вогняна дуель. Здавалося, не люди воюють, а самі ракети летять назустріч одна одній і застигають в залізному поцілунку та падають на землю, вибухаючи від пристрасті, приносячи цим біль та страждання усьому, що поруч з ними. Далі ворог наважився іти в атаку, прикриваючись танком. А це вже наших укропів аж надто розлютило.

— Приймай, Путін, подарунок! — артилеристи гатили вогнем по ворогу. Атаку було відбито. Хлопці раділи, що вистояли.

— Мамо, це я, привіт.

— Привіт, синку. Чого такий збадьорений?

— Мамо, уявляєш, ми відбили атаку. У них великі втрати.

— А у вас?

— У нас усі живі! Уявляєш, усі живі! Хлопці такі раді, тішаться, як діти.

— Молодці! Тримайтеся так і надалі.

— Так, мамо, їх багато полягло, але це чиїсь сини, батьки, чоловіки.

— Не переживай за них. Вони прийшли на нашу землю, а не ми до них.

— Я так казав одній бабці, що я не прийшов ні в Ростов, ні в Самару. Я на своїй, українській землі.

— Добре, синку, сказав. Тепер ти і твої товариші — справжні патріоти.

— Мамо, а у вас там тихо?

— Тихо, дитинко, тихо. А як може бути інакше, коли наш спокій охороняють такі козаки, як твої хлопці.

— Мамо, я добровольцем пішов.

— Я знаю і вірю, що повернешся героєм. А в душі: живим. Героя мені не потрібно, а сина. Хай Господь тебе береже.

— І вас... — крізь телефон було чути залпи артилерії.

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке діє при публічній бібліотеці села. Учасниця альманаху «ДД» з 2021 року (№24 - №28).

ПРО ЖИТТЯ

Життя людське, як човен на воді,
Що підіймає й опуска вітрила.
Весь час вчимося, поки молоді,
Доки ростуть, міцніють наші крила.
А крилам треба сили і мети:
Куди, для кого і чому летіти.
Щоб досягти в польоті висоти,
Наснагу й міцність нам дарують діти.
І хтось так довго-довго вже летить,
Високо, що й не можна досягнути,
А в когось для польоту тільки мить,
Але й її не хочеться забути.

Та хто без крил, у відчай не падіте,
Вони ростуть до поки всі живеете,
Сміливо, з Богом, по життю ідіть,
В любові й мирі щастя всі знайдете.

29.11.2021.

ДОНЕЧКИ

Любі донечки, мої квітки
В веснянім і осіннім розмаю,
Найясніші мої зірочки.
Вдячна Богу за те, що вас маю!

НЕРІВНІСТЬ

Вілли, котеджі, розкішні машини
Є у частини із нас,
А інші спалюють шини,
Щоб донести свій глас.
Долари, євро, безмірні витрати,
Мандри в далекі світи,
А інші чекають зарплати,
Щоб кінці з кінцями звести.
Кальяни, наркотики, світ у лілеях,
Регіт — безглуздий сміх,
А інші мерзнуть в траншеях,
Щоб захистити всіх.

МАТУСЯ

Моя матуся, мамка дорога
Так рідко-рідко в сни мої приходить.
До неї доторкнутися снага,
Та ранок до реальності приводить.
Ще так пече, кривавить і щемить
Тяжкої втрати незагойна рана,
Здається, що ось-ось настане мить,
І найрідніша вийде із туману.
Притулить ніжно до своїх грудей
І скаже: «Як ти там, Ганусько мила,
Бо я уже не ходжу між людей,
Тому допомогти тобі несила».
Минула ніч... Вже день новий настав,
Та в серці залишилася тривога,
А погляд із портрета нагадав,
Що простелилась вічності дорога.
Минула ніч. Вирує будень-день,
Та в суєті надії вже не втрачу,
Що серед марева нічного й сну з пісень
Я знов мамусеньку свою побачу.

21.11.2018.

РУБАЇ

Омар Хаям позаздрив би собі —
Навчаються ж у нього. Далєбі,
Я не відома, як Хаям, Павличко,
Та рубаї писати пробую собі.

Скупі слова, що встигли під перо —
Це роздуми про Вічність і Добро.
Але не можу позмагатися з Павличком,
Бо я лиш Дмитрівна, а він Дмитро.

Чим довше нас розхитує плин літ,
Чим більше скроні паморозить цвіт,
Тим глибше застрягаєш у задумі,
Для чого ти прийшов у суцїй світ.

Вдягнулось Слово у людську подобу,
Не зіпсувавши Матері утробу,
Аби цей грішний рід урятувати,
Та люди привели Його до гробу.

Є люди добрі, є і шахраї,
Користолюбї є і холуї,
Яким і Бог не здатен догодити,
До чого ж домагання тут мої.

Ти хочеш знати місію свою,
Чи виконав в життєвому краю?

Лиш твої вчинки визначають напевно
У пеклі пропадеш, чи зацвієш в раю.

В гіркій задумі не дивись назад,
В майбутнє не спішися у Сократ,
А сьогодні спробуй пережити так,
Щоби був кожен цьому рад.

Мудрець казав, що льстива похвала
Мерзкіша, ніж заслужена хула,
Та кожен любить те, що хоче чути,
До поки прийде Істини пора.

Усім відома істина стара —
Людина починається з добра.
Тому, щоб зло не панувало в світі,
Тчим полотно любові і тепла.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учитель історії та української мови і літератури. Добрий господарник, пасічник, закоханий у рідне село і красу Карпат. Вірші пише з юних літ. Учасник альманаху «ДД» з 2015 року (№15 - №28).

НАРОДНА МУДРІСТЬ

Народна мудрість берегла
Казки, легенди і калину,
Важкі століття пронесла
Святу пам'ять про родину.
Не забула в пам'яті свій рід —
Буйний козацький родовід.
Все українське ніжно берегла,
Шукала захисту, тепла.
В часи безправ'я, гіркоти
Жила надія і розрада.
Всі ми без захисту росли:
Свавілля било, била зрада.
З боєм дивились на руїну,
Надбання гинули і скарби.
Свою нещасну Україну,
Її терзали різні вороги.
І ворог нищив наш народ,
Брав у неволю, заслання,

А час зробив свій розворот,
Людям вернув правди пізнання.
І вже не стратить нас розбій,
Тюремні лагерні окови.
В народі ще живе той біль,
Та щастя не зломить підкови.
Народна мудрість проросла
З зерен здорової клітини
І щастя людям принесла,
Плоди янтарної калини.

КУДИСЬ ПОДІЛОСЬ ТЕПЛЕ ЛІТО

Кудись поділось тепле літо
І осінню запахло надворі,
Пожовкло листя і зелена нива,
Урожаю хліб зібрали трударі.
І лист паде, і витанцьовує в повітрі,
І щедра осінь пахне у висоті,
Як любо листячку на вітрі,
Та всі летять і линуть до землі.
Листки дерев дали землі затишок
І прохолоду в літні спекотливі дні,
Землю покріють, корінці травинок,
Теплом зігріють в хуги снігові.
Зима прийде, заснуть дерева,
Природа в морозній тишині.
Легенько десь потріскує береза,
З морозом обнімається у сні!
Лисиця одягає теплу шубу
І губить слід у пущі сніговій,

У сніг сягає, і гортає листя,
У даль біжить в пустелі зимовій.
Кудись поділось тепле літо,
Суворий час настав зими.
Все сніжним покривом зігріто,
Живе у снігах і жде весни.

ВІДПОЧИНОК

Дитячко спить, так міцно спить
У лісі молодому,
А вже берізка шелестить:
«Пора іти додому».
Зелений ліс — здоровий сон,
Приємно в лісі спати.
А в небо тисячі вікон,
Не хочеться до хати.
Легенько вітер шелестить,
Погойдує гілками,
Боїться дівчинку збудить,
Що спить он біля мами.
Зелений ліс — здоровий сон,
Приємно в лісі спати.
Та треба йти, бо там десь он
До хати кличе тато..

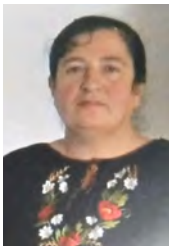
БДЖОЛИ І ВЕДМІДЬ

За літо Бджоли наносили
Медку в бочку з-під вина.
Тоді Ведмедя запросили:
«Ось, бочка меду, пий до дна».

А нас тривожити негоже,
Гуляй по лісі, звірина,
Та мед не пий зараз, небоже,
Бо мед — цілюща рідина.
Люта зима, а ти в барлозі
Медку поп'єш замість вина.
Хоч люта стужа на дорозі,
В глибокім сні цвіте весна.
Бджілок не слухався Бурмило.
Медок солодкий — не трава.
Напився, з ніздрів закурило,
І освіжилась голова..
Пішов до річки, ліг у воду,
Грайливі хвилі водяні.
Ніхто не знає про пригоду,
Осінні будні чарівні.

ЗАЙЧИК

Сірий зайчик на поляні
Вушка довгі наставля,
Звуки вловлює весняні —
Вушка чують їх здаля.
Може десь лисиця ходить,
Сокіл в небі он летить.
Злий мисливець полем бродить,
Вушка вловлять звуки вмить.
В зайця вушка на сторожі:
Небезпеку чує скрізь.
А сьогодні в оборозі
Доброго сінця поїсть.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

Народилася 07.04.1955 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учителька зарубіжної літератури і християнської етики. Учасниця альманаху «ДД»з 2021 року (№24 - №28).

ЗИМОВІ КВІТИ

Лютий квіти білі зі снігу зліпив
Ще й на голі дерева їх почепив,
Вмить квіти білі почервоніли:
То диваки-снігурі на них сіли.
Глянеш – така краса!
Деревам пасує таке дивне вбрання,
Кругом біла-біла зима розцвіла,
Та на порозі вже красуня весна.
Свої квіти розсипле вона —
Не холодні, а запашні,
Буде любо тобі і мені,
А поки все дрімає в зимовому сні.

04.02.2019.

РІЗДВЯНІ СПОГАДИ

Свято Різдва буде скоро із нами,
Звеселиться весь світ колядами,
Та у серці моему сумні все октави:
Вперше буде свято Різдва без мами...

Усі ті миті щасливі згадаються,
Що так ніжно дитинством називаються.
Мама ялиночку нам прикрашає,
Мама колядок нас навчає,
Радістю світяться очі у тата,
Він нам обновки купив на свята
Та ще й молитов навчив нас багато.
З радістю в серці зустріли ми свято,
Нині обох їх немає вже з нами.
Обливається серце гіркими сльозами,
В пам'яті нашій світять диво-зірками,
В час святої вечері вечеряти з нами.

06.01 2020.

ПЕРЕМОГА ВЖЕ ГРЯДЕ

Вам не вийде, вороги кляті,
Подолати нас,
Ми виконаємо заповіт той,
Що нам дав Тарас.
Ще розквітнуть сади буйні
І заспівають солов'ї,
І буде син, і буде мати,
І воля буде
На Шевченковій землі.
Перемога вже гряде!
Ні, не вмерла Україна,
І повік вона не вмере.
Дочекатись перемоги

Хочемо ми понад усе,
Хай наш ворог ненаситний
Страшну кару понесе.
Хай заплатять московити за свої гріхи,
І ніколи на Україні хай не буде їх ноги.

28.01.2023.

ДИТИНСТВО, ОБПЕЧЕНЕ ВІЙНОЮ

Приїхала в гості онука мала,
Ой скільки-то радості в дім принесла.
Внученька ялинку прикрашає,
Прапор України на верхівку чіпляє,
«А ми тую червону калину...» співає.
Та враз посмутніли її оченята,
«Бабусю, чому так довго нема все тата?
Бабусю, а укриття у вас є?», —
Онучка питання сумні задає.
А їй би в ігри веселі гратись,
Та мусить маленька війни боятись.
Складає в молитві малі рученята:
«За Україну, за маму, за тата...»
Беру за рученьку дитину
І витираю їй сльозу,
«Збережи, Боже, нашу Україну», —
Тихо-тихо устами шепчу.
Хай згинуть у пеклі оті вороги,
Що, як гади, на нашу землю приповзли
І забрали дитинство у наших діток...
Нехай покарає їх Бог!

18.12.2022.

ПРОКОП'ЮК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА

вперше.

Народилася 06.01.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області в сільській родині, де і проживає. Приватний підприємець. У хвилини натхнення пише вірші про свої переживання, надії і про все, що її оточує в житті. В альманасі «Джерельні дзвони» бере участь

ПРОРОЧИЙ СОН ПУТЛЕРА

Не дамо Україну топтати
Москалям із мокшинських болот,
Ворогам не дозволим ніколи
Осідлати народ наш ярмом.
Хай погану він лапу не гріє,
Те, що хоче, нехай буде сон,
Недомірок, фашист, «визволитель»,
Забери свої лапи, іди вон!
Багато століть Україну топтала ця падаль,
Тортури, знущання та злочин
Терпіла українська земля,
Терпіла, стогнала від болю,
Гіркі свої сльози лила.
Багата, родюча, співуча,
Небесним нам Богом дана.
Та скільки ще будеш вбивати

Зі своїм московським лайном?
Як прийдеш до нас в Україну,
Так і вернешся з своїм «майном»!
Ніхто не віддасть Україну,
Не думай ти більш про це,
Будем серцем боротись за долю,
Україна для нас — це святе.
Скільки наших дідів і побратимів!
Закатовано в тюрмах твоїх
І, наглуха московська тварюка,
Відповіш ти за це і свій гріх.
Схаменись ти, хиμένο погана,
Людоїдом тебе охрестив цілий світ.
А ще другом себе називаєш?
Та який ти у дідька той друг?
Тобі в пеклі горіти. Чи чуєш?
Ти проклятий і вбивчий твій дух!
І наступить кінець тобі скоро,
Занепаде мокшинський твій рай,
Густий сморід накриє болото,
Не навідає ворон твій край.
Схаменись, бо вже скоро до тебе
В гості прийде, не тішся, не смерть!
В гості прийде справжнісінький «рай»,
Будь упевнена, вража зміюко.
Ні! Це не пекло, не смерть і не рай,
Для усіх Перемога, для тебе —
Це кінець, це є повний оплайн.
Проклинаю тебе, злий москалю,
На багато століть та віків,

Сто прокльонів тобі посилаю,
Щоб ти в пеклі пекельнім горів.

18.08.2022.

СОН

Сьогодні я побачила Ісуса,
Що Ти прийшов із Раю до Землі.
Це сон лиш був, я добре пам'ятаю,
Як Ти стояв у мене у вікні.
Ти промовчав та сумно подивився
На муки та руїни, що несе війна.
Не я одна, прошу у молитвах Тебе, Сину,
А молиться до Тебе вся Земля.
Ісусе, сину Божий, я благаю,
Сердечно я молюся, поможи
Нам зберегти народ і Україну,
Війну, криваву та запеклу, зупини.
І кажуть, що молитва має силу,
Залізо поламати може впрах,
Я вірю, ворог скоро вже загине,
Москалю немінучий повний крах.
Залишиться в серці нашім мука
І думка в нас буде вже не та,
Помилку ми зробили, для нас це наука,
І лиш тепер приходиться каяття.
Не пізно це ніколи говорити,
Повторюю, я знову і для нас,
Потрібно це коріння омертвити,
Щоб не пустило пагони ще раз.

МРІЯ

Прийшов москаль воювати —
Голодний, холодний і злий,
Накази прийшов диктувати,
Щоб знищити нас тут усіх.
Щоб знищити всіх і повсюди,
Трощити, громити й мести,
І твердо рішив він і прагне
Свої мети досягти.
Тож стань, схаменись і побачиш:
Ніхто не хотів тебе тут,
І хибна та думка й собача,
Що з хлібом зустрінуть отут.
Ніхто не чекав тих порядків,
Звірячих законів твоїх,
Давно ми живем, як в Європі,
Брехати не буду, бо гріх.
Багата земля на ресурси,
Бо рівних не має весь світ.
Тому ти так рвешся забрати
Життя в українців та хліб.
Не дивно давно, що у тебе,
В росії, усі так живуть,
Загарбати, вбити так хочуть,
На вірну смерть вони йдуть.
Щоб цар їхній був невмирущий,
Корону на собі носив
І слуг тих усіх і насущних
Рабами давно вже зробив.

І правил війни ти не знаєш,
Законів ніяких, авжеж,
І сили своєї не маєш,
Фашистський терор ти ведеш.
Катуєш, вбиваєш, хто проти
Тебе та твоєї орди,
Існуєш тепер ти ще доки,
Аж поки не вб'єм тебе ми.
І вб'ють тебе санкції скоро,
Життя твоє піде у прах.
Приїдуть додому, москалю,
Солдати твої у гробах.
Путін — москаль зомбоящик
Брехнею годує весь світ,
Давно уже стало відомо:
Москаль відключений від Свіфт.
Ти б'єшся в агонії, наче
Скажений і здохлий той пес.
Для тебе вже пізно, тим паче,
Україна вже скоро в ЄС.
Тож плани твої поламались,
Не виграєш ти у війні,
Наш дух український і сила
Ми твердо скажемо: «НІ!».

НАТО

У НАТО так багато не хотіли,
Безглузді та не грамотні були,
А зараз кров'ю платять наші діти
За ваші непокаяні гріхи.
Боялись ви ракет крилатих,
Що буде в Україні полігон.
Та цього, що боялись, зовсім мало,
В порівнянні, ми маємо терор.
І б'є москаль безжалісно і дико,
Змітає села і міста,
І лиш Господь це може припинити,
Поки що думка та молитва в нас одна!

ГЕРОЮ ПРИВИДУ

Як ластівка, злітаєш ти до неба
І яструбом падеш ти до землі,
Та ціль одна, все робиш так, як треба,
Ти вірний воїн нашої землі.
Життя своє ти ставиш на секунди,
Ти рішення прийняв на самоті.
Герою Слава! Слава невмируща!
Із гордістю скажу це я тобі!
Мов привид, ти з'являєшся нізвідки
Та влучно ти збиваєш літаки.
Нехай з великим болем позітхають
Страшні, запеклі вороги.

Нехай від заздрості затьмарить
Їм пам'ять та затьмарить дух,
Бо привид знову в небі трощить
Фашистські літаки, немов той пух.

НИЗЬКИЙ УКЛІН

Я низько вклоняюсь героям
За те, що боролись за нас,
За те, що загинули мужньо
І більше не буде вже вас.
За те, що навіки закрили
Ви очі правдиві свої,
А ваші батьки посивіли
В пекельній та чорній журбі.
Я низько вклоняюсь героям,
Що гідно віддали життя,
І слава вовік буде жити
У наших гарячих серцях.
Я низько вклоняюсь за сонце,
Що світить яскраво мені.
А ви, наші мужні герої,
Сказали: «Не бути війні!».

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА

Народилася 08.05.1964 року в місті Яремче, що на Прикарпатті, Івано-Франківської області. Проживає в селі Нижній Березів. Підприємниця. Активна учасниця художньої самодіяльності сільського БК. Вірші пише з дитинства. Учасниця альманаху «ДД» з 2021 року (№25 - №28).

МОЇ СЛОВА

Слова мої — доступні і легенькі!
Слова не вишукані — всі прості,
Вони так на папері колосяться,
Як в урожайний рік на полі пшениці!!!
Слова свої донести хочу
В віршах, у прозі й просто так!
Словами буду наповняти
Ту порожнечу, що не пробують на смак...
Слова мої нікуди не зникають,

Вони із серця, з глибини,
Тай глибину слова не виміряють,
Вони в світлиці серця зажили!!!
Слова мої мають свободу,
Куди хочуть, туди й летять!
Слова узяті із народу
І крила їм не обірвуть!!!

24.02.2023.

МОВО НАША МИЛА!

Мово наша українська!
Мово наша мила!
Ми бажаємо віки,
Щоб ти з нами жила!
Ми бажаєм тобі, мово,
Цвісти, процвітати!
Ні за яку ціну грішну
Себе не продати...
Мово наша ріднесенька,
Гарно виглядаєш!
Голос твій, як в соловейка!
Ти й багато знаєш!!!
Живи з нами! Століттями!
Родися, плодися!
Будь повсюди, мово, з нами!
Нікого не бійся!!!

09.11.2021.

ТЕЧІЯ ЖИТТЯ

У Божі руки віддаємо Україну!
У Божі руки віддаєм синів!
У Божі руки віддаєм руїни!
У Божі руки — тих, хто знегоднів.
Лиш Божа благодать Україні допоможе!
Лиш Божа благодать синочків захистить!
Лиш Божа благодать pomoже в розбудові,
Лиш Божа благодать, хто ранений лежить..
Лиш Божа ласка нам спасе Україну!
Лиш Божа ласка для усіх захисників!
Лиш Бог огорне ласкою руїни
І подасть ласку тим, хто вкалічів..
ТАК! Бог усе це бачить!!!
Бог усе це чує!!!
Як на землі іде війна,
Як моляться усі: дорослі й діти,
На Бога...ще надія є одна!
Хай Бог благословить народ український!
Хай силу дасть і кріпість для родин,
Щоб в матерів й сестер на Україні
Не було жалоби й чорних хустин.

28.02.2023.

МАМИНА СКРИНЯ

Часто згадую хату стареньку
І стежку до річки, що йшла...
Згадую маму і юність далеку,
Згадую все, як в житті прожила.
Всміхається мамі садочок в долині,
І сонечко світить, й зозуля кує...
Себе подолала, забула найважче,
У досвітках теплих ще й досі встає.
У нашої мами душа солов'їна,
Лиш в тихому лузі співає зрання,
Карпатами шепчуться пісні і вірші
Про те, як прожила нелегке життя.
Роки так тікають, забираючи сили,
Хоч не дається, та хилиться стан,
А ми, її діти, даємо наснаги,
Хоч мамині скроні, як сивий туман.
Ми слухаєм маму, як мама співає...
Читаємо прозу, бо в прозі життя,
В недоспані ночі пером щось малює,
На ранок читає і каже: «Це я!».
Ми в мамину скриню, нажиту з роками,
Покладемо теж щось своє!
І разом із нею підем мандрівками,
Шукати те щастя, що ніхто не кує.

07.03. 2015.

ПЕРОМ ДОЛІ

Кожен має своє перо —
Це при народженні нам
Боженька його дарує!
У кожного своє воно,
Хтось пише,
Хтось лише малює...
Блукаючи в думках,
Слова писала,
Про те, що мріяла,
Про те, що знала...
Щось десь писалось
Без крапки і без коми,
Не відчуваючи
Страху ні втоми....
Я щось просила,
Комусь казала...
Перо писало...
Що диктувала!!!

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Бухгалтер, а в душі — закохана в поезію. Учасниця альманаху «ДД» з 2017 року (№19 - №28).

* * *

Ми, українці, віримо у Бога,
У ту незламну силу торжества
Добра над злом. У нас одна дорога,
Іти на вирішальний перелом,
Прогнати орків із землі святої,
Що вмита потом, кров'ю і слізьми.
Ми, українці, нація героїв!
Хто захистить Європу, як не ми?!

* * *

Хоч і тендітна, але мужня жінка,
До себе не любила співчуття,
Собі псевдонім взяла — Українка
І з ним пішла дорогами життя.
Її «вогні досвітні» серед ночі
Лишили в нашій пам'яті сліди,
Її слова правдиві і пророчі
Живуть тепер і житимуть завжди.

* * *

Прийшла весна, підсніжники цвітуть,
Здавалося, а що ще більше треба?
На Україні люди щастя ждуть,
Молитвами звертаються до неба.
Терплять усі, дорослі і малі,
І ще терпіти будемо аж доти,
Поки не стане на святій землі
Тупої і дурної москальноти.

* * *

Соціум — це машина,
Якою керує час,
А хто основні частини?
Вона складається з нас.
Нелегко вже їй в дорозі
Із безліччю перепон,
І увесь світ в тривозі —
Лишився один вагон.
А попереду вічність
Або пекельна ніч,
Хитка у машини міцність,
Бо зроблена з протиріч.
Отож ми усі єднаймося,
Бо виходу в нас нема,
Прощаймо усім, братаймося,
Тоді відступить пітьма.

І стануть нові вагони,
Бог скаже: «У добрий час!»
І зникнуть всі перепони,
А це залежить від нас!!!

* * *

Із розвалин життя
Побудуйте свій храм,
Час прийшов каяття —
В храмі жити тім вам.
А дорога туди —
То невидима нить,
А за ваші труди
Вас душа не болить.
Не понищать його
І пожарища битв,
Міцність храму того —
Щирість ваших молитв.
Побудуйте цей храм
Серед моря сумлінь,
Побудуйте цей храм
Для нових поколінь.

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Технолог меблевого виробництва. Поетеса. Закохана в красу Карпатського краю, захоплюється квітникарством і кулінарією. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№22 - №28).

* * *

Річниця болю, спогадів сумних...
Страждань людських...Ворожої навали...
Як на світанку, коли світ притих,
Ракети Україну убивали...
Це вибухи, що сколихнули спокій...
Довіку не забудуться мені...
А на світанку сон такий глибокий —
В цю мить напали на Вкраїну москалі...
Земля здригнулась...Стогоном озвалась...
А лютий ворог нищив і вбивав...
Тільки душа тремтіла і молилась...
А ворог безпощадно наступав ...
І досі ще не маємо спокою...
Ворог знову нищить все живе...
О, Боже милий, скільки смутку й болю,
На долю України ще впаде...?

23.02.2023.

* * *

Вже не спішу... Нема куди спішити...
Треба старатись трошки ще пожити...
Та пережити цю війну жорстоку...
І все ж...Вперед робити нові кроки!
Шукати щастя у ранковій каві!
І радість тиху в кожній новій справі!
Радіти сонцю! Жити і творити!
Для Бога душу назавжди відкрити!
Радіти успіхам онуків і дітей!
Знаходити шляхи ще до ідей!
Шукати у житті все цікаве!
І не зважати на слова лукаві...

21.02.2023.

* * *

Живемо поруч, кожен з своїм болем...
Вдаємо, наче все у нас гаразд...
Йдемо квапливо ми життєвим полем...
Нема шляху зворотного назад...
Йдемо життям, долаючи незгоди,
З надією у серці і душі...
Чи вітер, чи мороз — суцільна непогода,
Долаємо круті ми міражі...
Надіємось на краще — в цьому сила!
Шукаємо тепла і рідних душ...
Молимося ми завжди, ревно, щиро,

І квапимось все встигнути чимдуж...
Із Богом легше труднощі долати,
Бо він любов'ю кожен день зігрів!
В житті із ним надійно крокувати,
В світлиці Божій буйний сад розцвів!

10.02.2020.

* * *

Якби я лиш могла, якби уміла...
Красою все навкруг би оповила...
Щоби довкола краса буяла!
Щоб люди трошки добріші стали!
Щоб між людьми звучало щире слово,
На нашій рідній українській мові!
Щоб істина була в ділах і в слові!
І справи щоб робились із любов'ю!
Щоб між людьми довіра панувала!
Щирість і радість душу наповняли!

13.01.2020.

* * *

За вікном чарівна нічка...
А зима не спить...
Трусить снігом на смерічки,
Холодом тремтить...
Веселиться чарівниця,

Розгулялась не на жарт...
В темну нічку їй не спиться,
Бо зазнала скільки втрат...
Час прийшов! Зима казкова!
Для чудес якраз пора!
Хоч в зими із вітром змова,
Не злякалась дівтора!
Сміх і радість чути всюди!
Час для радості й забав,
Сани з гірки мчатись будуть,
Цей щасливий час настав!

12.02.2021.

* * *

У ці буремні дні війни
Хай пишно розцвітає
Прекрасна квітка Доброти —
Ціни її немає!
Вона завжди своїм єством
Розрадить і зігріє,
Несе для всіх вона тепло,
Та береже надії!
У цьому слові є любов,
Щастя і радість тиха...
Рятує вкотре вона знов
І не допустить лиха...
Розкішна квітка Доброти
Нас збереже й потішить,

Та захистить від самоти
Й ніколи не залишить...
Хай в серці кожного із нас
Росте ця квітка гожа,
У цей важкий, буремний час
Красується, як рожа!
Без Доброти загине світ!...
Бо радість ця від Бога!
Здолає все розкішний цвіт!
І зникнуть всі тривоги!...

* * *

Людей ціную не за гроші...
І вигоди в них не шукаю...
Ціную я слова хороші,
За те, що Бога в серці мають!
За те тепло, що надихає,
За слово, мовлене з любов'ю!
За щирість, що нас зігріває,
За те, що не приносять болю...
Людей ціную за чесноти,
Що у душі їх зберігають...
Живуть собі без фальші ноток...
Теплом душі світ зігрівають!
Ці люди справжні, серцем чисті...
Я в них закутаюсь, як в тишу...
В хвилини тихі, урочисті,
Таких ніколи не залишу...

05.01.2022.

* * *

Громи гриміли...Били блискавиці...
А день новий надію нам давав...
В гарячій горні гартувалась криця...
Натхненно кожен щастя малював...
Хтось малював шедеври на папері...
А хтось...невміло з страхом...їх читав...
Життя тим часом відчиняло двері,
У світ реальності, без пафосу й вистав...
Та все минає...В світі все не вічне...
Побачилось багато у житті...
Нас рятувало щастя те магічне,
Давало сили й радість у путі!
Треба навчитись зло перемагати!
Інакше, переможе нас воно...
Про порятунок Бога лиш благати,
Він допоможе. Дасть своє тепло!
Коли надія в серці процвітає,
Не страшно жити і долати зло!
На кожнім кроці Бог допомагає,
Спокійно й тихо під його крилом!

01.01.2021.

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «ДД» з 2020 року (№22 - №28).

* * *

І знов летять ракети на Україну,
А пекло на землі — то Бахмут й Соледар...
А ми живем... Ми дихаємо й мріємо,
Витримуємо кожен той удар.
Важким був 2022-й, що й казати,
Не снилось навіть і в кошмарнім сні,
Що ті кацапи прийдуть убивати...
Що буде пекло в Бучі, в Ірпені...
А ми живем, на зло усім прогнозам,
Такий країни нашої нелегкий шлях,
А ми лиш хочем тиші і спокою,
Щоб Мирне небо й сонце в небесах.
Хай Новий рік дарує нам Надію,
А мрія кожного — то наша Перемога.
Все буде добре, я в це щиро вірю,
І молюся тихесенько до Бога.

29. 12 2022.

Я УКРАЇНКА!

Я українка, я дочка і мати,
Уже й бабуся — берегиня роду,
Люблю Україну і свої Карпати,
Пісні і мову рідного народу.
Я просто жінка й плачу я щодня,
Чи дощ, чи сонце, бо така вродилась,
Бо душить спазм за горло, як змія,
Земелька наша рідна кров'ю вмиласть.
Я просто жінка, хочу тишини,
Любити й милуватися красою...
А в темну нічку тихо я молюсь
За Воїнів усіх, що нині йдуть до бою.
Я просто мати, що родила в муках
Своїх дітей для Миру і життя,
Тому і прошу в Боженьки щоднини
Для України світле майбуття.
Я українка, й просто я люблю
Край свій рідний, й соняхи, й калину,
Тому я тихо й щиро молюсь
За Мирну, вільну і щасливу Україну.

23.02.2023.

СВЯТ-ВЕЧІР... РОЗДУМИ.

Коли кутя готується й узвар
І пахне медом, сіном, хвоєю... вся хата,
Тепло і світло на душі стає,
Бо відчуття Величного свята.

Бо день сьогодні незвичний такий,
Святвечір підходить до хати,
А як зіронька зійде,
То й дітки прийдуть колядувати.
Коли до Вечері Святої сідаєте,
А теплом і затишком повниться хата,
Згадайте в подячній молитві
Кожного нашого солдата.
Помолимося щиро за тих, хто в окопах,
За тих, хто рятує, лікує, за всіх волонтерів,
За тих, хто в полоні... За Мир в Україні,
А потім сідаймо до Святої Вечері.

06.01 2023.

ФОРТЕЦЯ НЕЗЛАМНОСТІ

Фортеця незламності й мужності,
Місце Віри і Сили: Бахмут й Соledар,
Наші Воїни-Герої
Тримають потужно удар.
Там пекло із вибухів й мороку,
Там всюди руїни...
Там зараз вирішується
Доля нашої країни.
А над Україною Різдвяна зірка сяє,
Христос Родився! В світ прийшов Месія,
І дзвінко всюди коляда лунає,
Даруючи нам Світло і Надію.
І ту Різдвяну зірку не погасити,

Вона світитиме яскравіше щодня,
Надію й Віру нашу вам не вбити,
Прокляті й ниці виродки Кремля!
І нашу Віру вам не похитнути —
Ми Нація, із нами Бог,
І ми йдемо до Світла і Надії,
У 23-й, до нових Перемог.

10.01.2023.

* * *

Я люблю Карпати,
Я — людина гір,
Тут люблю блукати
Я завжди, повір.
Літом чи весною,
Чи мете зима,
В лісі тут панує
Містична тишина...
Тиша та лікує,
Як болить душа,
Гори нас чарують,
Спокій і краса...
Тут усе знайоме
І рідне до болю,
Гори, як і я,
Люблять тишу й волю.

01.02.2023.

* * *

Очищення... Ми проходим очищення
Болюче, фатальне, зрадливе
Переосмислення... Прийшло переосмислення
Про те, що було колись не важливе.
Життя поділилось на до... І після
Лютий холодний... І знову зима,
Долі, зіткані чорно-червоними нитками,
Янголи в небі! Просвітку нема.
Миті... Зіткані з болю гарячих сердець,
Із тривог і багряних світанків,
Болі, пронизані стогоном вітрів,
Боже! Дай нам спокійних ранків.
Віру тримаєм в серці й Надію,
Самі не знали, на що ми спроможні,
Ми визріли, сформувались, як Нація...
І тепер ми — непереможні!

22.01.2023.

НЕ ЗАЛИШИ НАС, ГОСПОДИ, В БІДІ

Якось змінилось наше життя,
Ми по-іншому почали жити,
Не веселитись, не радіти, як колись,
А більше тихо Господу молитись.
Болить серденько за своїх дітей,
Але болить за сина і чужого,
Не залиши нас, Господи, в біді,
Охорони нас від усього злого.

Додай нам сили, і терпіння дай,
І мудрості...Чи так багато хочу?
Прости гріхи нам, Господи, прости,
Тихенько ввечері молитву я шепочу.
Молитва щира лине до небес,
То молитесь стражденна Україна,
Не залиши нас, Господи, в біді,
Хай буде вільна і щаслива батьківщина

08.02.2023.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Середній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Проживає в сусідньому селі Люча. Письменниця, поетеса. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ, що на Косівщині. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11 - №28).

ДОПОМАГАЙ ІНШИМ...

Вечоріло. Тихо падав сніг. Він вкривав дерева, дорогу й міст, на якому стояла молода жінка. Її обличчя було мокре чи то від сліз, які котилися з її очей, чи то від сніжинок, які розтавали на її щоках.

Вона дивилася в далечінь, яку розгледіти було зовсім неможливо, як і передбачити власну долю, понівечену війною, яка забрала в неї дім та родину.

— Хіба вартує жити? Для чого, — питала вона сама у себе, стоячи на високому автомобільному мосту, що з'єднував два протилежні береги міста.

От і все... Іще мить... І тут чиясь дужа рука схопила її так сильно, що вирватись було неможливо.

— Ти що, дура? Жити набридло? В житті по-різному буває, на те воно і життя... Відведений для нас Богом час, який, на жаль, ми не в силі продо-

вжити, а коротати його не маємо права.

Почувши ці слова, дівчина заплакала. Незнайомець обняв її і посадив у машину.

Їхали мовчки. Через годину-другу опинились за містом. Перед ними в сніговому заметі вишикувався двір із ялинами в білих шапках, високим будинком та собакою.

— Свої, — крикнув господар. І собака, виляючи хвостом, почав ластитися.

Провівши дівчину в дім, господар запропонував прийняти ванну, приніс полотенець, махровий халат і тапочки, якраз її розміру.

Згодом напоїв її чаєм з м'яти, розклав диван, вийняв з шафи чисту білизну, побажавши гості мирної ночі, піднявся на другий поверх.

Вранці приготував сніданок. Їли мовчки. Господар перший порушив мовчанку:

— Що трапилось, доню?

— Нічого. Нічого. Я скоро піду.

— А йти є куди?

Дівчина залилась сльозами й промовила:

— В мій дім влучила ракета. І немає ні дому, ні родини. Все забрала клята війна.

— Живи тут, дивись, скільки місця, а я один. Може одягу якогось треба. Він відкрив шафу з дорогими речами.

— Таких речей у мене ніколи не було, але я не візьму. Господиня повернеться і розсердиться...

— Не розсердиться і не повернеться. Звідти не повертаються...

Чоловік підійшов до стіни, де висіло сімейне фото. Вказавши на юну білявку, з сумом сказав:

— Це моя дочка. Вона загинула в автокатастрофі, чудом вижив онук. Він тепер в Штатах разом зі своїм батьком. Обіцяли влітку приїхати, але тут війна...

— Це ваша дружина?— спитала гостя, розглядаючи фото красивої жінки.

— Так. Її забрав у мене ковід... А це мій син, пропав на фронті безвісти. Так що живи, скільки захочеш.

— Навіщо ви мені так допомагаєте? У Вас і свого горя вистачає.

— Дитино, мене батько вчив: допомагай іншим, а Господь допоможе тобі. Цього я вчив і своїх дітей

Вийшли у двір, весь запорошений снігом. Деревастояли вкриті інієм. Сонце почало підніматися.

— Біл, — крикнув господар. Ден. І собака миттю побіг до воріт, але повернувся з опущеною головою.

— Що? Немає Дена? Він повернеться. Ми його обов'язково дочекаємось.

Минали дні. Іринка ожила. Згодом повернулася в місто, працювала в лікарні й дуже часто провідувала свого рятівника Олексія Михайловича та чотириліпого друга Біла.

Настала весна. Загін медиків їхав на Схід. Ірина поїхала теж. У воєнному госпіталі побачила важкопораненого бійця, у нього не було ніг. Важка контузія позбавила пам'яті. Дівчина не відходила від пораненого.

— Чому ти возишся зі мною?

— Допомагай іншим, і Бог допоможе тобі.

— Ці слова я уже десь чув... Хтось говорив дуже близький мені. Тільки хто?

— Я знаю хто, — тихо про себе мовила Ірина, — це твій батько.

Через декілька днів Олексій Михайлович обнімав сина, а Біл бігав по подвір'ї з високо піднятою головою.

Допомагай іншим, і Бог допоможе тобі.

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні. Поет, підприємець, волонтер. Учасник альманаху «ДД» з 2020 року (№22 - №28).

* * *

А серцю хочеться Весни!
А серце просить Перемоги.
Не хочеться тягар нести,
Де дні з сиренами тривоги...
О, як нам хочеться весни,
Коли усе вже оживає,
І починає сад цвісти,
І ранок радістю стрічає.
А нам так хочеться тепла,
Тепла душі, тепла від сонця,
Щоб була радісна весна,
Будили птахи під віконцем.
А нам так хочеться краси,
Щоб привітав нас всіх підсніжник,
Вишневим цвітом розцвісти,
Де білий цвіт — весни провісник.

О, як нам хочеться весни!...
Зимі ми скажем на прощання:
«Війну і холод заברי,
Ми хочем Миру і Кохання».

26.02.2023.

ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Крізь сльози, болі і жалі,
Ішла крізь терні всі земні
Зуміла бачити життя,
Нести любов у майбуття.
Терпіла — вірила удачі,
В серце впліталася печаль,
Із казки у реальність наче,
Неслась в незвідану даль...
Як Мавка — чарівна, ніжна
Була в неї душа.
Лукаш грав на сопілці,
Звучала «Пісня Лісова».
Незламна, тендітна, вільна...
О, як їй хотілося життя.
У віршах принцеса, царівна,
У всесвіті неслась душа.
ВСІМ гордо і сміло сказала:
«Я — дочка народу свого»
І світу вона доказала:
Вкраїна — вершина всього.

Живи у серцях, Українко,
Живи на чарівній землі!
Хай пісня і слово незмінно
Наснагою будуть душі.

25.02.2023.

* * *

Красивих тіл на світі є багато,
Красивих душ так важко віднайти.
Все, що блищить, не золотом обняте,
Які слова, як правду сприйняти.
Красивих зустрічаєм часто,
Милуємось відточеністю тіл.
Красивих позабути важко,
Краса — це Божий є наділ.
Та часто світяться від щастя люди,
Від них, як сонце, випромінює добро.
Це праведні красиві душі,
Ми відчуваєм їхню мудрість і тепло.
Ми відчуваєм, часто бачим,
Кому і що Боги дали,
І за красу не все пробачим,
За добре слово все би віддали.
Так хочеться, щоб всі були щасливі,
Так хочеться гармонії усім,
Так хочеться, щоб всі були красиві,
Щоб від любові серця чули дзвін!..

23.02.2023.

* * *

Іде війна за виживання,
Війна без правил і причин,
Лиш чути голос про спасіння,
Війни небаченої вир.
Іде війна — земля на грані,
На грані все людське життя.
Іде війна, щоб бідні й гнані
Здобули і ствердили «Я».
Іде війна, війна за душі,
За людяність, самовизнання,
Ми всі уже на краю кручі,
Нам шанс дає сама Земля.
Іде війна: брутальна, нагла,
Брехня у неї, як броня.
У пропасть кличуть «блага»,
Де міра щастя є земна?
Іде не легкая година,
І Ангел в сурми засурмив,
І розпрямляється пружина,
Суд присудив, що заслужив.
Ніхто тепер не відсидиться,
І не сховається ніхто.
Любов і єдність возведеться,
Де віра і людське тепло.
Іде війна, це всі відчули,
Духовність, віра, доброта.
Всіх голоси тепер почули:
Давати відповідь пора.
Іде війна і б'є напалмом,
І сурми сурмлять, дзвін дзвенить.

Надія й Віра є нам гартом,
Бог чує, бачить — Бог не спить.

24.02.2023.

* * *

Чи лихословлять солов'ї?
Задумайтесь, Українці Всі!
Чи це можливо взагалі,
Щоб шкодили самі собі?
Ми мову звемо солов'їна,
Найкраща і неповторима,
У ній є все від роду й Бога,
Мова у в сему є підмога.
Тож хай звучить, радість дарує,
Як солов'їний спів, чарує.
Хай ллється мова, як вода:
Прозора, чиста і дзвінка.
Чи лихословлять солов'ї,
Із чийх уст слова лихі,
Якщо у серці є любов,
Яка іде з людських основ?
Щоб джерело чисте було,
Щоб все в краю у нас цвіло,
Щоб радість була і любов,
Звільняйте душу від оков.
Хай лине пісня солов'я,
Весела, радісна, дзвінка,
І щастям повниться душа,
Бо з Богом слово нас єдна.

21.02.2023.

ПАМ'ЯТІ ДМИТРА ПАВЛИЧКА

Його два кольори в житті,
Що від народження до тризни,
Сумні й щасливі дні,
Для слави роду і Вітчизни.
Два кольори в його житті
Переплелись, як дні у долі,
Вели кризь бурі всі земні
І квітами зростали в полі.
Два кольори, а в них життя
Від гір Карпатських — до столиці.
Не було більше вороття,
Гармати гримали й дзвінниці.
Два кольори — саме життя,
Які тулив до свого серця,
Служіння до самозабуття,
Усе нам пам'яттю озветься.
Два кольори у засвіти,
Забрав у вирій безкінечний,
Та будуть з нами назавжди
Два кольори — наш світ правічний.
Два кольори, радість й печаль,
Два кольори, як дві дороги,
Два кольори — безмежна даль,
Два кольори: жалі й тривоги.
Він спочива в ріднім краю,
На гори сині споглядає,
І вишивкою у гаю
Йому веселка з неба сяє!

03.02.2023.

* * *

Нехай весна приходить чарівна!..
Заходить в парки, гори і поля,
Іде вона із краю в край
І нам дарує сонячний розмай.
Серця наповнює любов'ю і теплом
І захистить безпечним всіх крилом,
Дарує свята ніжні, весняні,
Дарує квіти перші — весняні.
Іде весна, несе красу,
Ми бачим: паростки з'являються в саду,
І птахів кличе у політ:
«Вертайтеся в наш казковий світ».
І серце радісно тріпоче у грудях,
Виє гніздо для пташеняток птах.
Іде весна з дощами і теплом,
Іде весна з любов'ю і добром.
Нехай же все розквітне навкруги,
Нехай же згинуть кляті вороги,
Розтануть снігом, кригою пливуть,
Нехай дороги в дім свій не знайдуть.
Іде весна — усміхнена, красна,
Іде привітна, юна, чарівна.
Стрічайте всі Весну Свою!
Живіть Щасливо в рідному Краю.

20.02.2023.

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. З 2003 року живе і працює в Іспанії. Поетеса, активна громадська діячка української діаспори в Мадриді, одна із перших ініціаторів створення літературного об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох літературних конкурсів. Учасниця всіх благодійних акцій на підтримку України та її славних ЗСУ. Учасниця альманаху «ДД» з 2018 року (№20 - №28).

НА ЩАСТЯ

Я на собі не відаю журби,
Літа мої позолотила осінь.
Іду усміхнена й простоволоса,
Під захистом калини і верби.
Летять назустріч золоті листки,
Налиті сонцем, скупані дощами.
Схопивши три, сміюся до безтями.
Щаслива жінка, що мені роки!

Таке блаженство в душу залягло,
Аж серденько вискакує на волю.
Спасибі, Боже, за років добро,
Люблю цей світ, сотворений тобою!
Люблю людей, бо ти казав: «Любіть!»
Виспівують осінні колорити.
Нехай Господь усіх благословить,
Щоби в любові кожному прожити.

ТВОРИ ДОБРО

Такий цей Всесвіт, Господи, помилуй!
Такі часи, де правду зацькують.
Ось, чорні душі виміряють силу,
А онде — світлі — вірою живуть.
Цей світ земний, поділений надвоє:
На погляди, на вчинки й на мету.
Одні — назавжди в пам'яті Герої;
Хтось мріє про кар'єру й висоту.
Усі заходять у Твою Святиню,
Приймаєш в лоно яструбів і змій.
І плачуть Божі Очі за гординю,
І капають сльозини поміж вій.
«Якщо ти Цар, врятуй Себе Самого!» —
Без страху поглумилися над Ним.

Хіба ж цей вік продовження старого,
Бо вже минуло стільки літ і зим?
І ти, людино, в Таїнстві хрещена,
Тримай щосили Заповідь Святу,
Твори добро і будь благословенна,
Не очорни душевну чистоту.

БЛАГОСЛОВЕННА ПРАДІДІВ ЗЕМЛЯ

Важкий наш хрест і нести вже несила,
Кривавий шлях земних протистоянь.
А Бог дає, вдихає суццю силу
Й велику віру, на помійках знань.
Вчимося жити, кожен день наука,
Всі помисли наповнюєм добром.
Зламати нас — то недосяжна штука,
Ми боремося словом і пером
Й тримаєм зброю проти супостата.
Величний дух — за волю і життя.
І буде Київ й корогва хрещата,
Й благословенна прадідів земля!

МОЛИТВА

(пісня)

Світлий й добрий погляд Бога,
Будь із нами в день тривоги.
Обійми, обійми...
Ти пильнуєш Правди Слово,
Ти — початок і основа
Між людьми, між людьми!
Приспів:
Незалежну Україну
Збережи в лиху годину.
Отче наш, Отче наш!
Хай молитва в небо лине,
Ми благаємо невпинно:
«Порятуй, Боже, нас!»

Хай народи всього світу —
Будуть вірні Заповіту
Я і ти, я і ти!
Дай прощення в кожному слові
І до ближнього — любові
Віднайти, віднайти!

Пригадай слова Пророчі,
Подивись Ісусу в очі,
Він — любов, Він — любов!
Щоб в село у кожне й місто,
На моє й твоє обійстя
Мир прийшов! Мир прийшов!

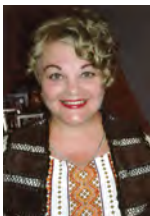
ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

Зірко, зіронько, зійди,
Нічка вже надходить.
Місяць дивиться згори,
Хмарки хороводить.
В'ється стежечка крута,
Вифлеєм в долині.
Йосип змучений здаля
Йде навстріч чужіні.
А за ним ослятко вслід
Підтоптало ніжки,
Зупинило слушне хід,
До осель ще трішки.
За вуздечку Йосип взяв,
Скоро вечоріє.
Ослик ношу Божу знав, —
Радуйся, Маріє!
Не пустили на ночліг
У юдейським місті,
Лиш стаєнку в зимну ніч
Дали на обійсті.
Засвітилася вгорі
Вифлиємська зірка!
Вже по знаку три царі
Рушили до світла.
Мудреці несуть дари —
Золото в офіру,
Ладан, миро принесли
І велику віру.

У яскині між бидлят
На пахучім сні
Народилося дитя
В Матінки Марії.
Нахилились корівку,
Дві овечки скраю,
Пробудилися пташки,
Спатки не лягають.
Сонні в полі пастухи
Вчули про Месію,
Взяли в руки посохи —
Йдуть вітатъ Марію.
Чуєш, світе? Вже сурмить
В дудку янголятко!
На руках у Діви спить
Боже отрочатко.
Зоря землю освітила,
Син Божий з'явився,
Всьому світу сповістила:
«Христос народився!»

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косові Івано-Франківської області. Мешканка смт. Печеніжин, що на Коломийщині. За професією — медик, а в душі — поетеса. Працює в Італії. Учасниця альманаху «ДД» з 2019 року (№21 - №28).

* * *

Схаменися світе!
Продати,купити,
Вигідно, не вигідно...
Як все це огидно!
Через ці базари
Усі людські чвари,
Усі війни на землі,
Через те продай-купи.
Бо хто більше в світі має,
Той цим світом управляє.
Гроші, сфери впливу...
Афери, інтриги...
Війни, колотнеча,
Зрада, ворожнеча...
Схаменися, світе!
Як в оцьому жити?

15.02.2023.

* * *

О так, зима і лютий вже триває рік,
Втомились люди від війни, втомився світ...
Але весна таки прийде,
І втому тихо забере...
Наповнить світлом кожную мить...
Захочеться ще більше жити!
Захочеться творити й цвісти....
Бо як на світі без весни???

18.02.2023.

* * *

Пробач....це слово у мене асоціюється
З кратером вулкану...
Дивне відчуття...можливо,
І асоціація дивна,
Але то на перший погляд.
Мені пощастило побувати
На двох діючих вулканах
І бачити, як то все відбувається
На власні очі....
Тебе образили, у тобі вирує вогонь...
Рано чи пізно ти вибухнеш,
Бо збираючи образи,
Ти не можеш не вибухнути,
Поллється лава, дим і все довкола,
І всередині буде, як розпечене залізо...
Буде бурлити, клекотати...
Але прийде час і ти просто зрозумієш,
Що це тебе може спелити до тла...

Єдиний вихід....пригасити ту лаву, образи...
Охолодити її...
В ідеалі, забути....але то найважче....
А в душі той кратер залишиться,
Він вже не буде тебе боліти,
Але час від часу буде нагадувати
І застерігати тебе:
Обійди, відійди, піди у інший бік,
Щоб не впасти у той чорний кратер образ...
Що завдавали тобі,
А ще подумати, що і ти не ідеальний...
І комусь також міг зробити боляче.
Такі нині у мене роздуми.

26.02.2023.

* * *
Цей вірш не про українців,
А про людство в цілому...
Тут не про політику, а про світ...
Так, як я бачу, відчуваю....

А я сховатись хочу від людей ...
Кудись далеко,
Хоча до них відношуся сама,
Хотіла б бути я, як той лелека,
А може бути дОнькою орла.
А я людей все рідше розумію,
Хоч мовами спілкуюсь багатьма...
Та рід людський чогось мені тяжіє...
Не розумію я людей, от дивина...

Ні, я така ж, як всі, не особлива,
Але чомусь ніяк я не збагну,
Чого людині змалку ріжуть крила,
Чому ми більше віримо в брехню?
Чому ми розучилися любити,
Хоч скільки балачок тих про любов,
Чому так важко в цьому світі жити?
Чому цим світом править Не Любов...
Чому війною йдуть на людей люди?
Чому брехня солодка, наче мед,
Чому нам Треба Все, хоч і не треба,
Чому, людя, тримають міцно «верх»...
Та ще ведуть себе, як Боги з Неба...
Чому поділено на «касти» все і вся?
Чому хвалять того, хто вміє красти,
Не в шані той, хто чесно заробля?
Чому так важко світле й добре нести?
А душу радо продають чортам.....
Чом душі у людей такі убогі,
Хоч моляться вони своїм Богам?
А я людей все рідше розумію,
Як добре не було б, а все «не так»,
Коли ж, нарешті людство зрозуміє,
Що сам собі він найлютіший враг.
Я знаю, ця проблема дуже давня,
Напевне, відколи існує люд...
Пишаємось ми своїм інтелектом,
Забувши про звичайну людську суть.

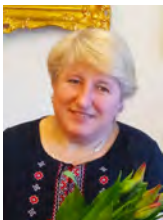
07.02.2023.

* * *

Настрій поплакати... Але я не буду.
Що дасть той плач, що дасть ниття?
Краще зберу себе у тверду груду
Та й заспіваю до забуття...
На повні груди — народну пісню,
Про Україну, про любов.
А там дивлюся — і плач в нікуди,
Уже й усмішка на лиці знов.
Пісня народна — то мудрість щира,
Там і розрада, там і туга,
Там скрипка плаче, хоч сліз немає....
Там Українська Душа.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Технолог ткацького виробництва. Поетеса. Волонтерка. Неустанно допомагає ЗСУ. Працює в Польщі. Член СЛК «Суцвіття». Учасниця альманаху «ДД» з 2019 року (№21 - №28).

БАЛАДА ПРО УКРАЇНУ

Незалежна моя Україно,
Оповита терновим вінком,
В боях зморена, кров'ю зрошена,
Колосишся в полях все одно.
Розквітаєш весною ромашкою,
Чебрецем і гірким полином.
Ескадрилья, злітаючи в небо,
Прикриває своїм крилом.
Щоб московська страшна навала
Не топтала квітучі сади,
Захищають тебе, ріднесеньку,
Найвідважніші дочки й сини.
Опліч з ними отці-капелани
Приїжджають в церковцю-бліндаж
Помолитись з солдатами щиро,
Щоб Господь їхні душечки спас.

Мій народі славетний, ти чуєш,
Перед образом тихо вклонись
І молитву возздай аж до неба,
Щоб солдати вернулись живі.

ПАМ'ЯТІ КІБОРГІВ...

Матінко рідна, закрий мої очі,
Най білі сніжинки не тануть у них,
Хай вітер морозний сльозу не лоскоче,
Мій погляд до неба навіки застиг.
Там зорі по небу нічному гуляють —
То душечки воїнів, з ними і я.
Поглянь, моя рідна, Ти бачиш скраєчку,
До Тебе всміхнулась маленька одна.
То я звідтіля Тебе ніжно цілую,
Бо губи давно вже холодні мої.
І духом тихенько Тебе обніму я,
Все так, як робив я, як був ще живий.
Мені б погуляти із друзями разом,
В садочку сидіти за пишним столом,
Та тіло моє на бетонних уламках
Літак прикрива розтрощеним крилом.
Я хочу додому на мить, на хвилину
До свої кімнати, на ліжко своє,
Та брили гранітні змішались з землею
І тіло моє уже й не моє.
Приїдь, забери мене, люба матусю,
До рідної хати, що в садочку стоїть.

Хай моя кохана ще раз поцілує...
Я — «КІБОРГ»... Я Ж ТАК ХОТІВ...ЖИТЬ...

ЛИСТ З ОКОПА

Я пишу цей лист із окопа,
Мобілку не можна включити.
Хотів би сказати матусі:
"Рідненька, так хочеться жити!"
Хотів би погладить заплакані очі,
Ніжненько торкнутись губами чола,
Хотів поробить би всю Твою роботу,
Голубко моя дорога.
Хотів би побачити в вишневім садочку,
Як з вирію птахи летять,
А тут я лиш чую, моя наймиліша,
Як кулі ворожі свистять.
Хотів би скопати квітник біля хати,
Щоб айстри й лілії цвіли,
А тут я копаю бліндаж і траншеї,
Щоб кулі мене не знайшли.
Хотів посидіти б за столом із Тобою,
Поїсти смачного борщу.
Але я тепер на важкім БТРі
Плечем нагріваю броню.
Молися до Бога за мене, матусю,
Тихенько зронивши сльозу,
А я під дощем, вже промоклий до нитки,
Всю нічку Твій сон бережу.
У церкві тихенько Ти свічку поставиш,

Згадаючи моє ім'я,
І Твоя молитва від щирого серця,
То є найміцніша броня.
Ще трішки, матусю, і я повернуся.
Ти стрінеш мене край села.
А я на руках донесу тебе в хату,
Чекатиме нас там рідня.

ЧОМУ Я ОДНА...

Чому я одна, мов билінка у чистому полі..?
Здрігаюсь від болю, що наче вітрисько шмагає мене.
Ой доленько-доле, гірка Ти моя і жорстока,
Подай якийсь знак, що там далі в житті мене жде,
Бо я вже втомилась іти крізь твої перепони.
Та й часом не знаю, навіщо й куди я іду,
А вітер життя, мов по полю, в світи мене гонить.
Хоч кращої долі, напевно, уже не знайду.
Отак в чужині зустрічаю я літо і зиму,
Мов лебеді в вирій, відлітають за днями літа...
Ой доленько-доле, чому я така нещаслива?
Крім розпачу, болю й втрати, нічого нема.....

ПРОКОПІВ МИРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.08.1965 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Медична освіта. Живе і працює в Італії. Учасниця альманаху «ДД» з 2021 року (№25 - №28).

* * *

У Четвер на світанні, мов грім, новина:
Увірвалась в країну мою рідну війна!
Люди, мирні й спокійні, додивляються сні
І ніхто не очікував з нас тут біди...
Всі ми надіялись, що помилка маБУть,
Та не знали й не відали всю їхню лють!
І братами колишніми називались вони,
Що роками плекали злий дух війни!
Плаче Буча, Ірпінь, Маріуполь, Гостомель,
Де цей недруг забрив, чути скрізь люДСький стогін.
Там наруга страшна, що сивіють від жаху малята,
Де у муках нелЮДСьких умира їхня мати.
Деградована нація, що процвітає,
Мародерствують, нищать, їдять Алабая.
В муках люди вмирили, від катувань і від страху,
У облозі від спраги і голоду тАкож.
Гвалтували вони матерів і дівчаток,
На очах у батьків і дітей, усі рАзом.
Скаженіли від люті й реготали в обличчя
І не знають вони, що це все не проститься.

За всіх мирних людей, що стріляли у спину,
За Героїв усіх, що стоять безупину!
За розбиті серця і скалічені доли,
Й сльози всіх матерів не простить Бог ніколи!
Що плюндрують міста, і містечка, і села,
Де недавно жили всі щасливо й весело.
Де шуміли лани колосками пшениці,
А тепер навкруги тільки вирви і вибиті вікна-очиці!
Що чужі їм життя? В них немає святого,
Страшно подумати, скільки ще зможуть
вчинити лихого.

Та Воїни наші захищають нас денно і нічно,
Ті, які в небі, будуть жити у пам'яті вічно!
Молитвами своїми просим захисту в Бога,
Щоб зійшла на усіх Світла оця Перемога!
Й з Воскресінням Святим Господь дав нам всім Миру!
Й укріпив у серцях Віру, Надію і Силу!

* * *

Зупиніть цю війну!
Я благаю у вас і у неба!
Зупиніть цю війну!
Для людей її зовсім не треба.
Ох, страшна ця війна,
Як чаклунка, що грає у карти.
Вже розкинула їх й обернула меча,
Ну а з нею сумні усі жарти.
Вона сплутала плани
І мрії, бажання й надії,

Та в серцях усіх наших
Віра в мир нізащо не міліє!
Зупиніть цю війну!
Вам під силу, це знають всі люди,
Щоби діти від прОстого грому у сні
Не здригались, я прошу вас, люди!
Щоби всі, що роз'їхались світом,
Мов хліба кришки — обрушинИ,
Повернулись додому,
До своєї родини!
Зупиніть цю війну!
Дітям в снах своя хата лиш сниться,
Вже багато ночей, не одну..
Собачка і котик, зелена травиця.
Зупиніть цю війну!
Діти хочуть всім серцем додому!
Та скоро Господь підійме вже Правицю Свою,
Щоб з'єднати крайці в хлібину!

* * *

Твоя SMS прилетіла мені крізь роки...
Нагадала про нас і стривожила душу,
Де впивалися ми коханням п'янким,
Солодково-терпким і вже майже забутим!
Я бажаю тобі щастя й любові без меж,
Хоч не можу забути ті миті прекрасні,
Та я знаю, напевно, все ти в житті віднайнеш,
Тільки не знаю, чи знайдеш омріяне щастя...

* * *

Ти ввірвався негідано в моє життя,
Ніби вихор, руйнуючи все на шляху.
Спопеляючи душу, торкаючи серця,
Залишаючи пустку із присмаком болю.
Обпаливши усе, навіть в грудях пекло
І від болю й розпачу хотілося вити,
Та забув ти усе, ніби як не було...
Піднімалася я... щоби знов якимось жити.
Зашивала всі рани на серці й знаки,
Та вони кровоточили й боліли роками.
І з часом притупився і цей біль такий,
Й від усіх зачинила я серце ключами.

* * *

Знову завітала веснонька до нас,
То дощами сипле, то снігами враз.
Та ми знаєм, друзі, молода вона,
Набереться сили й зацвіте весна.
Бруньки на деревах у садах й лісах,
Квіти розцвітають й заспіває птах.
І засяє сонечко, тепло принесе,
А з теплом і Мир вже до нас всіх прийде!

* * *

Знову завітала осінь золота,
Прийде і проходить, як мої літа!
То розсипле золото, то сипне дощем,
Заглядає в душу, бачить щастя й щем.

Знаєш, Осінь люба, кажу її я?
Не важкі для мене всі мої літа!
Хоч роки у паспорті, та в моїй душі
Розцвіта серденько любов'ю до усіх!
Так Ож мені хочеться все вернути назад,
Де лишилась молодість, де квітує сад,
Й найдорожчі діти, ще такі малі...
Там... де рідні мої ще усі живі!

* * *

Мелодія душі у кожного своя,
Тужлива, радісна, щаслива чи грайлива,
Побачивши людину іздала,
Розкажуть очі про світло зсередини.
Так бережіть мелодію душі,
Не роздавайте тим, у кого слух відсутній!
Тому що ноти задзвенять уже не ті
І вчується вже фальш присутній!

НОВІ ІМЕНА В «ДД-28»

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

ВІЗИТКА АВТОРА

*Руданець Ольга Іванівна
(Літ. псевдонім:
Ольга Задубрівна)*

Поезія для мене — не ремесло, не професія, не прагнення слави і продукування книжок. Поезія для мене — це спілкування зі світом, це мій внутрішній голос, самосповідь і пошук гармонії. Пишу тоді, коли слова самі просяться на папір, коли просто не можу не писати, коли мої почуття потребують віршованого самовираження.

Життєве кредо:

«Людину прикрашають не слова, а справи».

Девіз:

«Все, що робиться з любов'ю, дає позитивний результат».

Найвищі цінності:

Бог, Україна і Діти.

Побажання читачам:

«Творіть добро — і вам добром воздасться,
Любіть і множите на землі любов».

* * *

А я народилася в лютому,
Напередодні весни.
Ще річка льодами скутими
Снувала весняні сни.
Ще тільки весною марилось
І невідворотністю пір.
Синички ще салом бавились
І повнився гамором двір.
Як диво — перші проталини
І перші в ліску бриндуші,
Й бурульки за день розплавлені
Й весняний порив в душі.
А я народилася в лютому
Напередодні весни...
Ніколи не зможу забути,
Що став він початком війни.
Жорстокої і жертовної:
Мільйони смертей за життя...
І лютий весь простір заповнив
Тривожних сирен виттям.
Він всіх нас збудив до битви,—
Світ мовчки спостерігав.
Лиш Той, хто почув Молитви,
Нас духом своїм тримав.
Ми вистояли, не впали,
Вмивалися кров'ю й слізьми,
За рік вже до нас пристали
Всі ті, що ще зветься людьми.
В Молитві єднаємось в лютому,

І знову в жорстокий бій,
Без права бути забутими...
Прости мене, місяцю мій!
З любові — а не з ненависті
Ми мусимо перемогти!
Щоб зла цього не зосталося!
Помилуй нас, Боже, прости!

* * *

Наш добрий тату, десь в позасвітах
Для вас тепер співають Херувими.
А ми вас бачимо лише у снах
І згадуємо, як були малими.
Забули біль надуманих образ
Й пригадується тільки все хороше.
І пам'ятаємо той кожен раз,
Коли ви нас возили на горгошах.
Ми вгадували, як гуде комбайн,
Й гойдалися на гойдалці із паса.
А газди так поштиво: то Іван
І нам змолотить, може ще до Спаса.
Та все минуще. Не гуде комбайн.
І поле зароста чагарниками.
Лиш на надгробку: тут спочив Іван,
Й по праву руку ще надгробок мами.
І вікнами вдивляється в світи
Рук мозолястих витвір — ваша хата.
Нас знов сюди запрошує прийти,
Де ще живе тепло від мами й тата.

* * *

Мені і досі пахне, мамо, хліб,
Який ви щойно витягли із печі.
І замість дихання — печальний схлип,
Який тепер вже зовсім не до речі.
Я знаю: добре вам в Позасвітах,
Бо ви цей світ любов'ю засівали.
І вже без вас колосяться жита,
І солов'ї для вас вже відспівали.
В стаєнці вашій порожньо тепер,
І ластівки тут гнізд своїх не мостять.
Дух газдівський разом із вами вмер,
А ми сюди приходимо, як в гості.
І під вікном вже мальви не цвітуть,
І чорнобривцям сумно біля хати...
А наш ставок, хоч копанкою звуть,
Вже так давно свої джерельця втратив.
У ньому вже давно нема води,—
Втекла вона також разом із вами...
Кудись втекли й зимові холоди
З глибокими заметами — снігами.
І все не так, як це було при вас,
Так сумно, мамо, й біль цей не вщухає,
Й не владен над сирітством навіть час,
Йому то що, він попри нас минає.
Лиш запах хліба — запах ваших рук
Мене в полоні до сих пір тримає.
І простоту матусиних наук,
Як скарб святий, душа оберігає.

* * *

Вже вкотре входимо в одну і ту ж ріку,
І, як сліпці, шукаємо в ній броду,
І плачемо про доленьку гірку
І хрест важкий нещасного народу.
Забули про козацьке ремесло?
Як гнали зайд вони в чотири шиї?
Як чайками на хвилях їх несло
Й загарбників топили в чорторії?!
Як та ріка була з ними на "ти",
Була для них і зброєю, і скрепом.
Як визволяли скривджених брати
Й витав дух волі над козацьким степом.
Бо заповів нам воленьку Тарас,
Як змиє річка в море кров ворожу,
Напевно Бог, братове, вибрав нас,
Щоб ми здійснили це через "не можу".
Цей дух звитяги підняли сини
На битвами уславлених знаменах,
Щоби в ріці останньої війни
Постала Україна — незнищєнна!

* * *

Ще будуть Осені і зими,
Ще будуть вєсни і літа...
Ще сад барвінками цвістиме
І заколосяться жита.
Ще знову прилетять лелеки
І щебетливі ластівки.

Й прощальний журавлиний клекіт
Над плином вічної ріки
Нам сповістить про осінь знову
І про наближення зими.
І ліс зодягнеться в обнови
Й до ніг постелить килими.
Такі казкові акварелі
Порозстилає падолист.
І буде гамірно — веселий
Невтомний вітер — танцюрист.
І знов кружлятимуть сніжинки
У новорічному танку,
І даруватимуть зоринки
Щось місяцю-одинаку.
Й шалено мчатиме у вічність
Цей невблаганно-жвавий час,
Увірувавши у космічність,
Без жалю залишивши нас.

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 1961 року в селі Цуцулин Коломийського району, що на Івано-Франківщині. Навчався в місцевій середній школі. Згодом закінчив Калуське культурно-освітнє училище. Працював понад 20 років у Будинку культури в селі Трач і сім років у Трацькій середній школі. Тепер не працює, займається музикою, пише вірші.

СВІТКУ ТИ МІЙ ЯСНИЙ

Світку ти мій ясний, моя сторона,
Роду наш прекрасний,
Українська земля,
Я тебе у серці в грудях бережу,
Як матінку рідну, я тебе люблю.
Налетіли круки чорної орди
Тай принесли муки, матінко, сюди,
Розпинають тіло, ще й рвуть на шматки,
І грабують сміло чорнії круки.
Скоро Святий вечір Божого Різдва,
Як буде вечерять українська сім'я:
Матінка без батька, батько без дітей,
Сирітка маленька плаче кожен день.
Діти рученята зводять до небес.
Просять у Ісуса, щоб спас рід увесь,

Щоб зберіг матусю й батька повернув,
Щоби на вечерю до сім'ї прибув.
Боже милосердний, змилуйся й пробач,
Чуєш же, Блаженний, цей дитячий плач.
Збережи їх сім'ї, відверни біду,
Спаси Україну — матінку мою.

СИЛЬНІ І ЄДИНІ

Наша Україна не здоланна!
Зараз пошматована вона:
Тіло її у глибоких ранах...
Чашу ще не випито до дна.
Є у нас багато ще тих гнидів —
Від вушивих клятих ворогів,
Які кров вкраїнську п'ють і нині,
Вже нарешті наш народ прозрів.
Треба їх відправити додому,
Щоб там кожен рід свій упізнав,
Щоб зловили "кайф і насолоду",
А народ наш в вольниці зростав!
Бо наш дух — в єдності до свободи
І не буде скорений ніким!
Прагнемо до волі-насолоди,
Україна буде на віки !!!

16.02.2022.

МЕЛОДІЯ ЖИТТЯ

Звучить мелодія в моїй душі:
То весело, то сумно струни грають.
Летять роки, стелять дороги спориші,
Мелодію життя мені складають.
Ще у дитинстві я не міг збагнути,
Чому буває сумно на душі..
Не міг життя жорстоке зрозуміти,
Чому старіють люди у житті.
Коли весною в небі голубім
Пташки вертають з вирію до дому —
Звучить в душі щасливий передзвін,
І я радію знову по-новому.
Як відлітали душі в небеса
Моїх батьків, здавалось, струни рвуться,
І вже ніколи не прийде весна,
А ноги радості вже не проллються.
Та потихенько плине клин життя
Й мелодію душі не зупинити,
Назад ніколи вже не буде вороття
І всю мелодію потрібно пережити.

СТАРЕНЬКА ЯБЛУНЬКА

Старенька яблунька зимує ще одну зиму:
Їй уже майже сім десятків літ,
У стовбурі вже видно порожнину,
Живуть пташки й народжують приплід.
Та відростає молоде пагіння,
Ще хоче жити милий ясен-світ,
Ще здатне до життя її коріння,
Весною квітне ще медовий цвіт.
Щороку родить яблука рум'яні:
В повітрі стоїть запах навкруги,
Сік, мов нектар солодкий, життєдайний,
Падуть і котяться в долину із гори.
Я пам'ятаю яблуньку з дитинства:
Я народився, вона вже цвіла,
Вона мене, як Матінка Пречиста,
Манила яблуками іздала
І напувала соком ніжно-пряним,
До неї бігав босим я щодня.
Збирав там яблука і ніс до мами,
І так, із року в рік, вона була.
Моїх батьків уже давно немає,
А яблунька старенька ще жива,
Щовесни знову цвітом розцвітає,
Вона мені, як мамина душа.

08.02.2023.

КОХАННЯ

Кохання — це цілюще джерело,
Місток від щастя і до щастя!
Коли в гріху впаде воно,
Тоді бувають і нещастя.
Іноді так горить яскраво,
Що світиться, як диво з див,
Та тільки того не торкає,
Хто це кохання запалив.
Тоді воно згорає марно
І навіть попелу нема.
Та краще жити без кохання,
Ніж так любити — надарма.
Кохання вибрати неможливо,
Воно далеко не для всіх.
Коли для двох — тоді щасливо!
І не кохати тоді гріх!

* * *

Сьогодні сонечко сідало золоте,
Після заходу небо багряніло,
Таке тривожне сяйво вітряне,
Зима вже оголяється несміло.
З кожним днем вже ближиться весна,
Пташинки цікавіше вже співають,
Напоїть землю зимонька сумна,
І проліски в гаях порозцвітають.

Вже зовсім скоро вернуться шпаки
І своїм свистом всіх навкруг розбудять,
І прилетять лелеки з чужини,
Свої гніздечка лаштувати будуть.
Багато гнізд спалила зла війна:
Пташки, як люди, від орди страждають,
Та коли вже закінчиться війна?
Коли вже оркам панахиду відспівають?
Порозцвітають в мирі вже сади,
А соловейки нас з Перемогою вітають!
Тільки ворони й чорнії круки
Залишки орків з України позбирають!

12.03.2023.

ПЕРШІ ПІДСНІЖНИКИ

Перші підсніжники завжди для мене свято,
Я із дитинства ходжу їх шукати,
Коли побачу, завжди їм радію,
І на весну надію я лелію.
Уже видніються малесенькі озерця,
Я відчуваю трепет мого серця.
Яскраве сонечко земельку прогріває,
З прийдешньою весною нас вітає!
Вже пробудилася природа від зими,
Іде до нас весна! О, Боже, поможи
Всім дочекати, й розцвітуть сади,
Аби вже більше не було війни!

15. 02.2023.

НЕ ПЛАЧ, КАЛИНОНЬКО

Плаче калина холодним дощем,
Сльози-краплинки на землю спадають...
В моєму серці теж гіркий щем —
Вороги землю святу розривають.
Риють могили на нашій землі,
Вирощений хліб в людей забирають,
Руйнують домівки, земля у вогні,
Вбитих людей в могили ховають.
Багато вже нашого цвіту
В земельку українську лягло,
А скільки нас по всьому світу...
Вже сходить українське зерно.
Не плач, не хилися, калино,
Весною ти знов розцвітеш,
Не журися, моя Україно,
Твої рани загояться теж.
Твої діти тебе захищають:
Стали в бій — затулили грудьми,
Кров за неньку свою проливають,
Ти пробач за могили, прости.
Славне військо в пориві єдинім
З честю захищає тебе.
Бог допоможе і в сонячну днину
Перемогу тобі принесе!

17.12.2022.

ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн 80-ї окремої десантно-штурмової бригади.

ВІДПОВІДЬ НА ВІРШ ГАННИ САВ'ЮК «НЕ ДЛЯ ВІЙНИ РОСТИЛИ МИ СИНІВ»

* * *

Не для війни ростили ви синів,
Ви душі свої в нас вкладали,
Та полчища заклятих ворогів
Прийшли і землі наші сплюндрували!
Не для війни ростили ви синів,
Ви вчили нас в любові й мирі жити,
Та тисячі обірваних життів
Нас змусили до війська лав вступити.
Не для війни ростили ви синів,
Але ми мусим Рідну Землю відстояти!
Молитви й сльози наших матерів
Дають нам силу не здаватись.
До краю рідного любов
Ви нам з колиски прививали,
Прийшла війна, і закипіла кров!
Ми стали в стрій і зброю в руки взяли.
Нам доля випала гірка

І мусимо закінчити почате,
Щоб дітям, в спадок, не залишилась війна,
Ми нищим ворога завзято!
Голови, вкриті попелом боїв,
Який ніколи вже не змити,
Та чисті душі у ваших синів,
І ваших внуків в мирі будемо ростити!

* * *

Я свідком став відродження країни,
Що феніксом повстала із вогню.
Довкола мене згарища, руїни,
А я, мов зачарований, стою...
Я бачу її велич, її душу,
Її народ, що одним цілим став!
Я у любові Вам зізнатись мушу,
Я гордий, що на цій землі зростав!!!
Ми не забудем жертву непомірну,
Яку знов за свободу принесли!
Ми проклинаєм вас, ненависні сусіди!
Ви не брати нам! Ви кати і вороги!!!
Віками ви ці землі плюндрували
І нарід мій тягнули у ярмо,
Та волю й глузд здоровий не зламали!
Якщо не рахувати Крим й ОРДЛО!
Але й до тих овець заблудлих,
До темних рабських душ уже дійшло,
Що «русскій мір», на «скрепах» їх протухлих,
Ми в Україні встановити не дамо!!!

НЕ ВІДКЛАДАЙ ЖИТТЯ НА ЗАВТРА

Не відкладай життя на завтра,
Примарне завтра може не настати!
Згорить усе відкладене, як ватра,
З її золи уже нічого не дістати.
Свій кожен день, немов останній, проживай!
Кажи близьким про все, що на душі кипить,
Мандруй, твори, кохай,
Того життя — всього лиш мить!
Не бійся! Страх рабами нас зробив.
І сумнівам не дай себе з'їдати!
Підтримуй, втілюй кожен свій порив
Й солодким мріям не давай вмирати!

* * *

Замість шабель у нас ножі,
Замість пістолів — автомати,
Та козаками все ж залишилися в душі,
І наша доля — Рідну Землю захищати!
Хай не підводять нас залізні коні,
І кожен постріл хай влучає в ціль!
Вже скоро зникнуть ніченьки безсонні,
А з ними — втома, холод, біль!
Не за горами наша Перемога,
Вшануєм побратимів неживих,
Додому нам простелиться дорога,
В обійми рідних, серцю дорогих.
Всім нашим воїнам земний уклін,
Наснаги й сил, щоб волю відстояти!

Навіки ми піднялися з колін
І будем до останнього стояти!
Ми дякуємо за надійний тил,
Всім тим, хто нам допомагає,
Хто не жаліє часу, сил,
Всім, хто працює, рук не покладає.

ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ

Так хочеться з сином поговорити,
Дізнатися, як день його пройшов,
Пораду дати, чомусь корисному навчити,
І пояснити, куди й чому із дому я пішов.
Так хочу доньку міцно пригорнути,
Вона нівроку, певно, піросла,
Дитячі, рідні голоси почути
Й забути фразу, почекай, часу нема.
Дружині хочеться принести в ліжко каву,
Сказати щиро: «Дякую за все»
І посмішку її побачити ласкаву,
Підставити своє плече.
Війна змінила нас, відкрила очі,
Старі пріоритети перемножені на нуль.
На другім плані всі нажитки, гроші,
Навів порядок в голові снарядів свист і куль.
Стільки всього ще хочеться дізнатись,
Багато так ще не прочитаних томів...
До справ, відкладених на потім, час вертатись,
Робити те, чого раніше не зумів.

Поїхати в краї, в які манило,
В яких ще так й не побував,
Доли перо мокнути у життя чорнило
І може б путне щось нащадкам написав...

ТИМ, КОГО НЕМА...

Сиділи дружньо в ряд, курили,
Під артилерії гучні басы,
Про все на світі жартували, говорили,
Приліт... І раптом стихли голоси...
Замовкли всі, хто був в окопі,
Могилою те стало укриття.
І поминальні дзвони в Бучі, Львові й Конотопі
Розкажуть всім, що обірвалось тут життя.
Їх рідним скажуть, що герої не вмирають,
І доля правди буде в тих словах,
Та хлопців тих в цім світі вже немає,
Вони живуть лиш в спогадах й серцях.
Ми непомірну знов приносим плату
За те, щоб в Україні було майбуття!
Хтось ліг в могилу, в лікарняну хтось палату,
Ми на життя міняємо життя!
Чи ми історію свою не вчили?
Чи ката ми не знаємо в лице?
І знову землю кров'ю окропили,
Хто відповість, скажіть мені, за це?
За моїх побратимів кров і муки,
За виплакані очі матерів й дітей,

Вас, обгорілих, в полі будуть їсти круки,
А в лісі будете кормом для свиней.

КРИК ДУШІ

Відкрийте очі, хто ще не прозрів,
І вуха розтуліть, почуйте!!!
Вам рускій мір ще не осточортів?
Як ні, тоді валізи запакуйте.
Ніхто вас силою тут не тримає!
В один кінець купіть квиток,
Як мізків власних в голові немає,
Щасливо, за поребрік, чекає вас «совок»!!!
Ви одягнули наші вишиванки
І «Слава Україні» кричите,
Латентні москвофіли, політичні куртизанки,
Та пильність нашу цим не приспите!
Ви просуваєте московську, рабську віру,
Та знаємо, що Бога там нема!
Втираєтесь по тихому в довіру
І темні свої робите діла...
В освіту теж пустили метастази,
Нових хочете виховать рабів?
Ви через твори українофобської зарази
Дістатись вирішили до дитячих, світлих ще голів?
Цього не буде! Більше не дозволим!
Ми доленьки, гіркий, затямили урок,
Бо платим кров'ю і нестерпним бодем
За волю, за новий історії виток!

Відкрийте очі, хто ще не прозрів!
І уха розтуліть, почуйте!
Живіть, як нам Шевченко заповів,
Хоч дітям справжню Україну побудуйте!

НАРОДОВІ

Многостраждальний, бідний мій народе,
Ти пограбований, ошуканий і мовчазний.
Об тебе й далі витирають ноги,
Чи ти такий терплячий, чи дурний?
Наче й сміливості тобі не збракло,
Бо з ворогом ведеш нерівний бій.
Невже щось рабське в голові твоїй залякло?
Ти з року в рік, при владі, терпиш тих повій.
Вони продалися самі й тебе продали,
Тому повіями їх я і зову!
За ту свободу, кращі з нас, життя віддали,
А ти розводиш «міжпартійну» ворожбу!
Гризуться між собою, наче пси,
Дрібні людці, що істини не знають,
А може знають, отже, також вороги!
Хоч й не на фронті і в відкрити не стріляють!
«Порохоботи» і «Зелені», й інші всі,
Тобі життя щасливе обіцяють,
Ти ж як сидів, так і сидиш в ярмі,
Поки тебе лупцюють й обкрадають!
Ну переможемо, що далі, от скажи,
Так й житимеш, змордований, в кайданах?
За волю гинуть твої доньки і сини,

Земля твоя в рубцях вся, в ранах.
А ти мовчиш тоді, коли кричати треба,
Й кричиш, коли слід мовчки зважити усе!
Люблю тебе, й на фронт пішов за тебе,
Та від твоєї дурості у грудях щось пече!
Коли верзеш щось про свободу слова,
На думку власну право й все таке,
Свободу бачив ти, як та корова!
І, як корову, скоро видоять тебе!
Не закликаю ні до бунту, ні до «крові»!!!
І на майдани більше не ходи!
Навчися жити в мирі і в любові,
У злагоді, як сизі голуби!
Навчися єдності, бо в ній лиш сила!
А зайдам кермувати не давай!
Тебе свята земля в біді зростила,
Ти сильний, то ж своє не віддавай!
Я прошу в Бога розуму для тебе,
Бо буде розум, будеш мати все!
Тобі в гурті триматись треба,
В громаді сила, як ніхто з своїх не підведе!

КАВАЦЮК АННА МИКОЛАЇВНА

Народилася 08.09.1940 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Неперевершена в селі виконавиця українських народних та обрядових пісень. Активна учасниця всіх сільських свят, звичаїв та обрядів (весілля, Великдень, Різдво). Друкується вперше.

* * *

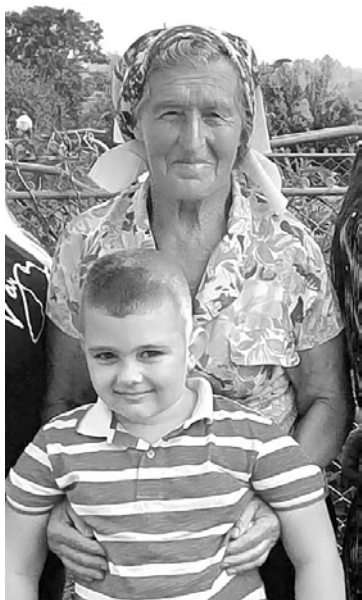
У неділю чи у свято Отець ся збирає,
Він спішить до церкви на Службу Божу
І людей навчає.
«Ходіть, люди, до церкви Богу ся молити,
Проженемо москалів, мемо добре жити».
Отець служить Службу Божу,
Акафіст читає, молиться за Україну
І за наших воїнів, і здоров'я їм бажає.
Щоб воїни були здорові, у бою перемагали,
Щоб проклятих ворогів з України гнали.

* * *

У неділю дуже рано сонечко сходи,
Українські воїни по Україні ході.

«Хотів би я, моя мамко, Вас д' собі узяти,
В мене хатка дуже мала, ніде Вас сховати.
В мене хатка дуже мала, ні дверей, ні віконця,
Вже мої очі не виді ні світла, ні сонця».
«Вже не зможеш, мій синочку,
д' міні приходити,
Може зможеш, мій синочку, хоч мені ся снити,
То легко всю ніч з тобов говорити».

ОБУШАК ІЛЛЯ ЮРІЙОВИЧ

Правнук вище згаданої Кавачук Ганни Миколаївни. Народився 17.02.2015 року в смт. Яблунів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає та вчиться в місцевому ліцеї. Вірші пише з семи років. Творчого натхнення тобі, юний поете!

* * *

Маленькі діти,
Немов веселі квіти.
Ці квітки виростають
І людей звеселяють.
Вимовляють ці слова:
«Мама, тато — це сім'я».

ВІЙНА

Прийшла війна на рідну Україну —
Це гріх великий для цілого світу.
«Росіяни, перестаньте! Не вбивайте!
В людські очі ви погляньте!
Путін, подивися, що ти робиш
З нами і з нашими батьками!
Подивися в очі кожної людини —
Ти побачиш очі рідної країни!».
Слава Україні!

* * *

Літо гарне надворі,
Приємно сонечко сіяє...
Пташки співають голосні,
Тільки війна життя забирає.
Ворог лютує, лютує,
Країну нашу не шкодує.
Плачуть діти і вся земля...
Не журися, Україно,
Буде чиста твоя земля,
Згине ворог і звеселиться вона!

* * *

Сумую, вечір настає, уже сонечка немає,
А тато мій все не йде, не йде.
На нього я чекаю і Боженьку благаю,
Чекаю рано і ввечері чекаю,
Кожний день, коли мій тато вернеться
І скаже: «Сонечко, привіт! Вітаю!».

* * *

Зима вже прийшла, багато снігу принесла,
Всю Україну вкрила своїм покривалом.
Дерева всі вбралися у шати снігові,
І всі вони всміхалися та вклонялися
Людам у зимові ясні дні!

МОЇ БАБУСИ

У мене є бабусі і не лише одна.
Бабуся Аня — добра, щира, ласкава,
Пакунки шле і подарунки,
Бо добре знає, що внучок це полюбляє.
А ще є бабуся солодка,
Молоко, цукерки, сметану несе
І ще гроші дає...
Бабуся Оля — це проблема,
Вона — учителька, все знає,
Заставляє читати, лічити, писати,
І ще розказує та навчає...
Бабуся Галя — чарівниця,
На кухні з нею ми удвох,
Смачненькі пиріжки і коктейлі
Виготовляємо удвох.
А ще у мене тато, мама є,
Яких я дуже люблю —
Про них я іншим разом напишУ.

Мені колискову ангели співають,
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває,
Душа за тобою, рідненька, болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває,
Душа за тобою болить.

Матусенько, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині ти будеш сама.
Тебе я любив, і любив Україну,
Вона, як і ти, була в мене одна.
Тебе я любив, і любив Україну,
Вона була в мене одна.

ВОНИ ПІШЛИ В ТУМАНИ

Слова Галини Мороз з Калуша

Музика і приспів Марії Боєчко

Тужливо

Музична партитура з шістьма рядками нот та українськими ліричними текстами. Ноти написані на скрипковій лінійці з ключем фа-мажор і ритмом 2/4. Лірика розташована під нотою кожного рядка.

при-сі-ли « на до-ро-гу, хви-лин-ку по-мо-в-ча-ли, по-
ру-ки взя-ли збро-ю, так не хо-ті-лось бра-ти, чи
ли-лось, мо-же, Бо-гу чи рі-д-них при-га-да-ли. У
тре-ба, во-ни му-сять, зсу шан-сів не по-
да-ти. Во-ни пі-шли в ту-мя-ни у бі-ля ук-ра-
ї-ну, за ді-то-чар, їх ма-ми, за во-лю і ба-тькі-в
чи-ну. Ря-туй їх, Си-ну Бо-жий, бо всіх їх до-ма
ждуть, хлі-ку-ді злі, во-ра-жі у-сіх їх об-ми-чуть.

Присіли «на дорогу»,
Хвилинку помовчали,
Молились, може, Богу,
Про рідних пригадали.
У руки взяли зброю,
Так не хотілось брати,
Та треба — вони мусять
Злу шансів не подати.

ПРИСПІВ:

Вони пішли в тумани,
У бій за Україну,
За діточок, їх мами,
За нашу всю родину..
Врятуй їх, Сину Божий,
Бо всіх їх дома ждуть,
Хай кулі злі, ворожі,
Усіх їх обминуть!

Туман густий стелився,
Тож навмання в дорогу.
Комбат перехрестився:
«Стань, Господи, в підмогу!
Мені потрібно хлопців
Усіх живих вернути,
Щоб матінки раділи,
Гріхом не бути скутим...».

ПРИСПІВ:

Вони пішли в тумани,
У бій за Україну,
За діточок, їх мами,
За вільну Батьківщину!
Врятуй їх, Сину Божий,
Бо всіх їх дома ждуть,
Хай кулі злі, ворожі,
Усіх їх обминуть.

ЦВІТИ, КАЛИНО, НА ВКРАЇНІ

Слова і мелодія Радомира Виховна
(За народними мотивами)

Цві-ти, кв-ли-но, на Вкра-ї-ні, вий-ся з ду-боч-ком
на по-рі. Рос-тїть, си-ноч-ки, на-мі рїд-ній, і про-ро-
стай-те, жо-лу-ді. Рос-тїть, си-ноч-ки, на-мі рїд-ній,
і про-рос-тай-те, жо-лу-ді.

The image shows a musical score for a song. It consists of four staves of music. The first staff is a single melodic line in treble clef, 3/4 time, with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are written below the notes. The second and third staves are accompaniment, with the second staff starting with a double bar line. The fourth staff continues the accompaniment and ends with a double bar line. The lyrics are written below the notes.

Цвіти, калино, на Україні,
Вийся з дубочком на порі.
Ростіть, синочки, мамі рідній,
І проростайте жолуді.

Цвіти, калино, на Україні,
Повнійте грона на гілках.
Ростіть державі, сини вірні,
Найкращі з кращих у віках.

І хоч хилив тополі вітер,
Співали ж у гаях птахи.
Стелились по доріжках квіти —
Гордо ішли захисники.

Ішли під дзвонами Вітчизни,
Вела священна тінь Христа.
В сузір'ї Матері-Калини
Єднавсь народ довкруг Дніпра.

КОЛИСКОВА

Слова і мелодія Ольги Рачук

Ти на світ не-дав-но по-я-вив-ся
і зря-ді-ли ро-ди-чі тво-ї.
Як на них ти впер-ше по-ди-вив-ся,
о-чі в те-бе ніж-но-го-лу-бі.
-бі

Ти на світ недавно появився
І зраділи родичі твої,
Як на них ти вперше подивився,
Очі в тебе ніжно-голубі.

Ти не знаєш ще, як любить ненька,
Як ти плачеш, серденько болить,
А коли смієшся, мій маленький,
То приємно все воно щемить.

Ти не знаєш ще, як любить батько
Пагінця маленького свого.
І не знаєш ти, моє дитятко,
У житті ще більше нічого.

Ти не знаєш ще, який красивий
Край, в якому народився ти.
Все пізнаєш, сину мій єдиний,
Тільки треба трошки підрости.

ВАЛЬС КОХАННЯ

Слова Марії Боєчко

Музика Богдана Братівника

мелодійно

The image shows a musical score for a waltz. It consists of five staves of music in G major (one sharp) and 6/8 time. The melody is written in a treble clef. The lyrics are written below the notes. The score includes a repeat sign with first and second endings. The lyrics are: За обрїй лє-тїть на-ше лї-то, У ро-сах ли-шає слї-ди. Теп-лом його щєдрим зї-грї-ті, Щас-ли-ві бу-ли я і ти, Ро-ки за ро-ка-ми ми-на-ють, не-мов о-ця лї-на по-ра, лиш спо-га-ди нам за-ли-ша-ють про то-ні з то-бо-ю лі-тя. ро-та.

За обрїй летить наше літо,
У росах лишає слїди...
Теплом його щедрим зігрїті
Щасливі були Я і ти...

Роки за роками минали,
Немов оця літня пора,
Лиш спогади нам залишали
Про юні з тобою літа...

І нам тих років не забути
Під зорями в літнім саду,
Хоча їх уже не вернути,
Та досі я поруч іду...
На крилах любові літаю,
Хоча і не ті вже літа...
Надію в житті не втрачаю —
З тобою душа молода...

Кохання на літо подібне,
Бо нас зігріває в житті,
Як літо ласкаве, безцінне,
Як квіти його чарівні...
Красу бережим і кохання,
Чарівністю літа впивайтесь,
Щоб явністю стали бажання,
Живімо! Любім! Не здавайтесь!

А НА ДУШІ ВЕСНА

Слова Марії Боєчко

Музика Богдана Братівника

А ли-сто-пад при-шов, у валь-сі за-круж-ляв,
О-сін-ню а-рі-ю із ли-ст-ям за-спі-вав,
Бар-висті стрі-чеч-ки з ту-ма-на-ми за-
плів, на стру-нях до-щи-ку грав му-зи-
ку віт-рів. А на ду-ші вес-на, а в сер-ці
лі-теч-ко, бо в нас лю-бов од-на цві-те, як

Кві-точ-ка, Цві-те для нас во-на і не вси-
 ХА-ЕТЬ-СЯ, Бо вір-на-я лю-бов тай не ми-
 НА-ЕТЬ-СЯ. А на ду- -НА-ЕТЬ-СЯ.

А листопад прийшов, у вальсі закружляв,
 Осінню арію із вітром заспівав...
 Барвисті стрічечки з туманами заплів,
 На струнах дощукі грав музику вітрів.

ПРИСПІВ:

А на душі весна, а в серці літечко,
 Бо в нас любов одна цвіте, як квіточка,
 Цвіте для нас вона і не всихається,
 Бо вірная любов тай не минається...

Хоч листопад прийшов, навкруг все остудив,
 Повіяв холодом, туманами накрив,
 Мене зігрієш ти в холодну темну ніч,
 Щасливі будем ми з тобою віч-на-віч...

ПРИСПІВ:

А на душі весна, а в серці літечко...

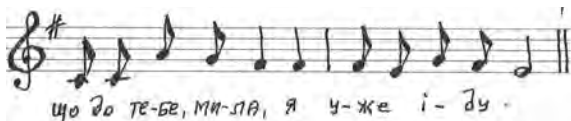
ВЕЧОРОВИЙ РАЙ

Слова Василя Михайлищука

Музика Марії Боєчко

Задушевно

Сонечко сі-да-є за зе-ле-ним га-єм, за го-
ру ви-со-ку і за нв-бо-краї. В баг-ран-цях дя-
лек-ких ніж-но про-мін-ь гра-є, ти-хо на-сту-
па-є ве-чо-ро-вий рай. А у то-му ра-ю
лю-бо скрип-ка гра-є, лю-бо скрип-ка гра-є і так
до-ла-є, во-на пер-но зна-є, во-на пер-но зна-є,

Сонечко сідає за зеленим гаєм,
За гору високу і за небокрай,
В багрянцях далеких ніжно промінь грає,
Тихо наступає вечоровий рай.

ПРИСПІВ:

А у цьому раю любо скрипка грає,
Любо скрипка грає і так до ладу,
Вона певно знає, вона певно знає,
Що до тебе, мила, я уже іду.

Фарби світлолиці у вогні зірниць,
Що посеред неба запалила світ,
В траві впали роси з Божої криниці,
Запалили щастя і спокою гніт.
ПРИСПІВ.

Темені узорі, зоряні простори,
У таїнах долі синя далина,
У дзвінких акордах втіхи і покори
Тьохкає велично радості струна.
ПРИСПІВ.

РОЗМАЙ

Слова Ганни Подоляк

Слова Марії Боєчко

Лірично

А вес-на при-йшла, не за-ба-ри-ля-ся, і в по-
лон взя-ла, як ми зу-стрі-ли-ся, нас в по-
лон взя-ла, ко-ли зу-стрі-ли-ся, від лю-
бо-ві ми аж за-ша-рі-ли-ся. А вес-
на і-шла, по-смі-ха-ла-ся, чи щас-
ли-ві ми, не пи-тя-ла-ся. І сто-
я-ли ми, не про-ща-ли-ся, роз-лу-
чи-ти-ся все бо-я-ли-ся. А вес-

РА-ДІС-ТЮ НА-ПО-ВНЯ-ЛЮ-СЯ, СЕР-ЦЕ
 РА-ДІ-СТЮ НА-ПО-ВНЯ-ЛЮ-СЯ, ЯК З ТО-
 БО-Ю МИ ЗА-КО-ХА-ЛИ-СЯ.

А весна прийшла — не забарилася
 І в полон взяла, як ми зустрілися,
 Нас в полон взяла, як ми зустрілися,
 У душі вогнем тай розгорілася.

ПРИСПІВ:

А весна ішла і розмай несла,
 Серце радістю наповнялося...
 Серце радістю наповнялося,
 Як з тобою ми закохалися.

Подаруй розмай й серця більш не край,
 Запроси мене у весняний рай,
 Відверни біду, приходи — я жду,
 Забери з душі журбоньку мою.
 Тебе ждати я натомилася,
 Я із втратою не змирилася,
 Подаруй розмай, як тоді, прошу,
 Хай у серці біль я вже не ношу.
 ПРИСПІВ.

ЛИСТОПАД

Слова і музика Марії Боечко

Задушевно

Лис-то-пад, лис-то-пад, лис-то-пад, Не спі-ши у лю-бо-
ві мій сяд, В сяд мо-є-ї ду-ші, мо-їх мрій не
ле-ти, лис-то-пад, і не вий. Хай ко-хан-ня
ще дов-го цві-те, Пе-люсі-ки ще вог-нем хай
жев-рі-ють, Бо ли-ше нам лю-бов при-не-
се о-те щас-тя, я-ко-го всі мрі-ють,

Листопад, листопад, листопад,
Не спіши у любові мій сад,
В сад моєї душі, моїх мрій
Не лети, листопад, і не вий.
Хай кохання ще довго цвіте,
Пелюстки ще вогнем хай жевріють...
Бо лише нам любов принесе
Оте щастя, якого всі мріють.

Листопад, листопад, листопад,
Ти у вальсі з листками кружляєш...
Кожен день наяву і у снах
Осінь милу свою обіймаєш...
Хочу бути щаслива, як ти,
І у вальсі з коханим летіти...
Не спіши, листопад, не спіши
Мою душу дощем остудити.

Листопад, листопад, листопад,
Ти приходиш якось невпопад,
А я в мріях лечу у весну,
В неповторну дівочу пору...
Але час, наче річка, пливе
У осінній життя листопад...
І роки, немов листя, несе
У сад спогадів, юний наш сад...

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
------------------------	----------

ЛЕСЮК МИКОЛА ПЕТРОВИЧ	
«БОРотьба за українську мову триває».....	5

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА	11
АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ.....	16
БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА	22
БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА	26
БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА	31
БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА.....	38
ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА	43
ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ	49
ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ	55
ВІНКОВА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА	61
ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ.....	64
ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА.....	67
ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА.....	72
ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА	80
ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА.....	83
ЖИКАЛЮК МИРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА.....	86

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ	92
ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА	94
КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ	99
КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА	106
МАЧУЛА ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ	109
МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ	116
НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ	121
ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ	126
ПАШНИК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА	133
РОГОЗЯНИЙ ДІД (МЕЛІТОПОЛЬ)	138
СТРИМБІЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА	144
ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА	151

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА	156
ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ	163
ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА	170
ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА	173
КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ	180
КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА	186
РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА	193
САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА	199
ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА	205

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА	211
ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ	216

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА.....	220
ПРОКОП'ЮК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА	223

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА.....	230
КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА.....	235
МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА.....	238
ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА.....	244
СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА	250

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ	254
КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА.....	261
МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА	267
ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА	272
ПРОКОПІВ МИРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА.....	276

НОВІ ІМЕНА В «ДД-28»

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА	281
БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ	287
ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ	294
КАВАЦЬОК АННА МИКОЛАЇВНА	302
ОБУШАК ІЛЛЯ ЮРІЙОВИЧ	305

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

МАМО, НЕ ПЛАЧ	308
ВОНИ ПІШЛИ В ТУМАНИ	310
ЦВІТИ, КАЛИНО, НА ВКРАЇНІ.....	312
КОЛИСКОВА	314
ВАЛЬС КОХАННЯ.....	316
А НА ДУШІ ВЕСНА	318
ВЕЧОРОВИЙ РАЙ.....	320
РОЗМАЙ	322
ЛИСТОПАД	324

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 28

“Писаний Камінь”

Косів

2023

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 18.04.23. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 220 прим. Замовне 594.

Головний редактор
Відповідальний за друк
Технічний редактор
Музичний редактор
Помічник редактора
Фото на обкладинці
Кур'єр і водій

Марія Боєчко
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак
Мирослав Ільків
Олена Пашник
з інтернету
Іван Боєчко

Б 76 **Джерельні дзвони – 28** / Альманах – Косів:
Писаний камінь, 2023. – 330 с. 6 кол

Зустріч поетів Прикарпаття. Ковалівка. 28.07.2022

11.08.2022. Вечір поезії Марії Боєчко.
Краєзнавча бібліотека. Коломия.

Зустріч поетів Прикарпаття.
Ковалівка. 28.07.2022.

Космач. 24.07.2021.

Нижній Березів. 18.07.2021.

Зустріч поетів Прикарпаття. Ковалівка. 28.07.2017.

**РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ - 28"**

**Марія
Боєчко**

**Олена
Пашник**

**Михайло
Павлюк**

**Мирослав
Ільків**

**Іван
Боєчко**

**Віталій
Стефурак**